

1. Teic dārgo vēsti par Jēzu

Teic dārgo vēsti par Jēzu,
Visu jel izstāsti man!
Daudzas lai pasaulē skaņas,
Jēzus vārds brīnišķāk skan.
Teic tik no sirds un ar jūtām,
Nebeigšu es klausīties.
Teic, kā mūs, grēcīgus ļaudis,
Tik ļoti mīlējis Dievs.

*Teic dārgo vēsti par Jēzu,
Visu jel izstāsti man!
Daudzas lai pasaulē skaņas,
Jēzus vārds brīnišķāk skan.*

Teic, kā Viņš Betlēmes kūnī
Piedzima kā bērniņš mazs.
Teic, kā mūs nabags pats būdams,
Bagātus darīt var Tas.
Teic man par Golgātas krustu,
Par svētajām asinīm,
Teic, kā lai svēts topu arī,
Kas biju grēcīgs līdz šim.

Kā Viņu guldīja kapā
Un kā Viņš uzvarēja,
Augšā no kapa kā cēlās
Un debesīs uzkāpa.
Teic man, lai zinu it skaidri,
Kā miris grēkam var kļūt,
Un augšāmcēlies ar Kristu,
Par grēku uzvaru gūt.

2. Vairāk kaut Jēzu saprastu

Vairāk kaut Jēzu saprastu,
Vairāk kaut citiem stāstītu,
Vairāk par Viņa nopelnu,
Vairāk par debess mīlību.

*Vēl vairāk par Jēzu,
Vēl vairāk par Jēzu,
Vairāk, jo mīlestība tā,
Manis dēļ krustā nomira.*

Vairāk par Jēzu mācīties,
Vairāk Tā prātam padoties,
Dieva Gars lai ir skolotājs,
Mācīt man', kāds mans Pestītājs.

Vairāk kaut Jēzus svētais vārds,
Būtu man dzīvē mērķis dārgs.
Sirdī lai vienmēr skan Tā balss,
Kamēr šai dzīvei pienāks gals.

Vairāk par Jēzus godību,
Vairāk par debess laimību,
Vairāk par to, ka Jēzus nāks,
Valdīt kā miera Lielskungs sāks.

3. Jēzus roka žēlastībā

Jēzus roka žēlastībā,
Vienmēr cieši līdzās būs;
Tā mūs vedīs mīlestībā,
Debess Tēvs kur gaida mūs.

*Jēzus stiprā roka spēs
Patiesībā vadīt mūs.
Tev un man tā palīdzēs,
Un šai dzīvē līdzās būs.*

Vai patiesi Jēzus roku
Pasniegto man noraidīt?
Vai to uzskatīt par nieku,
Viņam godu neveltīt?

Tik pēc Viņa rokas sniegšos,
Zinot, ka tā vadīt spēj;
Es pēc mīlestības tiekšos,
Jo tā uzticību sēj.

Cieši kopā, roku rokā,
Es ar draugu – Glābēju;
Viņa mīlestības lokā
Savas dienas pavadu.

4. Vēl žēlastības vārti

Vēl žēlastības vārti
Stāv vaļā maldīgam,
Vēl Dieva svētie vārdi
Pauž debess mieru tam.
Vēl Jēzu atrast vari,
Viņš brūcēm var likt dzīt.
Vēl pestīšanas stari
No Viņa krusta spīd.

Ko kavējies tad velti,
Kad topi aicināts?
Kam pasaulē cel telti?
Pie īstā drauga nāc!
Nāc! Viņš tev vietu taisa
Pie savas dārgās krūts.
Viņš tavas saites raisa,
Un ceļš tad nebūs grūts.

Ņem, ko Viņš ciedzams devis,
Ņem mantas mūžīgās!
Viņš nolieksies pie tevis
Un tevi dziedinās.
Viņš pieņem grēcinieku,
Tam mieru sirdī lej.
Lauz paša gribu lieku,
Tam droši tuvāk ej!

5. Zvaigzne, kurā veros

Zvaigzne, kurā veros,
Klints, kam uzticos,
Enkurs, pie kā ķeros,
Vadon's tuksnešos;
Maize, kas dod spēku,
Jaunu dzīvību,
Paspārne, kur bēgu,
Viss, Kungs, esi Tu.
Paspārne, kur bēgu,
Viss, Kungs, esi Tu.

Kur bez Tevis gūtu
Mieru, drošību?
Kas man nastu grūtu
Mīļi noņemtū?
Ak, bez Tevis dzīvot
Brīdi nespētū;
Ticēt, cerēt, mīlēt,
Visu māci Tu.
Ticēt, cerēt, mīlēt –
Visu māci Tu.

Tāpēc vadi mani,
Kā Tev patīkas,
Kamēr nāves zvani
Vēstīs: "Jāšķiras!"
Tad es lielā priekā
Tevi redzēšu,
Netrūks man nenieka,
Viss, Kungs, būsi Tu.
Netrūks man nenieka,
Viss, Kungs, būsi Tu.

6. Vienīgi Jēzus lai man sirdī mājō

Vienīgi Jēzus lai man sirdī mājō,
Vienīgi Jēzum piederēt sirds var.
Ak, Jēzus mīlestība paceļ vājō,
Iepriecē mani un laimīgu dar'.

Vienīgi Jēzus pestīt var no grēka,
Vienīgi Jēzus brīvību var dot;
Cīņā pret ļaunu pietrūkst kad man spēka,
Brīnišķi stiprināt, ak, kā Viņš prot.

Vienīgi Jēzus dziedināt spēj mani,
Kad naidnieks ļaunais ievainojis man',
Visiem es gribu liecināt to skaņi,
Ka Viņš ir daudzreiz palīdzējis man.

Vienīgi Jēzus būs tas, kurš no nāves
Lielajā dienā man' uzmodinās,
Tādēļ šī dvēsele vien Viņu slavēs
Šeit un tur mūžam bez apstāšanās.

7. Jēzu, velc Tu mani klāt

Jēzu, velc Tu mani klāt,
Tuvāk vēl, tuvāk vēl;
Grēks tur nespēs biedināt,
Tuvāk vēl, tuvāk vēl!

*Jēzu, velc pie sevis Tu,
Ka pie Tevis paliktu;
Darīt māci, kas Tavs prāts,
Tuvāk man, Kungs, tuvāk nāc!*

Lai Tavs vaigs pār mani spīd,
Gaišāk vēl, gaišāk vēl;
Kad uz ceļa ēnas krīt,
Gaišāk vēl, gaišāk vēl!

Būšu Tavās acīs es,
Tīrāks vēl, tīrāks vēl;
Brīvs no grēka, pasaules,
Tīrāks vēl, tīrāks vēl!

Vairāk Tu par dzīvību,
Dārgāks vēl, dārgāks vēl;
Viens un viss man esi Tu,
Dārgāks vēl, dārgāks vēl!

8. Kur es bez Tevis, Kungs, gan būtu

Kur es bez Tevis, Kungs, gan būtu,
Kas bārenim šim līdzētu?
Te dzīvē, nesot krustu grūtu,
Bez palīga es stāvētu.
Kas mīlējams, es nezinātu,
Viss segts kā kapa tumsībā;
Un ja ar' bēdas prātu māktu,
Neviens, kas nāktu palīgā.

Ak, mūsu sirds bij' grēku saitēs,
Kā grūtā jūgā saistīta;
Gan kārību, gan baiļu kaitēs
Prāts maldījās kā aklumā.
Mums zuda mīlestības glāsti,
Un Dieva miers mūs atstāja;
Bij' dzirdami tik baušļu lāsti,
Un nāves bailes draudēja.

Tad Pestītājs kā Glābējs nāca,
Tik varens, bet pilns mīlības;
Tas dzīvos vārdos mācīt sāka,
Svēts uguns sirdī iedegās.
Nu debess vaļā, tā var derēt
Par mūsu īsto tēviju;
Mēs drīkstam ticēt, mīlēt, cerēt
Un sajūst Tavu tuvumu.

Kā ēnas zūd no sirdīm grēki,
Un soda nav vairs jābīstas,
Kas tic, tam rodas jauni spēki,
Top zemes nastas vieglākas.
Tā Kunga bērni tagad esam,
Uz priekšu ejam ticībā,
Jo cerību mēs sirdī nesam:
Ar Viņu būsīm mūžībā.

9. Ak, Jēzu nāc, nāc, Tu pie Mums

Ak, Jēzu nāc, nāc, Tu pie Mums,
Tu esi mūsu patvērums,
Lai apspiestiem šo vēsti pauž,
Ka Dieva Dēls pat važas lauž.

Nāc, Jēzu, Tu pie mums, ak, nāc!
Un ļaudis brīvus darīt sāc!
No lielas tumsas gaismu sveic;
Lai visi Dieva Dēlu teic.

Nāc, rīta zvaigznes gaismas stars,
Lai sirdīs zied jauns pavasar's!
Lai izklīst šaubas, pārstāj naidis;
To iespēj Kristus bērns tik maigs.

10. Uz Tavu vārdu, Kungs

Uz Tavu vārdu, Kungs,
Pie Tevis nāku nu,
Man' Tavas as'nis atpestī,
Kas plūda Golgātā.

*Ak, mans Pestītāj,
Nāku cerībā:
Šķīsti mani asinīm,
Kas plūda Golgātā.*

Tu soli mīlīgi,
Man īstu pestīšan',
Lai miers un prieks, un cerība
Kļūst svēta daļa man.

Šo žēlastību Tu,
Man dāsni dāvāsi,
Ar visu sirdi tuvāk nu,
Tev tveros mūžīgi.

Tavs Gars mums liecina,
Ka tas, ko lūdzam mēs,
Ja vien tik lūdzam ticībā,
Mums tiešām notiksies.

11. Spēku dod, spēku dod

Spēku dod, spēku dod,
Kungs, man savu spēku dod!
Kad es gurdens dzenu vagu,
Vai kad nastu nesu smagu,
Kungs, man savu spēku dod!

Ticēt liec, ticēt liec,
Kungs, man vienmēr ticēt liec,
Kaut ir skarbi laika vēji,
Plauks un zaļos, ko Tu sēji.
Kungs, man vienmēr ticēt liec!

Cerēt liec, cerēt liec,
Kungs, man vienmēr cerēt liec,
Ko es nespēju, Tu vari,
Ko es nedaru, Tu dari.
Kungs, man vienmēr cerēt liec!

Mīlēt liec, mīlēt liec,
Kungs, man vienmēr mīlēt liec,
Ja man sirdi rūgtums pilda,
Lai to Tava liesma silda.
Kungs, man vienmēr mīlēt liec.

12. Es cenšos vienmēr augstāk iet

Es cenšos vienmēr augstāk iet,
Kur laimes saule nenorient;
Bet tomēr lūdzos zemīgi:
“Kungs, pacel mani augstāki.”

*Kungs, pacel mani augstāki,
Arvienu sevīm tuvāki;
Vēlc augšup prom uz Ciānu,
Kur Tevi mūžam slavēšu.*

Šeit negrib palikt sirds un prāts,
Kur grēks un šaubas allaž māt;
Gan citi paliek vēlīgi –
Mans mērķis tikai augstāki.

Aiz pasaul's telpām vēlos būt,
Kur sātans nespēj mani gūt;
Jo ticība ļauj dzirdēt man,
Kā augšā svēto dziesma skan.

Es lidot vēlos augstumos,
Un mājot laimes mājokļos;
Bet kamēr šeit vēl lūdzos es:
“Kungs, vadi mani, augšup nes.”

13. Daudz košu zvaigžņu mirgo mums

Daudz košu zvaigžņu mirgo mums,
Kvēl viņu staros debesjums;
Par visām viena košāk mirdz,
Lai viņai pieder tava sirds!

Reiz katra zvaigzne tumsā krīt,
Kas var tās visas saskaitīt?
Bet viena aizvien košāk kvēl,
Tā mūžu mūžos staros vēl!

Tā gaišā Kristus zvaigzne, draugs,
Tās mirdzums brīnišķīgs un jauks.
Nāc, šodien viņas gaismā, nāc,
Un gaismas ceļu staigāt sāc!

14. Mūsu vienīgā vēsts – Jēzus

Mūsu vienīgā vēsts – Jēzus,
Jēzus – tēma mūžīgā.
Jēzum gods un slava vienmēr,
Jēzus – gaisma patiesā.

*Jēzus tagad, Jēzus mūžam,
Jēzus dziesmās, vārdos kvēl.
Svētais Pestītājs un Glābējs, –
Godā, slavā atnāks vēl.*

Tikai Jēzus, Glābējs mūsu,
Spēj no grēka atbrīvot,
Spriež par mums Viņš taisnu tiesu,
Katrai dienai spēku dod.

Tikai Jēzus dod mums spēku,
Kad Viņš sirdī iemājo.
Ja ar klūpam, zinām droši
Tas Kungs visus apžēlo.

Jēzus Kungs ir vienīgais mums,
Jauki darīt, kā Viņš liek –
Dosim sevi kalpot Jēzum,
Tikai sirds lai skaidra tiek.

15. Ak, runā, Kungs, lai varētu

Ak, runā, Kungs, lai varētu
Es Tavu vārdu atbalss būt;
Kā meklē Tu, tā gribētu
Es arī pazudušos gūt.

Ak, vadi, Kungs, lai varētu
Es arī noklīdušos vest;
Kā baro Tu, tā gribētu
Tiem Dieva mannas traukus nest.

Ak, māci, Kungs, lai varētu
Es rādīt Tavus dārgumus;
Es vārdiem spārnus gribētu,
Kas aizsniedz siržu dziļumus.

Ak, mieru dod, lai varētu
Es Tavus bērņus mierināt;
Es pagurušiem gribētu
Būt brīžos melnākajos klāt.

Ak, izlieto, Kungs, mani tā,
Kā vajag Tev, kā vēlies Tu,
Līdz debess gaismā mūžīgā
Es Tavu vaigu skatīšu.

16. Dievs ir tevi aicinājis

Dievs ir tevi aicinājis
Dzīvību gūt mūžīgu,
Saņemt pilnu pestīšanu;
Kad Viņš sauc, tad atnāc tu.

*Augstākais ir pestīšana,
Dzīves ceļu staigājot;
Augstākais ir pestīšana,
Prom no dzīves aizejot.*

Klausies brīdinošu vārdu,
Svēto vēsti pieņemdam;
Meklē Dieva pestīšanu,
Kamēr Viņš vēl atrodams.

Ja tu piedošanu lūgsi,
Saņemsi to pilnīgi.
Kristus netiesā, bet
piedod,
Tveries Viņā mūžīgi.

Dievs mūs aicina pie sevis:
“Nāc, pirms nāvē aizmigsi;
Pestīšanā tērpšu tevi,
Dzīvosi tu mūžīgi.”

17. Dzīve bez Kristus būtu man

Dzīve bez Kristus būtu man
Smaga un nepanesama;
Mācījis Viņš, kā dzīvojot
Patiesu prieku Tēvam dot.

Dvēsele būtu tukša gan,
Bet Kristus upurējis man;
Asinis krustā izlejot,
Cerību mūžīgo man dod.

Vienam man grūti taku iet,
Bet Kristus manā sirdī mīt.
Kā Kristus vēlētos es būt,
Līdzību sirdī Viņa gūt.

Sirds mana drosmi zaudētu,
Par mani Viņš ja nelūgtu.
Pie žēlastības troņa es
Meklēju mieru, ko dod Dievs.

Man māju nav šai pasaulē,
Bet Kristus nāks pēc manis te.
Kad nāves stunda piemeklēs,
“Kristus ir viss,” tad teikšu es.

18. Man acis atver, lai tās redz

Man acis atver, lai tās redz –
Mūs Dieva patiesība sedz;
Dod rokās brīnumatslēgu,
Tā atvērs gara brīvību.
Un lūdzu – atbilde lai skan,
Dievs, savu gribu atklāj man;
Ak, līst pār mani gaismas stars,
Tu mani pestī, Svētais Gars.

Man dzirdi dod, lai klausos es,
Kā vēstī Dieva stabules,
To patiesību mūžīgo,
Kas nāks pār zemi grēcīgo.
Šeit, klusumā, skan Tava balss
Un maldi nebūs manī vairs;
Tiem vārdiem patiesības svars,
Ko uzklausu, ak, Svētais Gars.

Man lūpas ver, lai spēju es
Šo patiesību tālāk nest –
Ar sirdi pilnu svētlaiimes
Un īstas Dieva atklāsmes.
Es cerībā... Jel ātrāk nāc
Un dvēs'lē manā starot sāc;
Tavs šķīstais apskaidrības stars
Pār mani mūžam, Svētais Gars.

19. Vai tiešām manis dēļ tas viss

Vai tiešām manis dēļ tas viss –
Ir Glābējs troni atstājis,
Ir spējis debesis sev šķirt.
Vai manis dēļ Viņš nāca mirt?

*Jā, manis dēļ, viss manis dēļ
Dievs sirdī žēlastību smeļ.
Tik liela Viņa mīla ir,
Ka gatava par citiem mirt.*

Vai manis dēļ tie eņģeļi
Pie Jūdejas bij manīti?
Vai manis dēļ Viņš spēja to –
Tik gudri visu saplānot?

Vai manis dēļ Viņš raud un lūdz,
Un manus grēkus Dievam sūdz
Tai naktī Ģetzemanē, tur.
Vai manis dēļ Tam jāiztur?

Vai manis dēļ Viņš krustā sists,
Un asinis ir izlējis?
Vai tiešām manis dēļ tas viss –
Man' mīlot, Glābējs nomiris?

20. Ak, ja mēs zinātu par cenu to

Ak, ja mēs zinātu par cenu to,
Par kuru plīvurs tika norauts nost,
Vai neceltu To debess augstumos?
Ja zinātu, ja zinātu!

Ja zinātu, cik smags ir zaudējums,
Šīs stundas vientuļās, kad krusts tik drūms.
Vai tādu mīlestību atgrūst mums?
Ja zinātu, ja zinātu!

Ak, ja mēs zinātu, ko Viņš mums dos,
Ka savu roku sniegs un pažēlos,
Vai tiešām spētu atraidīt mēs To?
Ja zinātu, ja zinātu!

Ja zinātu! Kungs Tavā varā viss –
Dreb eņģeļi un tautām lemts ir krist,
Lai mēs vairs nevarētu projām klīst,
Mums zināt, zināt palīdzi!

21. Man stāsti vēl par Kristu dārgo

Man stāsti vēl par Kristu dārgo,
Ka Glābējs Viņš – šis Dieva Dēls;
No Viņa labestība staro,
Man Viņš ir vienmēr dārgs un cēls.

*Par Kristu teic, Tā vārds lai skan,
Tik ļoti mīlu Viņu es;
No Kristus spēku vajag man,
Līdz tiksimies tur, augšā, mēs.*

Man stāsti vēl šo mīlas stāstu,
Jo dziļi sirdi skar man tas,
Kā Jēzus raudāja, kā glāsta
Šīs žēlsirdības asaras.

Man stāsti vēl, kā vētra stājās,
Kad “Klusu, miers!” Viņš teica tai;
Un tie, kam sirdī Jēzus mājās,
Būs lemti gaismai mūžīgai.

Man stāsti vēl, es atkārtotšu –
Par laimes dienām, kas šurp steigs.
Es slavas dziesmas Jēzum došu,
Kad Kunga lielais darbs būs veikts.

22. Ak, cik brīnišķīgu vēsti

Ak, cik brīnišķīgu vēsti
Tas, kurš tic, var rast.
Vakar, šodien un uz mūžiem
Jēzus nemainās.
Grēcīgo Viņš glābj joprojām,
Ārstē sirgstošo.
Dzīves vētrām liek Viņš klusēt .
Slavējam mēs To!

*Vakar, šodien un uz mūžiem
Jēzus nemainās.
Nemainās To atradušiem.
Slavējam mēs To!*

Draugs, kas bija
grēciniekiem,
Tevi meklē nu.
Pasteidzies, lai Viņa priekšā
Galvu noliektu.
Viņš, kas teica: “Netiesāšu,
Negrēko tu vairs.”
Var patiešām visu piedot
Viņš, kā dienās tais.
Viņš, kas trakojošās bangās,
Spēja taku mīt,
Jūt joprojām sevī spēku
Vētru atraidīt.
Galilejā, Ģetzemanē
Līdzās bija Tas.
Par mums lūdzot, kausu dzēra
Visās ciešanās.

23. Dievs savu Dēlu sūtīja

Dievs savu Dēlu sūtīja
No debess mājām prom,
Lai mīlestības dziļumu
Viņš ļaudīm izskaidro.
Un Jēzus nāca paklausīt,
Par mūsu grēku nastu mirt.

Viņš aizrautīgā dedzībā
Šo gribu pildīja,
Jo sava ceļa taisnība
Tā sirdi sildīja.
Tad, visu veicis, apsēdās
Pie Dieva labās rokas tās.

Kaut maz ir svēto, kuri lūdz,
Ikviens, kurš Viņam tic,
Ir guvis Dieva zīmogu
Un Viņam seko līdz.
Dievs vienmēr svētlaimi mums dod,
Kāds prieks Tā mīlu attaisnot!

24. Man ir draugs, kas vajadzīgo dod

Man ir draugs, kas vajadzīgo dod,
Prieku nes un palīdz mieru rast.
Draugs, kas dvēseli man pabaro
Tā, ka neiekārdinās nekas.

*Jel dod man mīlestību just,
Lai Tavu draudzību es vērtētu,
Un palīdzi man norādīt,
Ka esmu tur, kur esi Tu.*

Tevis dēļ man svēto ceļu iet,
Sirdī sajūst to, kas redzams nav.
Pasaul's prieki, nesaista vairs tie.
Tavā mīlā attīrījos jau.

Ak, šis draugs! Uz galu laiks man rit.
Nav šai dzīvē dārgāka nekā.
Ticot Viņam, varu teikt ikbrīd –
Mans Viņš šodien, mans Viņš mūžībā!

25. Stāsti man atkal par svētību to

Stāsti man atkal par svētību to –
Jēzus, kas visiem mums glābšanu dod.
Mūsu dēļ ciest Viņam nācās un mirt,
Vaina lai mūsējā izpirkta ir.

*Stāsti, kā notika manis dēļ viss,
Sērās Viņš mira, kad krustā bij' sists.
Stāsti, cik ļoti mūs bija Tam žēl.
Mīlā tik pārpilnā stāsti man vēl.*

Stāsti, kā ļaudīm, kas noliedza To,
Vēra Tas vārtus, lai dzīvi tie rod.
Tomēr bij' nicīga, ļauna ik sirds,
Glābējam savam tie negāja līdz.

Stāsti man atkal, kā lūdza Viņš tos
Viņu tik vainot šais pārkāpumos.
Neradās vairāk, kam nožēlu paust,
Vienam bij' jāizdzer nāvīgais kauss.

Stāsti, cik pēdējais sauciens bij' žēls –
Krustā sists pasauli pameta Dēls.
Dievs Viņu atstāja, nenāca sveikt.
Mīlas pilns glābšanas darbs bija veikts.

26. Vai bez Glābēja, bez Kristus

Vai bez Glābēja, bez Kristus
Mēs tiešām varam būt?
Ja bez stūres mūsu kuģis,
Vai mēs vētru uzveiktu?

*Vai bez Glābēja mums cerēt,
Patvērumu sagaidīt?
Vai bez Glābēja patiešām
Kāds no mums ir gatavs mirt?*

Jā, bez Glābēja, bez Kristus
Ik taka priekšā tumst.
Mūsu cerība ir Jēzus –
Apgaismos Viņš dienas mums.

Jā, bez Glābēja, bez Kristus
Būs pārgājiens tik drūms.
Negaisā tu apmaldīsies.
Bēdz! Pie Kristus patvērums!

Jā, bez Glābēja, bez Kristus.
Dod Viņam sirdi, jo
Žēlastības durvis veras,
Viņš tev pavēl: “Dodies prom!”

27. Kur mūža mājas radīsi?

Kur mūža mājas radīsi?

Skat Jēzus Kristus jautājums.

Jā, mīlestībā patiesā

Tam sekot mums, Tam sekot mums!

Jo Glābējs allaž durvis ver,

Ar Viņu kopā būt vienmēr.

Tā skavās tev ir mīlēt ļauts,

Viņš tevi sauc, Viņš tevi sauc!

Kur mūža mājas radīsi?

Kur dzīves spožums nesatumst?

Ar Viņu dienas vadīsi,

Viņš gaismā mums, Viņš gaismā mums!

Kur mūža mājas radīsi?

Tev nebūs grēku it nemaz,

Ja savu dzīvi pratīsi

Tu Viņā rast, tu Viņā rast!

28. Ņem šo pasauli, dod Jēzu!

Ņem šo pasauli, dod Jēzu!
Pasaul's prieki – tikai vārds.
Viņa mīla dzīvo mūžos,
Paiet tā aiz gada gads.

*Ak, šī žēlastība augstā!
Īstās mīlas diženums!
Ak, šī izglābšanās laime –
Debess dzīves solījums!*

Ņem šo pasauli, dod Jēzu!
Sirdij mierinājums tāds.
Ja vien Glābējs manī raugās,
Dziedu es, kaut jūra šņāc.

Ņem šo pasauli, dod Jēzu!
Viņa smaids redzēt dod,
Lai tad ejot svēto ceļu,
Gaisma mani iedvesmo.

Ņem šo pasauli, dod Jēzu!
Lai ar krustu lepotos,
Lai vēl skaidrāk ieraudzītu
Vaigu vaigā Kungu To.

29. Dārgām asinīm es izpirkts

Dārgām asinīm es izpirkts,
Nevis zeltā, sudrabā,
Bet no Dieva dotā Jēra –
Skaidrā, neaptraipītā.

*Tas ir Jēzus – Glābējs mans,
Savu dzīvi atdeva;
Izpirka no grēka mani,
Krustā cieta Viņš Golgātā.*

Dārgām asinīm es izpirkts,
Izšķiest velti nedrīkstu
To, ko Dievs dod, – laiku, spēku,
Nastu nest lai varētu.

Dārgām asinīm es izpirkts,
Zemes prieks man nepiedien;
Īss dots laiks, lai darbus veiktu,
Dzīves gadi ātri skrien.

Dārgām asinīm es izpirkts –
Kas gan cēlāks var būt vēl?
Dieva Dēls – šis skaidrais, svētais –
Upurējās manis dēļ.

30. Dieva darbs ir mūsu dzīves uzvarēt

Dieva darbs ir mūsu dzīves uzvarēt,
Prom no visiem grēku ceļiem vadīt spēt.
Dievs ir devis Jēzu, pašu dārgāko,
Lai Viņš mūsu sirdīs dziļi iemājo.

*Ja ir Kristus mūsos – pestīti,
Un ikdien no grēka izglābti.
Un ar lūpām, dzīvi liecinām –
Sekosim mēs Kungam – mūsu Valdniekam.*

Tas, kas dzīvi vadīt spēj kā paraugu,
Cer, ka varēs baudīt Dieva mājvietu;
Tomēr, ja viņš nekļūs Dieva pārveidots,
Ceļš uz Debess svētnīcu tam netiks dots.

Draugs, ja esi patiess, Dievam atdodies,
Kristus ceļu staigājot, tev labi ies.
Nebaidies paust Viņa vārdu kalpojam,
Spēku gūsi tu, ja paklausīsi tam.

31. Ja man dzīvē visas lietas būtu

Ja man dzīvē visas lietas būtu,
Vai bez Glābēja nav niecīgs viss?
Un vai dvēsele var mieru iegūt
Tajās lietās, kuras pazudīs?
Ja man dzīvē visas lietas būtu,
Vai bez Glābēja nav gaistošs viss?
Vai salīdzināt to visu varu?
Tikai Kristus dzīvi piepildīs.

Ja man bagātība, mīla būtu,
Vārds, kas lepniem slavas lauriem vīts,
Vai es spētu savu kuģi vētrā
Līdz pat miera ostai aizvadīt?
Ja man dzīvē visas lietas būtu,
Vai bez Glābēja, kam lemts bij mirt,
Varētu es iegūt patvērumu,
Savas sāpes droši atvairīt?

Tukšums baiss bez Glābēja visapkārt.
Kur no bēdām varu patverties?
Mūžība, cik tumša ir bez Viņa,
Kas man atliek? Tikai sāpes ciest.
Ja bez Glābēja nu dzīvot spēju,
Kā es jutīšos, kad jāmirst būs?
Vai bez Tā es uzvarēšu tumsu,
Vai bez Tā sirds mūža mājas gūs?

Kāda laime! Visu rodu Jēzū!
Manu dvēseli Viņš izārstēs.
Grēku nav, ko Viņš mums nepiedotu,
Viņa mīla visu paveikt spēs.
Tikai Jēzus, man ir tikai Jēzus,
Dārgāks pasaulē nav it nekas.
Visa mana būtība ir Jēzū,
Viņa varā visas lietas rast.

32. Par Tevi pati doma jau

Par Tevi pati doma jau
Tik jauki sirdī skan.
Vēl labāk redzēt Tevi ļauts,
Atpūsties Tevī man.

Ne balss to nevar izdziedāt,
Ne atmiņa vairs gūt –
Nav dzīvē mīļāka nekā
Par Tevi – Glābēju.

Salauztai sirdij – cerība,
Kas visiem prieku dod,
Un tiem, kas krīt, cik priecīga
Ir vēsts par ceļu šo.

Bet tie, kas Tevi raduši,
Tie dziļi sirdī zin',
Ja mīlu rast ir pratuši,
Ik mirkli svētkus svin.

Ak, Jēzus, dzīves prieks mums Tu!
Tu balva dienās šais.
Tu esi mūsu slava nu
Un cauri mūžībai.

33. Ceļniek, kam dvēs'lē sāpes

“Ceļniek, kam dvēs'lē sāpes,
Saņem drosmi, nebaidies!
Tiešām tavai grūtai dzīvei
Dziedinājums tev tiks sniegts.”

“Ak, kas esi, Samarieti,
Ko par mani rūpējies?
Aizvest gribi uz mājvietu,
Kā ar brāli runājies?”

“Uzklausi jel, mani, cilvēk,
Jo tavs lūgums veltīgs nav –
Tavas sāpes gribu remdēt,
Tev'im gādību sniegt sav'.”

“Samariet, nu varu saprast –
Vairāk, Tu, kā cilvēks spēj:
Ne tik vari maizi atnest,
Mieru dvēselē man sēj!”

“Nāc, es īsto mājviet' zinu,
Kur var spēku iegūt sirds.
Nāc, lai rādu tev turp ceļu,
Svētais Gars, kur spoži mirdz!
Dvēsele tā lai ikviena,
Bēdu posts ko piepilda,
Gulst tā Kunga klēpī maigā,
Viņa mīla sasilda!”

34. Kungs, mani pasargā

Kungs, mani pasargā
Pats žēlīgi,
Pie mērķa mūžīgā
Reiz aizvadi!

*Kungs, mani katru dienu,
Vadi katru dienu;
Kā priekos, tā ar' bēdās,
Tev' klausīšu.*

Kungs, mani pasargā,
Man spēku dod!
Neviens nav maldījies,
Tev sekojot.

Kungs, mani pasargā
No sātana.
Pār viņu tikai Tev
Ir uzvara.

Kungs, mani pasargā,
Kad ļaunums māc,
Tad Tevi, it nekad
Sirds neatstās.

35. Man mīlēt iemāci

Man mīlēt iemāci
Tik tīri, gādīgi,
Kā Tu, Kungs, mani mīlēji
Un Sevi aizliedzi.

Man klausīt palīdzi
Un pieņemt visu to,
Ko Tu man esi nolēmis,
No spīta atbrīvo.

Man māci gudrību –
Ne citus maldināt,
Bet meklēt Tavu tuvumu,
No ļauna pasargāt.

Man piedot palīdzi,
Kā piedevi, Kungs, Tu;
No ļaunprātības attīri
Un atņem lepnību.

Man māci laipnam būt,
Lai esmu pacietīgs,
Lai Tevis cienīgs varu kļūt
Un patiess, nesavtīgs.

Man savu spēku dod,
Lai nastu panestu,
Lai balvu varu iemantot,
Ko solījis reiz Tu.

36. Kaut, Tavu jūgu nesot, mācītos

Kaut, Tavu jūgu nesot, mācītos,
Cik niecīgs viss, kas vīzuļo un skan;
Pie Tavas silītes kad noliecos,
Tad pagaist viss, kas dārgs reiz bijis man.

Kaut, Tavu jūgu nesot, mācītos,
Kā savu kalpu kājas mazgā Tu,
Sirds pazemībā redzēt gribētos
Šo cēlo stāvu, zemu noliektu.

Kaut, Tavu jūgu nesot, mācītos,
Kad ēnas garas top un bēdas māc;
Tad māci Ģetzemanes vārdus tos:
“Ne mans, bet Tavs lai notiek svētais prāts!”

Kaut, Tavu jūgu nesot, mācītos,
Par pasauli un ļauniem cilvēkiem
Teikt vėlreiz dievišķīgos čuktus šos:
“Tie nezina, ko dara, piedod tiem!”

37. Runā, Kungs, lai dzirdēt varu

Runā, Kungs, lai dzirdēt varu
Tavus vārdus svētākos.
Tie vienmēr, lai ko es daru,
Manu sirdi ielīksmo.
Gatavs esmu uzklausīt,
Ko Tu teiksi man tūlīt.

Uzrunā, Kungs, mani vārdā,
Kad Tu gribi man ko teikt,
Lai ar Tevi varu ātrāk
Drošu, skaidru ceļu veikt.
Ved pie klints, Tu Labais Gans,
Tur, kur patvērums ir mans.

Runā skaidri, kad vien gribi,
Kaut ar' esmu niecīgs, mazs,
Runā, Kungs, ak, Tu to zini,
Sirds pēc kā man ilgojas.
Zini Tu, Kungs, vienīgais,
Svētību ka vajag tai.

Liec man, Kungs, lai gatavs būtu,
Tava mīļā balss kad skan,
Priecīgs, paklausīgs lai kļūtu,
Kad tavs teiktais domāts man.
Kungs, es Tevi uzklausu,
Ja vien man ko saki Tu.

38. Šeit, pie Jēzus kājām sēžot

Šeit, pie Jēzus kājām sēžot,
Mana salauztā sirds dzīst;
Dzirdot Viņa dārgos vārdus,
Atkal prieks pār mani līst.
Manī labsajūta rodas,
Jēzus mani iedvesmo;
Sirdī ieplūst mīlestība –
Jēzus vārds dod visu to.
Sirdī ieplūst mīlestība –
Jēzus vārds dod visu to.

Tikai viena vajadzība,
Jēzus ceļu ejot mums, –
Apstāties, lai uzklausītu,
Sadzirdēt, ko saka Kungs.
Tad ar atjaunotu drosmi,
Kad ir skaidra sirds un prāts,
Esot patiesiem pret Jēzu,
Naidniekiem var pretī stāt.
Esot patiesiem pret Jēzu,
Naidniekiem var pretī stāt.

Būsim pazemīgi Jēzum,
Kungam vienmēr paklausot;
Viņš ir vienīgais, kas spēj mums
Savu Svēto Garu dot.
Jēzus Gars kad mājos mūsos,
Klusā balss tad skanēs mums;
Tā ir īsta svētīšana,
Kad mēs zinām – blakus Kungs.
Tā ir īsta svētīšana,
Kad mēs zinām – blakus Kungs.

39. Cik Jēzus vārds tomēr ir bezgala dārgs

Cik Jēzus vārds tomēr ir bezgala dārgs,
Tā paraugu dievinu es.
Kā lampa pie kājām, kā gaisma ikbrīd,
Ko ceļā līdz galam man nest.

*Daudz labāk par sudrabu, zeltu paties',
Par dārgumiem, tukši kas skan,
Ir sēdēt pie Kunga šī dievišķīgā
Un dzirdēt, kā runā Viņš man.*

Cik mierīgs un jauks Kunga dievišķais ceļš,
Kad Glābēja pavadīts ej.
Tas Vārds, ko Viņš runā ir dzīve un gars,
Tas spirdzināt dvēseli spēj.

Tik brīva ir dvēsele, paklausot Tam,
Prieks Glābēja pēdās man iet.
Tā vārdu es loloju sevī, un sirds,
Sirds slavējot dziesmas Tam dzied.

Ak, Kungs, Tavu likumu sirds mana jūt,
Tavs likums tik noderīgs man.
Gan dienu, gan nakti pie Tevis liec būt,
Lai sirdī šī mācība skan.

40. Kungs, tavu ceļu iet

Kungs, tavu ceļu iet –

Tu māci man.

Un žēlastību sniedz –

Tik vadi man’.

Šai ceļā istajā

Līst gaisma cerīgā,

Lai dvēs’le ticībā –

To māci man.

Kad sirdī noskumis –

Tu balsti man’.

Kad prieks ir aizgājis –

Tu vadi man’.

Gan stundās vientuļās,

Gan bēdās lielākās,

Gan smagās ciešanās –

Tu māci man.

Kad bailes, šaubas māc –

Dod ticību.

Kad vētrās debess krāc –

Dod cerību.

Tas debesgaismas stars,

Caur sāpēm mani skars,

Lai ceļš tik grūts nav vairs –

Māci man’ Tu.

Un, kamēr dzīvošu –

Tik mācīsi.

Izvēli man drošu –

Tu rādīsi.

Līdz skrējiens būs pabeigts,

Līdz ceļojums būs veikts,

Līdz uzvarētājs sveikts –

Tu mācīsi.

41. Es saucu, Kungs, jel atsaucies

Es saucu, Kungs, jel atsaucies
Un manu dvēs'li uzrunā!
Tā, Tava vārda veldzēta,
Būs tā kā zeme vasarā.

*Es Tevi saucu, Kungs, mans Dievs,
Lai Tu uz mani runātu,
Lai manai dvēs'lei veldzi sniedz
Un sirdij mieru, cerību.*

Tu vari mani brīdināt,
Tu vari mani reizēm lauzt,
Jo zinu – pāri ciešanām
Man Tava mīlestība aust.

Kungs, manu dvēs'li nomazgā
Ar savu vārdu svētīgo
Un dziedē kaites, nedienas,
Un mani garā atjauno!

Es Tavs, pie rokas mani ved
Un māci priekā kalpot Tev!
Tas – labākais uz pasaules,
Ko varu vēlēties es sev.

42. Runā man dvēs'lei, Jēzu

Runā man dvēs'lei, Jēzu,
Sirdij jel stīgas skar,
Čukstienos mīļos, lēnos,
Prāts lai to saprast var.
Atver man sirdi uzņemt
Skaņas, kas mieru nes,
Dvēselē izlej slavu,
Prieku lai jūtu es.

*Runā man dvēs'lei, Jēzu,
Dod prieku, cerību.
Lai Tavu balsi klusu
Es vienmēr dzirdētu.
Vienmēr Tev kalpot gribu,
Kamēr šeit dzīvošu,
Teikt Tavu mīlestību,
Līdz mājās pāriešu.*

Runā, Tu mums kā bērniem,
Māci mums modriem būt,
Lūdzot lai topam stipri,
Uzvaras jaunas gūt.
Dod, lai mēs kļūtu brīvi,
Kalpotu tikai Tev,
Ikviens lai Tavā darbā
Atteikties spētu sev.

Runā man dvēs'lei, Jēzu,
Cīņiņš kad priekšā sīvs:
"Uzvaru vienmēr gūsi,
Vienmēr tu būsi brīvs!"
Runā ik dienas, Jēzu,
Balss Tava mieru dveš,
Liec man to dzirdēt biežāk,
Sirdī tā sāpes dzēš.

43. Pasauli es izstaigāju

Pasauli es izstaigāju,
Viņas skaisto plašumu,
Tomēr savu mūža māju
Viņā rast es negribu.

Ļaužu daudz es ieraudzīju,
Grūti dzīvot šai saulē;
Viņi iet pa bēdu leju,
Mieru meklē pasaulē.

Viena vieta tik ir ļauta
Maldinātai dvēselei;
Lai to meklē, lai to bauda,
Teiciet visai pasaulei!

Kristus rētās ir šī dusa,
Krusta ēnā Golgātā:
Rūpju vētra tur top klusa,
Miers plūst dvēs'les dziļumā.

44. Pie kā, Kungs Jēzu, iesim mēs

Pie kā, Kungs Jēzu, iesim mēs,
Kad apjukums ir dvēselē?
Šai pasaulē kad šaubas māc;
No Taviem vārdiem dzīve nāk.

Pie kā, Kungs Jēzu, iesim mēs
Ar grēku nastu dvēselē?
Tu mums izpirki brīvību,
No grēku vainas šķīstību.

Pie kā, Kungs Jēzu, iesim mēs,
Kad dzīvē sirds tik ļoti cieš?
Tu ciešanās bij' norūdīts
Un mūsu bēdas saproti.

Pie Tevis, Kristu, nākam mēs,
Kur Tava mīlestība ved;
Tu spēj mūs darīt pilnīgus,
Mīļš dvēs'les Līgavain's Tu mums.

45. Bez Dieva ilgi klīdu es

Bez Dieva ilgi klīdu es,
Šai dzīvē panīcis,
Grēks smagumu dev' dvēselē,
Bez gaismas – iznīcis.

*Tā maigi Jēzus nočūkstēj':
"Es sāpes savas izciest spēj',
Lai upur's mans tev palīdzēj',
Grēciniek, nāc pie man'."*

Sav' nastu nesot, jautāju:
"Grēks sirdi man' nomāc
Un sevī vainu atrodu –
Vai piedots man tiks tas?"

Caur asarpilnu šķidrautu
Es Jēzu ieraudzīj';
Dvēseli Kristus dziedināj',
Man bailes pārvarēj'.

Vien Viņā veldzēties var tie,
Kam grēki dzīvi jauc.
Ko gaidi, draugs? Nāc ātrāk vien,
Dzirdi – tev' Jēzus sauc.

46. Jūs, kam nemiers, noskumis ir prāts

Jūs, kam nemiers, noskumis ir prāts,
Galileju pieminot;
Nāciet, skatieties! Tas Viņš, kas nāk!
Esam atraduši To!

*Tas ir Jēzus, Praviešu teiktais!
Esam atraduši Viņu mēs!
Visu augstākajam debess Kēniņam
Slavas dziesmas atskanēs.*

Jūs, kam slāpst pēc ūdens avota,
Dzīvais vārds līdz šim nav dots,
Nāciet, priekā starojot, nu jums
Debess sūtni saņemt gods!

Jēzus, kas pie jūras mācīja,
Nu uz zemes ir ar mums;
Nāk Viņš pazemībā, skaidrībā –
Vienkāršs, cēls ir mūsu Kungs.

“Esam atraduši Jēzu mēs!”,
Sakiet visiem, kur kāds mīt!
Lai, kas dzīves zvaigzni meklē, spēj
Jēzus gaismu ieraudzīt.

47. Nāc tu pie Jēzus, šodien vēl nāc

Nāc tu pie Jēzus, šodien vēl nāc,
Kamēr vēl laiks, jo žēlīgs Tam prāts,
Tuvu Viņš mums, dod svētību Pats
Un mīļi uzsauc: “Nāc!”

*Jauki, jauki tad patiesi būs,
Kad no grēkiem dvēs'le brīva kļūs
Un Kānaānā ievēdīs mūs
Steigsim pie Jēzus iet!*

Nāc tu, mans bērns,
Viņš mīļi tev teic,
Nāci un sirdi atdot man steidz!
Viņu par savu Glābēju sveic!
Pie manis steidzies, nāc!

Tici vien droši, pieņemti Viņš māc.
Sajūti – pretī Viņš tev jau nāk
Un tevi saņemti laipni Viņš sāk.
Nāc, grēcniek, nāc tu jel!

48. Maigi un mīlīgi aicina Jēzus

Maigi un mīlīgi aicina Jēzus,
Tevi un mani Viņš sauc;
Tēvišķā lēnībā paciešas, gaida,
Gaida, lai pieņemt To nāc.

“Nāc mājās nāc!

Maldošais, mājās jel nāc!”

Maigi un mīlīgi aicina Jēzus,

“Grēcniek, nāc mājās, jel nāc!”

Kādēļ vēl kavēties verdzības valgos,
Nepieņemt Pestītāju?
Tuvojies Viņam, tad tevi Viņš pestīs,
Saņemsi žēlastību.

Aizsteidzas gadi drīz mūžības jūrā,
Grēcniekam sods reiz būs bargs;
Nāve var pārsteigt, ak, tādēļ to vēro,
Atgriezies šodien, vēl laiks.

Brīnišķu godību Jēzus mums sola,
Sola Viņš tevīm un man;
Debesu tēvijā svētie kur līksmo,
Jēram kur gaviles skan.

49. Cik Jēzus balss ir skaidra

Cik Jēzus balss ir skaidra,
Tā maigi runāt māc,
Kad sauc Viņš grūtsirdīgos
Šurp kājas pūtināt.
Tad piedošanu, mieru
Sirds tava sajūtīs,
Jo vedīs Jēzus tevi,
Kur dzīvais ūdens līs.

Ja Jēzus būs tavs Glābējs,
Kas vienmēr tev ir klāt,
Tev prieks būs pastardienā
Tad Dieva priekšā stāt;
Kas Viņa žēlastību
Šai dzīvē noliedza,
Tiem, Dieva priekšā stāvot,
Būs bailes, neziņa.

Cik Jēzus sirds ir laipna,
Kas klusā balsī prot
Teikt Svētā Gara gribu,
Ko vajag īstenot.
Tev dienas, gadi steidzas,
Kā teiksmās, pasakās;
Vai paliksi kā svešnieks
Bez Dieva gādības?

50. Ak, dzirdi šo priecīgo vēsti par Jēzu

Ak, dzirdi šo priecīgo vēsti par Jēzu,
Jā, bēdīgai sirdij tā prieku vien sniedz.
Viņš grēc'niekus meklē, jel steidzies, ak, steidzies!
Klau, Jēzus sauc tevi, kur laime tev mirdz.

*Viņš tagad sauc tevi,
Viņš tagad sauc tevi,
Jā, Jēzus sauc tevi,
Jā, tevi Viņš sauc!*

Ak, dzirdi šo priecīgo vēsti par Jēzu.
It sevišķi grēc'niekiem jauki tā skan.
Jo Glābēja asinis šķīsta no grēkiem,
Un dziedina vājības tevīm un man.

Ak, dzirdi šo priecīgo vēsti par Jēzu,
Klau, zaimotāj, dvēsele briesmās tev stāv!
Viņš sauc arī tevi, ak, nāc, nekavējies!
Viņš tevīm grib piedot, par vēlu vēl nav.

Ak, dzirdi šo priecīgo vēsti par Jēzu,
Ak, nabag', tu šaubīgais, nešaubies vairs!
Tik uzticies pilnīgi Glābējam Jēzum,
Tad piepildīs dvēseli debesšķīgs miers.

51. Nāc, dvēsele pie Jēzus!

Nāc, dvēsele pie Jēzus!
Kāpēc tu kavējies?
Jel nedomā ar Dievu
Bez Jēzus satikties!
Kāpēc tu eji garām
Tam Dieva Jēriņam?
Ak, klausī Svētam Garam,
Kas tevi pieved Tam!

Nā, dvē, pie Jē!
Viņš ir tavs Pestītājs,
Viņš spēj tev iedot mieru,
Viņš ir tavs žēlotājs.
Tam sūdzi savus grēkus
No sirds un patiesi!
Tad tu gan Viņa spēkus
Sev sirdī jutīsi.

Nāc, dvēsele, pie Jēzus!
Jo mums To sūta Dievs.
Kas netur Viņu svētu,
Tas ļoti maldīsies,
Jo tikai Viņā dzīvo
Šī Dieva pilnība;
Kas krustā sisto mīļo,
Tam pieder dzīvība.

Nāc, dvēsele, pie Jēzus!
Viņš tevi ārstēt prot,
Kurš cits gan tā vēl spētu
Tev prieku dvēs'lei dot?
Viņš tavus grēkus piedos
Un vainas nomazgās,
Viņš klusinās, Viņš žēlos
Un sirdi dziedinās.

52. Tā maigā Gana balss

Tā maigā Gana balss
Man sirdi uzrunāj'.
Nu vēlme radās man iet prom
No ļaunā, grēcīgā.

*Pieņem mani Tu,
Kungs, jau nāku es,
Un, lai žēlastība tā
Plūst manā dvēselē.*

Sav' dzīvi došu Tev
Es, neko neslēpjot,
Tā, beidzot, sirdi gurušu
Tev rokās ieliekot.

Ak, labsirdīgais Gans,
Tu mani balstīsi,
Kad cauri dzīves
grūtībām
Tu dvēs'li izglābsi.

Man' Glābējs aicina,
Jo tālu maldījos,
Viņš mans ir kļuvis, esmu drošs,
Pie Viņa pieglaužos.

53. Man dvēs'lei ceļā tai' Dievs māj

Man dvēs'lei ceļā tai' Dievs māj,
Ko Viņa izvēlētie gāj',
Es dzirdu, kā Viņš sauc: "Nu, nāc!"
Un priecīgs tagad ceļš man sāks.

*Es dzirdu, kā Viņš mani sauc,
Un kārdinājumus prom trauc.
Man dvēs'le Dieva ceļā stāj,
Ko Viņa izvēlētie gāj'.*

Man' ļaužu smīkņas nebaida,
Vien Dieva vārds uzmundrina.
Man palīdzēs Kungs mājup iet,
Kur dienas beigās miera viet'.

Man sirdī jauni avoti,
Kad raugu Viņa upuri:
Man dvēs'le ilgojas vien būt
Par upuri, ko Dievam sūt'.

Kaut tumšo spēku savažots,
Mans Tēvs to zin' – es atbrīvots.
Drošs Viņa vārds – tas nemāna,
Prieks dvēselei, tev uzvara!

54. Es Jēzus balsi dzirdēju

Es Jēzus balsi dzirdēju:

“Nāc šurp un atpūties!

Pie manām krūfīm pieglaudies

Un gurdo galvu liec!”

Pie dārgā Jēzus atnācu,

Jo biju bēdu mākts;

Es Viņā mieru atradu,

Un prieks man atgriezās.

Es Jēzus balsi dzirdēju:

“Nāc šurp! Pie manis stāj!

Šī dzīvā ūdens malku dzer

Un sevī spēkus krāj!”

Pie Jēzus piesteidzos tūlīt

Un slāpes remdēju;

Un atdzīvojās viss mans gars,

Nu Jēzū dzīvoju.

Es Jēzus balsi dzirdēju:

“Es – gaisma pasaulē;

Pie manis tumsa pazudīs

Un gaisma atnāks te.”

Es Jēzū visu atradu –

Tur sauli, zvaigzni ar’;

Lai Viņa dzīves gaisma spīd

Līdz mūža galam man.

55. Pats Glābējs tevi maigi sauc

Pats Glābējs tevi maigi sauc,
Un balss tik skaidra šķiet.
Lūk, Viņa mīla dievišķā–
Uz mūža mājām vedīs tā.
Ak, steidzies līdzās iet!

Šī garlaicīgā pasaule
Tik grēcīga nudien.
Ko iegūt tajā vari tu?
Vien tukšus priekus, muļķību,
Kas sārņus atstāj vien.

Ir dzīve – liesma kvēloša–,
Kas ātri jau var dzist.
Tad pūlī neizskaitāmā
Tev troņa priekšā nāksies stāt,
Jo mūža krasts ir šis.

Jel sadzirdi Tā balsi tu –
Viņš tevi sauc un dzird.
Viņš laipni debess mājas dod
Un spēku vairāk negrēkot.
Ak, nāc, jo laiks vēl ir!

56. "Jel nāc pie manis," Glābējs teic paties'

"Jel nāc pie manis," Glābējs teic paties'.

Šis dzīves Kungs līks sirdij priecāties.

"Ak, sirds, ko redzu rūpju nomāktu,

Jel nāc pie manis – sniegšu atpūtu!"

Nāc, tu, jel nāc! Pie manis nāc!

Jel nāc pie manis – dzīvi došu Es,

Atpūt' došu Es. Mieru došu Es.

Kad noguris no dzīves cīņām tu,

Sauc Glābējs, dzirdi, sirdi šaubīgu!

Tev šaubas zudīs, bēdas projām ies.

Jel nāc pie manis! Tev būs dāvāts miers.

Ak, mirstošais, tu grēka izbiedēts,

Ar sirdsapziņu, bet no Dieva bēdz...

Starp cerībām un bailēm – izbeidz to!

Un nāc pie manis – varu dzīvi dot!

Jo dzīvi, ziedus, kuri nevītīs,

Dod Glābējs ne jau tad, kad beidzies viss,

Bet šeit un tagad atļauj prieku just,

Liek nojaust to, kas debesīs vēl būs.

57. Savu gaismu sūti, Kungs

Savu gaismu sūti, Kungs,
Ļaužu sirdīs tumšajās,
Un caur Tavu vārdu, Kungs,
Dod tām dzīvot cerībā.

Sūti Savu ticību
Tiem, kas viltus elkiem tic,
Vēsts lai zemes pāršalktu –
Dienas labākas būs drīz.

Atbrīvo Tu apspiestos,
Kas ir maldu verdzībā,
Lai to sirdīm atklātos –
Mīla, gaisma patiesā.

Nāc Tu, Valdniek Augstākais,
Miera Ķēniņ, Kungu Kungs,
Valdi, lai skan – nebeidzas
Dziesma cauri mūžiem mums.

58. Izzini mani, Kungs, līdz sirdij Tu

Izzini mani, Kungs, līdz sirdij Tu,
Lai Tava gaisma mani pārņemtu.
Tad tevi redzot tīrs un brīvs būs gars,
Mīlēt un kalpot palīdz gaišums Tavs.

Izzini mani līdz sirds dziļumiem,
Lai redzēt vari, vai es Tavs arvien.
Ar savu vārdu nemaināmo Tu
Pārbaudi manu dzīvo ticību.

Izzini manas domas dziļākās,
Lai nepaliktu apslēpts Tev nekas.
Palīdzi savā žēlastībā Tu,
Lai prāts un griba Tevi godātu.

Izzini mani, lai es spožs kā zelts
Dvēselē esmu attīrīts un celts;
Tu mani redzi, Tava acs to māc,
Pasargā mani, nelaime kad nāk.

Uzraugi mani žēlastībā Tu,
Vien taisnus ceļus lai es staigātu.
Dzirdēt un redzēt, vienmēr paklausīt,
Ceļu pie Tevis lai var ieraudzīt.

59. "Kur mājō gaisma?" dvēsele man prasa

"Kur mājō gaisma?" dvēsele man prasa,

"Lai dzīves ceļu varētu es rast."

Šai pasaulē tu jūti sāpes asas,

Un dienas paiet vienās ciešanās.

Apgaismo Jēzus mūs un rāda ceļu.

Viņš aicina: "Jel, mani izvēlies."

Ik dvēselei Viņš maldīties vairs neļaus,

Tā Dieva varā, Dieva taku ies.

Viņš gaisma tiem, kas tumsībā vēl mokās,

Kas ēnu ielejā vēl soļus sper.

Jel klausī to, Viņš paņems tevi rokās,

Kā Dieva bērnu paturēs vienmēr.

Jel zini, kamēr dzīves gaisma spīdēs,

Negaidi ilgi, ir Tam jāseko,

Jo mirklī tai, kad tumsībā mūžs slīdēs,

Būs pārāk vēlu kaut ko nožēlot.

60. Kungs, izvēlēties māci man

Kungs, izvēlēties māci man,
Jo priekšā tukstoš iespēju;
Es katrā redzu likteni,
Un lūdzu Tavu palīgu.
Tu izvēlēties jaunībā,
Un esi pieredzējis Tu,
Kas katru sirdi kārdina
Un tādēļ var' to saprast Tu.

*Kungs, izvēlēties māci man,
Par izvēlēm man runā Tu.
Tā izvēlēties palīdz' man,
Lai mūžību es iegūtu.*

Kungs, izvēlēties māci man,
Mazs bērns es jūtos dvēselē,
Man draudīgs nāves noslēpums
Šai tumsas pilnā pasaulē.
Izpriecās nepieņēmi Tu
Vai pasaulīgas ieceres;
Tev līdzīgs būt es gribētu
Tu, cēlais paraugs cilvēkiem.

Kungs, izvēlēties māci man,
Jo, kā ir kārdinātam būt,
Es zinu, Kungs, Tu saproti,
Un redzi cīņu, sirds ko jūt.
Es tagad nesaprotu, Kungs,
Kāpēc man ceļu grūtāko
Tu prasi iet; bet mūžībā,
Es ticu, uzzināšu to.

61. Viena lieta vajadzīga

Viena lieta vajadzīga,
Pēc tās vienas izstiepjos;
Pasaule ir iznīcīga,
Vērts nav, ka tai nododos.

Jēzu atrast, Viņu mīlot,
Baudīt Viņa tuvumu,
Viņam vien par prieku dzīvot –
Dara mani laimīgu.

Tadēļ Viņu izvēlējos,
Visu citu atmezdams;
Viņa vārdos ieklausījos,
Debess laimi sajuzdams.

62. Esmu izlēmis šai dzīvē

Esmu izlēmis šai dzīvē
Dzīvot tik ar Kristu vien,
Nešķirs mūs nekas šai ceļā,
Kamēr ticība mūs sien.
Pazemīgi dodos ceļā,
Ļaužu nievām pavadīts,
Bet es ticu Tavam spēkam,
Jēzu, iešu Tev es līdz.

*Jēzus pats man rāda ceļu
Viņa vārdiem klausīšu,
Vairs ne brīdi es bez Viņa,
Nekad soli nesperšu.*

Lai ar' dārzs ir manā priekšā,
Tiesas diena nievātā,
Lai ar' nakts ar dziļu tumsu
Ietin savā aizsegā.
Tumsa nevar mani biedēt,
Tavā gaismā ēnas zūd,
Jēzu, iešu Tev es līdzi,
Tikai mani vadi Tu!

Lai ar' zeme dreb un notrīc,
Saule savu vaigu slēpj,
Lai cik stiprs man naidnieks liekas,
Nespēs Tavu vārdu dzēst.
Lai ar' ceļu šķērsos ēnas,
Liekot man no jauna ciest,
Bet lai sāpēs vai ar' briesmās,
Jēzu, iešu Tev es līdz.

63. Ir Jēzus dzīvie vārdi

Ir Jēzus dzīvie vārdi
Kā dārga sēkla man,
Tie sola mieru, spēku,
Un mierināt tie var.
Ar īstu padevību
Es vēlos darbu veikt,
Lai dārgā sēkla sirdī
Var jaunu dzīvi sveikt.

*Šī vēsts ir dievišķīga,
Kā dzīva sēkla man.
Tai paklausīšu, lai tā
Dod ražu mūžībā.*

Sirds manējā ir augsne.
Vai ražu ievāks tā?
Vai ērkšķi, akmens manī
Un vara nešķīstā?
Bet varbūt sirds ir slēgta
Un neprot dziļi just.
Tad arī cerēt velti,
Tā augļus nedabūs.

Iet Dieva aicinātie
Sēt dārgo sēklu vēl,
Tie atstājuši visu,
Tos mīlestība ved.
Vai diena saules pilna,
Vai lietu vētra nes,
Jau cerība ir sēta
Ikkatra dvēselē.

64. Patiesos vārdus, ko Jēzus dot spēj

Patiesos vārdus, ko Jēzus dot spēj,
Līdzīgi sēklām atmodā sēj!
Sludini vēsti un ārstē ar to,
Dvēseli vārdi šie iedvesmot prot.

Sēj, tikai sēj!

Vēsti sēj to!

Patiesi vārdi man dzīvību dod.

Sējēj, ak, sējēj, vien neaizliedz sev,
Debesu vēsts lai dārga ir tev.
Grēcīgs kaut esmu, bet sludini tu,
Par Dieva bērnu lai varētu kļūt.

Sludini visu, jo vēlos būt brīvs.
Skaistumu Jēzus man pārādi,
Lai vienmēr būtu es Tam paklausīgs,
Lai vienmēr teiktu – Viņš sirds manas Kungs.

65. Kādi skaisti zelta graudi

Kādi skaisti zelta graudi,
Kungs, no Tavas rokas birst!
Ak cik dažs vēl manā sirdī,
Zemes neatradis, mirst!

Daudz no Taviem svētiem vārdiem
Uzmanībai garām slīd,
Domas, sirdī neiespiestas,
Laupītāju nagos krīt.

Dažkārt klausos patiesības,
Saviļņots līdz asarām,
Tomēr dzīves grūtā brīdī,
Topu neuzticīgs tām.

Vai gan pirmā mīlestība
Nebūs daudz jau cietusi –
Rūpju ērkšķiem sirdi mokot,
Prātā turot pasauli?

Tadēļ svētī, Kungs, ak, svētī,
Katra sēklas graudiņu,
Kas ir labā zemē kritis –
Dod man pļaujas cerību!

66. Ved, Laipnais Gaišums, maigi starodams

Ved, Laipnais Gaišums, maigi starodams,

Ved mani Tu.

Mans ceļš tik tumšs un grūti saredzams,

Ved mani Tu.

Es neprasu jau mājās būt šodien,

Tik' ceļu rādi man pa solim vien.

Bij' laiks, kad grēka vadīts nelūdzu:

Ved mani Tu.

Tad prom no Tevis maldījos, bet nu

Ved mani Tu!

Man žēl, ka reiz Tev sirdi slēdzis ciet',

Es gribēju pats savu gaitu iet.

Cik ilgi nāksies man vēl iet, mans Dievs,

Ved mani Tu,

Kad sirds man nāves naktī baiļosies,

Ved mani Tu,

Un rītam austot visas bailes bēgs:

Tavs Gars man gaismas vārtus vaļā vērs.

67. Vadi mani, Kungs, mans Dievs

Vadi mani, Kungs, mans Dievs,
Dzīves ceļš kad tumšosies;
Drošs pie Tevis esmu es,
Jo Tu mani vienmēr nes.

*Vadi mani, vadi, Tu,
Caur šo pasaul's tumsību,
Prom uz debess tēviju,
Kur Tev' mūžam slavēšu.*

Tu mans dvēs'les patvērums,
Debess gaismas atspīdums;
Tavai rokaļ uzticos,
Žēlastībā patveros.

Vadi, Kungs, līdz pēdīgi
Nākšu mājās laimīgi,
Tur būs mūžīgs miers un prieks,
Sadraudzība nebeigsies.

68. Sniedz roku man!

Sniedz roku man!

Vājš, nespēcīgs es esmu,

Ne soli iet bez Tevis nevēlos.

Sniedz roku man, Ar Tevi, tik ar Tevi,

Mans Pestītājs, es ļauna nebīstos.

Sniedz roku man,

Velc mani sevim tuvāk,

Mans dārgums, prieks un mana cerība;

Velc tuvāk, velc, lai mūžam plato ceļu,

Nekad vairs manas acis neskata!

Sniedz roku man!

Mans ceļš ir tumsā tīstīts,

Sirds gurst, zūd spēki, ceļi trīcēt sāk,

Sniedz roku man, liec savai saulei spīdēt,

Lai gurdais ceļinieks pie mērķa nāk!

Sniedz roku man,

Kad nāves ēnas lejā,

Mans ceļš zem manām kājām izbeigsies!

Sniedz roku man, Tu mīļais, dārgais, Jēzu

Kad sirds man krūtīs pukstēt apstāsies.

69. Dzīves troksnī, dienu gaitā

Dzīves troksnī, dienu gaitā,
Bieži man ir jādomā:
Kur es nākamībā būšu,
Kur man taka nosprausta.
Un tad tikai vienas domas
Pastāvīgi domāju:
Viss ir viens, kurp būtu jāiet –
Jēzu, nāc man līdzī Tu!

*Tumša nākamība priekšā,
Nezinu, kur nokļūšu,
Tomēr, kurp ar būtu jāiet,
Jēzu, nāc man līdzī Tu!*

Svešnieka ceļu eju,
Īstu māju šeit man nav;
Vienas bēdas pārdzīvotas,
Otras atkal vietā jau.
Rīts ko nesīs – priekus, bēdas,
Krustu smagu – nezinu...
Viss ir viens, kurp būtu jāiet –
Jēzu, nāc man līdzī Tu!

Ceļa galā ceļa spieķi
Ceļinieks pie malas liek,
Vakarā pēc darba, pūlēm,
Kājas zemē autas tiek...
Varbūt nākamībā drīzā
Darbs, ko daru jānobeidz;
Varbūt jau man čakliem pirkstiem
Līķa autu noaust steidz...

70. Ilgi maldu ceļā klīdis

Ilgi maldu ceļā klīdis,
Es nu beidzot atnāku,
Mieru nogurušai sirdij,
Kungs, pie Tevis meklēju.

Velti es to mēģināju
Pats pa saviem ceļiem gūt;
Ko ar' visu nedarīju,
Nevarēju laimīgs kļūt.

Izsalkuma, slāpju mocīts,
Noguris no iešanas,
Ieklausījos Tavā balsī,
Sirdī modās cerības.

Nāku Jēzu, es pie Tevis,
Skumju pilna dvēsele,
Piedod, Kungs, ka grēkos klīdu,
Kamēr mani meklēji!

71. Kungs, nāc man līdz pa dzīves tuksnesi

Kungs, nāc man līdz pa dzīves tuksnesi,
No Tevis prom iet nekad neļauji;
Bet pavadi, kad ceļš ir tumšojies,
Pie Tavas rokas ļauj man patverties.

Daudz gadus ceļš bij' grūti staigājams,
Un sirdī miers man nebij' sajūtams;
Kad Tava balss man sirdī skanēja,
Tad Tavas rokas mani satvēra.

Vairs elles spēks nu mani nebedē,
Tavs dārgais miers man mājā dvēselē;
Kad kārdināts, ar Tevi uzvaru,
Jo allaž jūtu Tavu tuvumu.

Mans Pestītāj, ļauj roku Tavā likt,
Teic sirdij, kā pie īstas laimes tikt;
Šis dzīves ceļš ir allaž tumšojies,
Pie Tevis gribu vienmēr patverties.

72. Jēzus vienmēr mani vada

Jēzus vienmēr mani vada,
Nav ko vairāk vēlēties;
Vai par Viņa žēlastību
Lai es sāktu šaubīties?
Debess mieru, debess prieku
Šeitān sniedz man ticība;
Zinu to, ka visas lietas
Jēzus labi darījis,
Zinu to, ka visas lietas
Jēzus labi darījis.

Jēzus vienmēr mani vada,
Prieku dzīves ceļā sniedz;
Dod man spēku grūtā brīdī,
Dzīves maizi neaizliedz.
Ja man kājas sāk jau pagurt,
Slāpes jūtu ceļojot,
Viņš no cietā klinšu kalna
Avotam liek spirdzināt,
Viņš no cietā klinšu kalna
Avotam liek spirdzināt.

Jēzus vienmēr mani vada,
Mani vienmēr ielīksmos;
Īstu laimi Viņš man sola
Augšā debess mājokļos;
Kad uz augšu gars man lidos,
Kur to apsveiks godībā,
Tad šī dziesma mūžam skanēs:
Jēzus mani vadījis,
Tad šī dziesma mūžam skanēs:
Jēzus mani vadījis.

73. Nāc, Kungs Dievs, un pats mūs vadi

Nāc, Kungs Dievs, un pats mūs vadi,
Tuksnesī mēs maldāmies.
Vājiem savu spēku rādi,
Stāvi tuvu mums, ak, Dievs!
Debess maize, debess maize,
Tukšā traukā sakrāsies!

Atver klinti izredzēto,
Dzīvais ūdens šurp lai plūst,
Pacel uguns stabu svēto,
Ienaidnieks kad virsū grūst.
Lielais Glābēj, lielais Glābēj,
Liec, lai mūsu as'ras žūst.

Un uz Jordānu kad ejam,
Paliec mūsu tuvumā,
Lai caur straumi pāriet spējam
Apsolītā tēvijā.
Slavas dziesmas, slavas dziesmas
Skanēs Tev tur augstībā.

74. Mīlam to Dieva pilnīgo

Mīlam to Dieva pilnīgo,
Glābēja ceļu svētīgo,
Sveš'nieki, šeit mēs staigājam,
Pie Dieva droši ceļojam.

*Jēzū mēs ceļu atradām,
Kas ved pie Dieva mūžībā.
Kamēr uz zemes dzīvojam
Būsim mēs uzticīgi Tam.*

Mēs mīlam Viņa vadību,
Tuksnesī Viņš dod drošību.
Zinām, ka mājās nonāksim,
Dvēselēs mieru iegūsīm.

Šis Dieva žēlsirdīgais vaigs,
Kritušiem grēkos labs un maigs,
Pie dzīves gaismas vada mūs,
Skan dziesmā Viņam slavējums.

Mums Viņa rokās baiļu nav,
Sātana pulki kaut te stāv,
Dievs aizstāv mūs un pasargā,
Līdz galam uztur ticībā.

75. Tik viens ir Dieva šaurais ceļš

Tik viens ir Dieva šaurais ceļš,
Kas aizved mūžībā,
Tur Dieva mīlestība mīt,
Miers, svētums, šķīstība.

*Alkst atrast mana dvēsele
Šo ceļu mūžīgo.
Kungs, mani uzklausi un ved
Pa ceļu svētīto.*

Lai rastu dzīvo ceļu šo,
No grēkiem jāklūst brīvs,
Tik tiem šis ceļš tiek parādīts,
Kam tīra, skaidra sirds.

Tik viens ir pazemības ceļš,
Ceļš īstais, patiesais.
Tik Dieva augstā taisnībā
Nav vietas savtībai.

Mums jāiet ceļu pilnīgo,
Tā Kunga vēlēto,
Un visi, kas ar Viņu cieš,
Gūs slavu mūžīgo.

76. Kungs, novēli man dzīves ceļu

Kungs, novēli man dzīves ceļu
Pie Tavas rokas nostaiģāt.
Ļauj, lai no Tavas akas smeļu,
Liec Tavu gaismu sirdī krāt.
Liec Tevi meklēt, Tevi atrast,
Dod Tavu tuvumu man jaust.
Dod Tavu Tēva prātu saprast
Un Tavu svēto gribu paust.

Kā dzīvām puķēm mūža pļavā
Tu manām dienām uzplaukt liec,
Bet tikai saules gaismā Tavā
Var krāšņi atvērties ik zieds.
Un tāpēc darbā aicinājis,
Pats drosmi dod to piepildīt,
Lai, Tavas vagas galā stājies,
To spētu, Kungs, līdz galam dzīt!

Dod spēku, Kungs, un pacietību,
Ticības redzē krustu nest
Jo Tava griba laba, zinu
Kungs, lūdzu vienmēr mani vest.
Kungs, vēli mūža ceļu manu
Pie Tavas rokas nostaiģāt;
Lai visur jūtu Tavu Garu,
Lai pats Tu būtu visur klāt!

77. Šis dzīvais ceļš, ko es kādreiz sāku

Šis dzīvais ceļš, ko es kādreiz sāku,
Pie laimes īstas vest mani spēj,
No vecām lietām atbrīvo visām,
Kas pieder tik senai pagātnei.

*Es bieži klusumā Tā balsi dzirdu,
Maigi un liegi tā saka man:
"Atļauj man vadīt tevi šai ceļā,
Jo drīz tu nonāksi mājās gan."*

Negaisos, vētrās man spēki izzūd,
Ar rūpēm daudzām kad nomāks es,
Bet Tēvs ik rītu man ticēt pavēl,
Un mīlestību spēj sirdī dvest.

Mums dzīve tālākā nezināma,
Ieraugāms nav mums šī ceļa gals,
Bet spītā bērnišķā šodien eju,
Jo mērķis diženais nav vairs tāls.

78. Kaut ceļš nav zināms man, to zini Tu

Kaut ceļš nav zināms man, to zini Tu,
Tas manu dvēš'li dara mierīgu.
Veltīgi sirds man bailēs pukst ik dien',
Veltīgi rūpes dvēš'li māc arvien.

Tu visu zini, kas man zināms nav,
Ceļš iepriekš paredzēts, viss gatavs jau.
Slavinu Tavas mīlas varu es
Un žēlastību, kas man laimi nes!

Glābēj, Tu vienmēr laikā esi klāt
Un vētru niknāko spēj mierināt.
Tavs vārds ir svēts, es gaidu klusībā –
Tev zināms ceļš, Tev vienmēr taisnība!

79. Ak, ņem pie rokas mani, Kungs, žēlīgi

Ak, ņem pie rokas mani, Kungs, žēlīgi,
Un sargā, vadi, gani,
Tu mūžīgi!
Bez Tevis, es patiesi
Iet nespēju,
Ņem mani kurp vien iesi,
Kungs, līdz Tu!

Pie Tevis, Kungs, lai glaužas
Šī mana sirds,
Kad bēdas virsū gāžas
Vai prieks tai mirdz!
Tavs bērns pie Tavām kājām
Lai dusu rod,
Vēl tālu ceļš līdz mājām,
Kungs, spēku dod!

Kaut bieži Tava roka
Nav jūtama,
Tā dzīves ceļu loka
Pat tumsībā,
Tad ņem pie rokas mani,
Kungs, žēlīgi,
Un sargā, vadi, gani,
Tu mūžīgi.

80. Dievam ir mūžīga valstība augšā

Dievam ir mūžīga valstība augšā
Un taisnība, prieks un īsts miers tajā mīt.
Tur debesu dārgums un greznums, kas nevīst,
Ak, draugs, vai tu jūti – tā atnākt var rīt!

*Šīs valstības Ķēniņš,
Lai slavēts top mūžam;
Grib dzīvot Viņš tevī,
Jel dod sirdi Tam.*

Kungs, mūsu Dievs – visas pasaules valdnieks,
Viņš vēlas, lai vadīt ik sirdi var sākt.
Pats godības Ķēniņš būs spēks tavš un stiprums,
Ak, draugs, esi drošs, tagad ļauj Viņam nākt!

Kungs nācis meklēt sev cienīgu troni,
Kur dzīvību, svētību tev dāvinās,
Ko kavējies ilgāk, jo Kungs lūdzas tagad,
Ak, draugs, tava dvēsele ir tronis tas.

81. Vai ir vieta sirdī Jēzum

Vai ir vieta sirdī Jēzum,
Sava drauga labākā?
Gaidīdams Viņš stāv aiz durvīm,
Viņš, kas mira Golgātā.
Uzņem savu Pestītāju,
Viņa vārdam paklausī,
Un sirds durvis, pirms Viņš aiziet,
Viņam plaši atdari!

Pasaul's priekiem vietas diezgan
Tikai krustā Piesistam
Vietas trūkst – Viņš nevar ieiet
Viņš, kas mira Golgātā.

Vai tu laiku velti Jēzum,
Kad Viņš atkal aicina;
Šodien pat Viņš tevi pieņem,
Viņš, kas mira Golgātā.

Dod tu vietu, laiku Jēzum,
Pirms nāk stunda pēdējā,
Pirms uz mūžību tu zaudē
To, kas mira Golgātā.

82. Koks, mazā sēklā paslēpts reiz

Koks, mazā sēklā paslēpts reiz,
Var izaugt liels un cēls.
Tā mīlestībā lielā steidz,
Mīt manī Dieva dēls.

*Mans Glābējs ir dzīvs,
Mans Glābējs ir dzīvs.
Dārga tā dāvana,
Ka Kristus manī mīt.*

Es biju tumsas, ļaunā skarts
Kā pazudušais dēls;
Bet gaismā cēla Dieva vārds,
Mīt manī Viņa dēls.

Kā saules stari dabu skar
Un ziedi galvas ceļ,
Ar Viņu atmirdz gaisma man,
Mīt manī Dieva dēls.

Ar Kristu vēlos kopā būt
No visas dvēseles;
Un Viņam līdzīgs gribu kļūt,
Vel šajā dzīvē es.

83. Reiz valdnieks pie Glābēja atnācis bij', s

Reiz valdnieks pie Glābēja atnācis bij', s

“Kā dvēseli pestīt var?” viņš prasījis.

Tas Kungs viņam skaidri bij' atbildējis:

“Tev vēlreiz jāpiedzimst.”

“Tev vēlreiz jāpiedzimst!

No jauna jāpiedzimst!

Patiesi, patiesi, Tev saku es tā –

Ir vēlreiz jāpiedzimst!”

Ko Jēzus ir teicis, to ievērojiet,

To sirdī jūs, bērni, sev saglabājiet.

Un Patieso Vēsti jūs šo uzklausiet:

“Tev vēlreiz jāpiedzimst.”

Ja gribi reiz svētīto atpūtu gūt,

Lai dvēs'le var dziedāt un debesīs būt –

Caur Jēzu šo mūžīgo dzīvi var gūt:

“Tik vēlreiz jāpiedzimst.”

84. Ir vaļā vārti atvērti

Ir vaļā vārti atvērti,
Ko stāvi ārpusē?
Tur ieiet steidz, tad mantosi
Sev mieru dvēselē.

*Kādēļ tu ārā stāvi?
Rau, vārti atvērti.
Ko kavējies tik ilgi?
Glāb savu dvēseli.*

Par tevi Jēzus nomira,
Lai tevi pestītu;
Tev piedošanu apsola,
Steidz pieņemt Glābēju.

Cik strauji aizskrien dzīves laiks,
Viss ātri nobālē;
“Par vēlu!” sauciens skanēs bargs,
Ja būsi ārpusē.

Ja gribi būt no grēkiem šķīsts,
Un dzīvot laimīgi,
Pie Jēzus nāc, tur prieks ir īsts,
Viņš pieņems žēlīgi.

85. Dzirdi, kāds tik klusu klauvē

Dzirdi, kāds tik klusu klauvē

Tavā dvēselē.

Vai šo klauvējienu dzirdi,

Kas sniedz dzīvi tev?

Vai tā tava sirds, kas pukst tā?

Nē, tas Jēzus gan!

Tevi lūdzot, sauc Viņš cieņā:

“Atver durvis man.”

Tad reiz būsi tu, kas klauvē,

Lūdzot ienākt jel.

Bēdu nomākts, nepažēlots,

Grēku varā vēl.

“Tu man neatvēri,” teiks Viņš

“Kad es gaidīju,

Tādēļ tagad projām dodies,

Tevi nezinu.”

Drīz kāds cits var sirdī klauvēt,

Nāve drīz būs klāt.

Negaidīs tā ilgi ārā,

Ienāks, rīts vai nakts.

Dzirdi, Jēzus klauvē, klauvē

Gaida pacietīgs.

Drīz Viņš aizies projām bēdīgs,

Būsi atstāts viens.

86. Kas ir tas, kas gaida, gaida

Kas ir tas, kas gaida, gaida,
Ārpus durvīm stāv?
Kas ir tas, kas klauvē, klauvē,
Beidzis klauvēt nav?
Celies, ielaid iekšā To –
Laime viesosies,
Viņš, tavs Glābējs, klauvē, klauvē,
Viņš tavs Kungs un Dievs.

*Ielaid To, ielaid To,
Kapēc vēl kavējies?
Ielaid To, Viņš projām ies,
Neatgriezīsies.*

Dzirdi, kā Viņš saka, saka:
“Nāc, tev miers tiks dots,
Tevis dēļ Es miru, miru,
Krustā pienaglots.
Skaties rokas caurdurtās,
Sānus pāršķeltos;
Kaut tev grēku nasta, nasta,
Varu paņemt to.”

Viņa balss sauc tevi, tevi,
Steidzies atgriezties;
Ielaid Viņu droši, droši.
Vai Viņš projām ies?
Vai par tevi velti lūgs?
Vai Tam projām iet,
Tāpēc ka grēks tavu, tavu
Sirdi slēdzis ciet?

Kādreiz tev būs gaidīt, gaidīt,
Ārpus vārtiem būt,
Kādreiz tev ar' lūgties, lūgties
Var par vēlu kļūt.
Pieņem debess Draugu nu,
Mieru iemanto,
Kamēr Viņš vēl gaida, gaida,
Celies, ielaid To.

87. Dvēs'les gans vai tāds ir bijis

Dvēs'les gans vai tāds ir bijis:
Varens, mūžīgs mūsu draugs –
Mūsu brīnišķīgais Jēzus,
Iet pie kura kājām ļauts.

Dieva žēlsirdība liela,
Tā kā jūra plešas tā,
Viņa tiesā – labestība,
Vairāk dod kā brīvība.

Nav šai zemē līdzjūtības,
Kādu rodam debesīs,
Nav šai zemē līdzciefības,
Kas mūs vienmēr sapratīs.

Dieva lielo mīlestību,
Nespēj saprast mūsu prāts.
Viņa sirds jūt žēlastību,
Mīļosšs, labestīgs Viņš tāds.

88. Tas Labais Gans, kad Viņa avis

Tas Labais Gans, kad Viņa avis
Ir zudušas, tās neaizmirst.
Viņš nebīstas no bēdām, nāves,
Viņš labāk tad pie krusta mirst,
Nekā tās sāpes izciestu,
Ka viens pats jēriņš pazustu.

Tu esi tas jēriņš, dvēs'le mana,
Kas tuksnesī ir pazudis,
Un maldījies bez Labā Gana,
Kas tevis dēļ lej asinis.
Nu tevi Viņš ir atradis
Un savā pulkā ievedis.

Tad dzīvo Viņam vien par prieku,
Kas tevi ļoti mīlēja,
Un turi visu to par lieku,
Kas Jēzu neiepriecina!
Tev tikai Viņam piederēt
Un cita gana nemeklēt!

89. Tu esi, Kungs, mans Labais Gans

Tu esi, Kungs, mans Labais Gans,
Man netrūkst labuma;
Tu mani zaļās pļavās ved,
Tu mani zaļās pļavās ved,
Pie dzidra avota.

Tu pildi manu dvēseli
Ar prieku brīnišķu,
Man galdu klāj pat tuksnesī,
Man galdu klāj pat tuksnesī,
Cik labs, Kungs, esi Tu.

Ja nāves ēnas ielejā
Šī dzīve būtu man,
Nav baiļu vairs, ja tuvumā,
Nav baiļu vairs, ja tuvumā
Man Tava balss vēl skan.

Ļauj visu mūžu atrasties,
Kungs, Tavā tuvumā,
Un lai Tavs nams, ak, Kungs un Dievs,
Un lai Tavs nams, ak, Kungs un Dievs,
Ir mana mājvieta.

90. Mans Gans, mans Glābējs īstais

Mans Gans, mans Glābējs īstais

Ak, mani pieņem tu!

No Tevis, avots šķīstais,

Daudz plūst mums labumu.

Tu dvēs'li stiprinājis

Ar maizi dievišķu,

Tavs Gars ir dāvinājis

Man debess liksmību.

Ko Tu, Kungs, cietis esi,

Es būtu pelnījis,

Tos grēkus, ko Tu nesi,

Es esmu darījis.

Nu še es, nabags, sūdzu,

Kas krājis dusmību,

Apžēlojies, kad lūdzu,

Par sirdi salauztu.

Tev saku pateicību,

Ak, dārgais Pestītāj,

Par Tavu mīlestību,

Tu mani dziedināj's!

Es turēšos pie Tevis

Ar drošu cerību,

Tu iemantot man devis

Pat nāvē dzīvību.

91. Pavisam mierīgi un klus'

Pavisam mierīgi un klus'
Man Viņa rūpes just.
Es zinu, Viņa varā viss –
Gan prieks, gan bēdas būs.

*Dārgs mirklis ar Dievu būt
Pie Labā Gana klāt,
Tā balsi dzirdēt, mieru gūt –
Kāds prieks var tad sirdī nākt.*

Caur Kristu dzīvi Dievam dot
Un dziļi sirdī jaust,
Man Viņam droši jāseko,
Jo cita ceļa nav.

Tad šaubas, bailes pazudīs,
To Viņa mīla veiks.
Sirds droša būs, jo Viņš man viss.
Sirds dziesmās Viņu sveiks.

Es zinu, Viņš man roku dos
Un dzīvē vadīs tā,
Lai stātos debess augstumos
Un nešķirtos no Tā.

92. Ir vēl citas manas avis

“Ir vēl citas manas avis
Šajā tumsas pasaulē,
Mana mīla viņām sveša,
Jo tās dzīvo nesaulē.
Tur no augstiem, stāviem kalniem
Tumšas klinšu ēnas nāk,
Vēlu vakaros es dzirdu
Skumjas raudas skanēt sāk.”

*“Ak, kādēļ jūs briesmās,
Avis maldījušās,
Dzirdiet, kā jūs saucu maigi:
Mājup vadīšu.”*

“Tuksnesī tās izklīdušas,
Īsto ceļu nezino...
Man būs avis savākt pašam,
Tās zem jumta pulcino.
Es uz pleciem ņemšu vājās,
Jēriņus pie savas krūts.
Atpūta lai mūža velte,
Kad tik grūtā ceļā būs.”

“Mana balss lai avis vada
Atrast ceļu pareizo:
Tur, kur spīrgta, zaļa daba,
Ūdeņi tek klusējot.
Nāves ielejā, caur kuru
Palīdzēšu viņām iet –
Zina avis, ka Es blakus,
Gaida drīz tās mūžīgs miers.”

93. Gans Izraēlā, Viņš sav's avis mīl

Gans Izraēlā, Viņš sav's avis mīl,
Tās sargā, lolo, nekad nepieviļ –
Apsedz tās maigi, kad nakts klusi nāk, –
No rīta vada Viņš pats pļavās tās.

*Gans Izraēlā, Viņš ar' Mīlas Gans,
Raugās uz avīm no augstuma sav';
Zinot, cik grūti ir tuksnesī iet,
Palīdz un mīlestīb's lūgsnu tām dzied.*

Gans Izraēlā, kam roka stipra,
Viņš pulku savu no briesmām sargā,
Palīdz Viņš jēriņiem, kas klūp un krīt,
Paspārnē savā Viņš avis ved līdz.

Gans Izraēlā – Viņš drīz rādīsies,
Un mazais aitu pulks brīvs raisīsies.
Redzēt To – balva ir lielākā tā:
Gans Izraēlā – ir Jēzus Tā vārds.

94. Lūk, dvēseļu Gans cēls

Lūk, dvēseļu Gans cēls,
Tā balss tevi sauc,
Viņš dārgumus sirdī tev liks.
Ak, nemaldies kalnos, kur grēks galvu jauc,
Tev šeit klusums un miers dāvāts tiks.

*Šeit ir miers, klusums īsts,
Šeit ir miers, klusums īsts – aplokā.*

Un grēcīgās baudas prom gaisīgi zūd,
Tās tikai uz brīdi šeit ilgst,
Bet debesu valstības zelts nenosūb.
Vai pie manis tu nonāksi drīz?

Lūk, dvēseļu Gans tevi vēl uzrunā:
“Vai mirt gribi, novārdzināts?
Man viss, ko tev vajag ir pārpilnībā,
Ienāc tu, paliec šai valstībā.”

95. Ņem manu sirdi, žēlotāj!

Ņem manu sirdi, žēlotāj!
Jo es Tev piederu;
Nekā nav manī, Pestītāj,
Ko Tevim apslēptu.

Visu, kas ir man – paņem to.
Tev priecīgs atdodu!
Jo citu, kas tā aplaimo,
Vairs atrast nevaru.

Ko domāšu, ko darīšu,
Tas Tevī godās, teiks;
Un tas, ko sirdī kāroju,
Vien Tavu prātu veiks.

Šī miesa un šī dvēsele,
Būs Tavs, Kungs, īpašums!
Tik Tev vien dzīvot pasaulē –
Mans augstais uzdevums!

Un Tu, ak, Jēzu, būsi mans
Ar savu nopelnu.
Mans dārgais Kungs, mans Labais Gans,
Mans Draugs, ko mīlēju.

Tā es tik Tevī paslēpšos,
Man sirdī mājosi.
Nekad no Tevis nešķiršos,
Tavs būšu mūžīgi.

96. Kungs, es nāku tāds, kāds esmu

Kungs, es nāku tāds, kāds esmu
Tavā priekšā, Augstākais!
Raudot sūdzu, zemīgs lūdzu,
Klasi mani, žēlotājs!

Ņem jel mani, Kungs, un gani,
Savā avju pulciņā,
Tevi vienu, nakt' un dienu
Vēlos sajūst tuvumā.

Es ar kaunu, sirdi ļaunu
Raudu, kad no Tevis šķirts.
Kungs, jel dari – Tu to vari,
Ka ar' man tiek šķīsta sirds!

Es bez Tevis pats no sevis
Neiespēju it nekā;
Kad Tu nāci, strādāt sāki,
Plūda sirdī dzīvība.

Pasaul's prieki – tīri nieki,
Tukšā pamet pievilto.
Mieru īsto, prieku šķīsto,
Lielais Dievs, ak, dod man to.

97. Kungs, mans Pestītāj un Glābēj

Kungs, mans Pestītāj un Glābēj,
Es caur Tevi atpestīts.
Esmu Tavs ar visu sirdi,
Eju Tev it visur līdz.
Eju līdz, eju līdz,
Eju līdz, eju līdz,
Esmu Tavs ar visu sirdi,
Eju Tev it visur līdz.

Tumšos brīžos– mana saule,
Bēdu naktī– gaišais rīts,
Ja tik Tu, Kungs, ej pa priekšu,
Priecīgs eju Tev tik līdz.
Eju līdz, eju līdz,
Eju līdz, eju līdz,
Ja tik Tu, Kungs, ej pa priekšu,
Priecīgs eju Tev tik līdz.

Savu krustu labprāt nesu,
Dažkārt dziļi nomocīts;
Mani spirdzina tā doma,
Ka es eju Tev tik līdz.
Eju līdz, eju līdz,
Eju līdz, eju līdz,
Mani spirdzina tā doma.
Ka es eju Tev tik līdz.

Paliec klāt man tumšā kapā,
Kamēr ausīs lielais rīts;
Celšos apskaidrotā miesā,
Iešu godībā Tev līdz.
Eju līdz, eju līdz,
Eju līdz, eju līdz,
Celšos apskaidrotā miesā,
Iešu godībā Tev līdz.

98. Tavs prāts lai notiek

Tavs prāts lai notiek,
Tu, Podniek mans!
Tu esi Meistars,
Es tikai māls;
Māci man saprast,
Kas ir Tavs prāts,
Kamēr es lūdzos,
Pazemīgs tāds.

Tavs prāts lai notiek,
Mans Dievs un Draugs!
Veido Tu mani,
Esmu Tavs trauks.
Baltāks par sniegu
Vēlos es kļūt,
Dzīvē lai spētu
Pazemīgs būt.

Tavs prāts lai notiek,
Man' dziedini.
Ievainots esmu –
Tu spirdzini.
Visvarens esi –
Skar mani Tu,
Lai Tavu spēku
Es zinātu.

Tavs prāts lai notiek,
Cīniņš kad grūts;
Patvērums mans ir
Pie Tēva krūts.
Ar Svēto Garu
Piepildi Tu,
Lai Kristus manī
vien mājotu.

99. Ņem mani gūstā, Kungs

Ņem mani gūstā, Kungs,
Tad brīvība man augs,
No manām rokām šķēpu rauj,
Tad uzvara man plauks!
Ja paša spēks mans balsts,
Es nāvē nogrimstu,
Ja Tava roka mani ved,
Pat briesmās pastāvu.

Sirds vāja, trausla man,
To rūpes, bailes māc,
Tā vētrās tad tik pastāvēs,
Ja Tu to vadīt sāc,
Kas brīvību tai dos,
Kas saites saraut spēs?
Tik Tavām saitēm saistīta,
Tā godam pastāvēs.

Un vara sīka man,
Es maz ko iespēju;
Bet ja es kalpot mācījies,
Es spēkā pieaugu.
Bez Tava spēka, Tēvs,
Mans darbs būs tukšs un lieks.
Mans spēks būs nespēks, ja Tavs Gars
Man savas liesmas liegs.

Mans gribas spēks ir mazs,
Tas cīņas vētrā lūzt.
Kas karaļtroni sasniegt grib,
Tas pazemīgs lai kļūst.
Pie Tevis balstoties,
Tik griba stipra top
Un citu neko nevēlas,
Kā vien ko vārds Tavs dod.

100. Kāds esmu, tāds es atnāku

Kāds esmu, tāds es atnāku,
Uz saviem spēkiem neceru.
Ak, šķīsti mani, grēcnieku,
To gauži lūdzos, Dieva Jērs!

Kāds esmu, bargas vētras dzīts,
No ienaidnieka iebaidīts
Un, smagu šaubu nomocīts,
Tāds nāku šodien, Dieva Jērs!

Kāds esmu, tādu pieņem Tu
Un deldē grēku parādu,
Lai Tev vien mūžam piederu,
Ak, Jēzu, dārgais Dieva Jērs!

Kāds esmu, tāds Tev nododos,
Un Tava Mīlestība dos
Man spēku, lai es nešķiros
Nekad no Tevis, Dieva Jērs!

101. Kungs, lūdzi veido mani

Kungs, lūdzi veido mani,
Es būšu paklausīgs.
Tu esi prasmīgs podnieks,
Bet es – māls padevīgs.

*Veido un radi, kā Tavs prāts
Kamēr es rokās Tavējās.*

Kad Tavās rokās esmu,
Man miers un atpūta.
Tu vari mani veidot
Pēc savas gribas tā.

Tu atņem visas bailes,
Uz Tevi paļaujos.
Tu māci mani droši,
Un Tev es pakļaujos.

Sev līdzīgu man' veido,
Tas ir Tavs mērķis cēls,
Līdz manī taptu redzams
Tavs brīnišķīgais tēls.

102. Dievs grib tagad tevi veidot

Dievs grib tagad tevi veidot

Savam Dēlam līdzīgu.

Tā, lai Viņa slavas cienīgs

Kļūtu zemes dzīvē tu.

Pazemība lai tev būtu

Dieva rokās varenās;

Un lai Viņa vēlmes pildīt

Spētu tu vismazākās.

Viņam kalpojot ar prieku,

Dvēs'lē mīlestību krāj;

Prātā, garā, sirdī vienmēr

Ļaujies Dieva vadībai.

Pilnīgu Dievs tevi darīs,

Nešaubies – Viņš Meistars liels.

Aizmirsti tu savas domas,

Viņa gribai pakļaujies!

Paklausī bez kurnēšanas,

Sāņus nenovirzies tu;

Pamostoties būsi priecīgs

Sajust Viņa līdzību.

Tagad atļauj Kungam strādāt,

Kamēr pabeigts cēlais darbs.

Redzēt Viņa mīļam Dēlam

Tevi līdzīgu lai var.

103. Tik dārgs un vērtīgs Dieva vārds

Tik dārgs un vērtīgs Dieva vārds
Ir tiem, kam šķīsta sirds.
Un solījumos Dievs ir tāds
Kā drošs un varens balsts.

*Mazākam man kļūt,
Pašmīlai jāzūd,
Kristum vien jābūt
Sirdī man vienmēr.*

Tik mīlas pilnas dvēseles
Grib meklēt Radītāj'.
Tās negrib dzīvot tikai sev,
Tās žēlastība skar.

Tā sirdis, kas ar prieku lūdz,
Kā vīraks augšup iet.
Tas tīrs un sirsnīgs upur's ir,
Kas Dievam labpatīk.

Tiks atalgoti visi tie,
Kas atdod Dievam dzīv',
Ko cilvēkiem Viņš izpircis,
Lai mūžībā tie brīv'.

104. Iejūdz mani jūgā, Jēzu!

Iejūdz mani jūgā, Jēzu!
Un ar mīlas saitēm sien,
Lai es strādātu ar Tevi,
Kristus Glābējs mans arvien.

Iejūdz mani jūgā, Jēzu!
Tikai tā uz priekšu ved.
Tevi dzirdot, sirds jau klausā,
Kopā mums vien uzvarēt.

Iejūdz mani jūgā, Jēzu!
Soli soli ceļš lai rit.
Kalpot Tev ir justies brīvam,
Mūžam sevi atpestīt.

Iejūdz mani jūgā, Jēzu!
Citāds jūgs man būtu smags.
Brīvei jābūt nesavīgai,
Tāda vien ar Tevi nāks.

Iejūdz mani jūgā, Jēzu!
Jau no agras rītausmas,
Savā labestībā vadi,
Tagad jau liec mieru rast.

105. Reiz Jēzus ņēma bērniņu

Reiz Jēzus ņēma bērniņu
Un lika to starp visiem,
Lai viņiem dotu paraugu
Kāds dzīvos Jeruzālemē.

Šis mazais bērns bij' brīnišķīgs,
Bez augstprātības, lepnības,
Un Kungam dzīvi nodeva
Tik drošs, ka labāk zinās Tas.

Pirms svētās pazemības tās,
Lai rastos istā ticība,
Ir jāmirst mūsu lepnībai,
Kas mūsos dziļi ieslēpta.

Ak, mana sirds, nu atceries,
Ka tikai bērns var izpildīt
Tā Kunga gribu pilnībā
Un debess vārtus atdarīt.

106. Jel, noliecies pār mani, Kungs

Jel, noliecies pār mani, Kungs,
Un dzirdi mani, Tēvs,
Ar savu garu piepildi
Un manīm ceļu norādi,
Es nevarīgs Tavs bērns.

Man sirds deg nepacietībā,
Jel, dod man mieru, Tēvs.
Man' atjauno visspēcībā,
Tev uzticos es pilnībā,
Jo esmu, Kungs, Tavs bērns.

Tu Savu plānu Dievišķo
Caur mani piepildi.
No savām vēlmēm atsakos
Un pilnībā Tev pakļaujos,
Es uzticīgs Tavs bērns.

Un, ja Tev sirdi skumdināj',
No grēka apžilbis,
To visu nožēloju es,
Caur asinīm šķīstību nes,
Lai būtu es Tavs bērns.

Lai Tava mīlestība man
No vētrām patvērums.
Dod žēlastību, lai es var'
Just, kā Tav' mīla mani skar
Mūžīgi es Tavs bērns.

107. Uz Tevi vien, Tēvs, paceļu

Uz Tevi vien, Tēvs, paceļu

Es sirdi lūgšanā,

Lai gūtu Tavu svētību

Un vienmēr manī mājotu

Tik Tava bērna gars,

Tik Tava bērna gars.

Šai dzīvē mani piepildi

Ar mērķi dievišķo.

Un mierā mani pasargi,

Jo Tavai gribai pilnīgi

Es padodos kā bērns,

Es padodos kā bērns.

Es visu sevi atdošu

Tev vienam vienīgam.

Par dāvanām, ko devi Tu,

Nu pateicību izsaku.

Es pazemīgs kā bērns,

Es pazemīgs kā bērns.

Ak, vadi, Tēvs, Tu vienīgi,

Līdz dzīve izbeigsies;

Tad pieņem mani žēlīgi,

Lai paliktu tur mūžīgi

Pie Tevis es, Tavs bērns,

Pie Tevis es, Tavs bērns.

108. Stundas tā kā ēnas steidzas

Stundas tā kā ēnas steidzas,
Nāk un atkal pazūd tās.
Dienas aust un klusi beidzas,
Saule jūrā nolaižas.

*Satver Pestītāja roku,
Gaismu Viņš tev ceļā klās.
Dzīvās mīlestības stari
Nāves spēku klīdinās!*

Arī tavas dzīves dienas
Drīz tās svētīs vakaru;
Arī tavas dzīves stundas
Ātri steidz uz mūžību.

Vai tu gaismu dzīvē krāji,
Kas tev nāvē spīdētu?
Vai tu pazīsti to vārdu,
Kas tev paustu dzīvību?

109. Viena dzīve uz zemes man šīs

Viena dzīve uz zemes man šīs,
Tā kā migla tā izgaist un zūd.
Jāveic darbi, lai var debesīs
Savu algu par paveikto gūt.

*Vienu reiz' dzīvoju,
Savam Dievam es šeit kalpoju, –
Stundā lai pēdējā
Teiktu Dievs: “Bija pareizi tā.”*

Viena dzīve, kas izzūd un gaist,
Sēklu sēs ne uz akmens, bet tā,
Visu zaudēto, ziedoto lai
Simtreiz atgūtu tu mūžībā.

Redzu es, druva briedusi ir.
Jānāk pļāvējam, Kungs, gatavs es!
Mazs mans devums, bet paņem to sev
Žēlastībā, kas svētību nes.

Viena dzīve, tas ziedojušs mazs,
To grib pasaule paturēt sev.
Taču spēkā ir mans vēlējums:
“Vīsu atdošu, Dievs, tikai Tev.”

110. Esmu Tavs, ak, Kungs, Tava mīlība

Esmu Tavs, ak, Kungs, Tava mīlība

Manā sirdī iemājo;

Tomēr kāro sirds svētā dedzībā,

Lai vēl vairāk pildi to.

Velc man' tuvāk, tuvāk, dārgais Kungs,

Krustam pie kā miris Tu,

Velc man' tuvāk, tuvāk, tuvāk, dārgais Kungs,

Jēzus, klāt pie Tavas sirds!

Dvēs'lē priecājos tagad pilnīgi,

Juzdams Tavu tuvumu;

Dod, ka ilgojos svēti, patiesi,

Lai vien Tavs prāts notiktu.

Ak, kāds svētīgs prieks vienu brītiņu

Ar to Kungu kopā būt!

Savu prātu Viņš dara zināmu,

Debess laimi sirds te jūt.

111. Dziedi Ciānas man dziesmas

Dziedi Ciānas man dziesmas,
Dziesmas tās visdārgākās.
Bagātam lai laime naudā,
Pasaulīgās izpriecās.
Dieva bērnu prieka dziesmas,
Skanot dienās laimīgās,
Ielīksmo tad gurdās sirdis,
Dvēs'le mostas lūgšanās.

Dziedi man no rīta agri,
Kad vēl rasa ziedus sedz,
Dziesmās teic par žēlastību,
Dievs ik rītu jaunu sniedz.
Dziedi, kad ar' dienas tveicē
Smagi rūpes sirdi māc,
Teic, kā Kristus par mums gādā
Tad, kad dvēs'le alkās slāpst.

Dziedi Ciānas man dziesmas,
Redzot zvaigznes vakarā,
Dzīves laivai lēni slīdot
Dziļāk tālēs mūžībā.
Bet, ja bailes pārņem mani,
Lūdzu, dziedi man vēlreiz
Ciānas tās dārgās dziesmas,
Svētība tās dvēselei.

Dziedi augšāmcelš'nās dziesmu,
Kad Kungs Jēzus atkal nāks,
Sirds tad nezinās vairs skumjas,
Mājās svētceļnieks tad nāks.
Un simts tūkstoš balsu korī
Melodiskā saskaņā,
Viņi Jēzu slavē dziesmā,
Mūžīgi To dievina.

112. Dzīvais avots man ir Jēzū

Dzīvais avots man ir Jēzū,
Viņš ir klāt, kad sāpes māc.
Mierina sirds dziļās ilgas,
Nodzēš bailes, kas tepat.
Sēžu es te, Viņa ēnā,
Atpūšos es prieka pilns;
Tuvums Tavs ir spirdzinājums,
Dziesmās, ko Tu naktī dod.

Dzīvais avots man ir Jēzū,
Cēlais mērķis spēku dod.
Kaut es guļu, sirds ir modra,
Dārgās skaņās klausoties.
Nāc pie manis, dārgais Jēzu,
Zudīs viss, kas nepareizs,
Dodi cerību un prieku,
Jaunas lietas dvēselei.

Dzīvais avots man ir Jēzū,
Atradu, ko mīlēt var,
Skatījās Viņš laipni manī,
Labojot, kas nepareizs.
Viņš ir galvenais starp tūkstots,
Glābējs, atbrīvotājs mans,
Atbalstu es jutu Viņā,
Mīlestībā mūžīgā.

Dzīvais avots man ir Jēzū,
Mīlestībā dzīve ir,
Atpūta no grēka, strīdiem,
Mani jaunums neaizkar.
Mīlestībā gribam dzīvot,
Līdz šai dzīvei pienāks gals,
Viņu redzēt patiesībā
Tad, kad ēnas pacelsies.

113. Mēs tuvāk Dievam gribam būt

Mēs tuvāk Dievam gribam būt,
Un Viņu sadzirdēt,
Tik Viņa vārdam paklausīt,
Tā gribu piepildīt.

Mums Dieva griba labākā,
Tā nes mums brīvību.
No sevis atsakoties, mēs
Sirds mieru iegūtu.

Ja zemes dzīvi mīlam mēs,
Tad viņu zaudēsim.
Bet ja to Dievam atdosim,
Tad simtkārt iegūsim.

Pildot Tā gribu, atstāsim
Mēs grēku, savtību.
Jo varam iegūt tikai tā
Mēs īstu uzvaru.

114. Būt uzticīgs Glābējam savam

Būt uzticīgs Glābējam savam
Un kalpot es solījies Tam;
Šim mērķim es atdošu sirdi,
Lai kas arī gadītos man.

*Esmu vārdu tam Kungam es devis,
Viņš pieņēmis derību šo;
Tam kalpojot, atdošu sevi,
Bet pasaules priekiem – neko.*

Būt uzticīgs Glābējam savam
Un sekot es solījies Tam,
Tā atzīts un mīlēts lai būtu,
Kaut daudz tas ar' maksātu man.

Būt uzticīgs Glābējam savam,
Par draugu es To vēlētos.
Lai grūtības pārvarēt spētu,
Pie Viņa vienmēr piekļaušos.

Būt uzticīgs Glābējam mūžam,
Kaut viegli tas man nenāktos,
Jo labāk iet nāvē ar Jēzu,
Ne priekus gūt pasaulīgos.

115. Jēzum, Kungam, visu dodu

Jēzum, Kungam, visu dodu,
Viņam pieder mana sirds.
Katru dienu Kunga priekšā
Vēlos dzīvot uzticīgs.

*Visu atdodu,
Visu atdodu,
Tev, mans Pestītāj un Glābēj,
Visu atdodu.*

Jēzum, Kungam, visu dodu,
Stāvu es pie kājām Tam.
Gatavs atstāt zemes priekus,
Uzticēties Glābējam.

Jēzum, Kungam, visu dodu,
Paļaujos uz Viņu vien.
Dod jel mīlestību, spēku,
Svētīts ceļš lai mans ikdien!

116. Ak, Jēzu Kristu, mūsu Pestītāj

Ak, Jēzu Kristu, mūsu Pestītāj,
Gan slavu, valstību, gan Debess mājas
Tu atstāji, kur Tev tik labi klājās,
Un nāci savu dzīvi upurēt.

Ne zemes slavu Jēzus meklēja,
Viņš bija visu atraidīts un nievāts.
Kaut ļaužu necienīts un, beidzot, atstāts
Vien debess mīlu visiem dāvāja.

Uz sevi ņēmis vainas, slimības,
Uz sevi visus mūsu grēkus nesi,
Tu pilnu sāpju kausu dzēris esi,
Par mūsu grēkiem cietis ciešanas.

Ak, dod man arī tādu sirdsdegsmi,
Lai varu dzīvot, visus spēkus dodams
Tam, kurā ļaudīm patvērums ir rodams,
Par mums kas lējis savas asinis.

117. Tik viena doma sirdī man

Tik viena doma sirdī man,
Kā Kunga gribai pakļauties;
To ceļu iet, kur ir mans Gans,
No Viņa neaizmaldīties.

*Man Kunga gribu īstenot,
Tā rokās sevi atdošu;
Viņš vienīgais, kas vadīt prot,
Lai drošs es mērķi sasniedzu.*

Tas ceļš, ko Jēzus rāda man,
Ir ceļš uz dzīvi mūžīgu;
Ar prieku sekošu es Tam
Un savu gribu pakļaušu.

Kam velti spēkus izniekot
Par to, kas novīst, bojā iet,
Ja Dieva Dēls var visu dot,
Tik Viņam vien man nodoties.

118. Vēlos es, Kungs, pie Tevis būt klāt

Vēlos es, Kungs, pie Tevis būt klāt.
Gaidi jau ilgi? Nu gribu es nākt.
Mīlestība, ko tik Tu man spēj dot,
Salauzto sirdi var ielīkšmot.

*Pieņem mani, Kungs, grēcinieku,
Dārgajās asinīs nomazgātu.
Spēku Tu dod man, kad ienaidnieks klāt,
Tikai ar Tevi var uzvara nākt.*

Debesu valstī iekļūt kas cer,
Jābūt kā bērnam, lai vārtus atver.
Visu, kas traucē ar Tevi man būt,
Atmest es gribu, Tev tuvāk kļūt.

Pasaules priekus, bagātību,
Lepnumu, slavu un mantkārību –
Noliedzu visu, jo tie nav nekas –
Vienīgi sārņi, ne vērtības.

Tumsības varā maldījos es,
Sātans man teica, ka gaismu tas nes.
Tagad man vēlme vairs nekļūdīties,
Pareizais ceļš tas, kur Jēzus ies.

119. Tuvāk, vēl tuvāk pie Tavas sirds

Tuvāk, vēl tuvāk pie Tavas sirds.
Negribu palikt no Tevis es šķirts.
Pestītāj, Tevī patveršos es,
Mieru un atpūtu sirdij Tu nes.
Mieru un atpūtu sirdij Tu nes.

Tuvāk, vēl tuvāk, kaut nav nekā
Jēzum, tam Kungam, ko uzdāvināt.
Grēcīgā sirds vien vairāk nekas.
Asinīs Tavās tai šķīstību rast.
Asinīs Tavās tai šķīstību rast.

Tuvāk, vēl tuvāk, kalpot lai Tev,
Grēkus man noliegt un lepību sev.
Lai zemes priekos nenāktos krist,
Glābs mani Jēzus, kas krustā bij' sists.
Glābs mani Jēzus, kas krustā bij' sists.

Tuvāk, vēl tuvāk pie Tavas sirds.
Līdz visi darbi jau pabeigti ir.
Mūžība nāks, un būšu es tad
Tuvāk Tev, Pestītāj, tuvāk Tev klāt.
Tuvāk Tev, Pestītāj, tuvāk Tev klāt.

120. Cik tāl' tu ej ar Jēzu

Cik tāl' tu ej ar Jēzu,
Kad Viņš tev tuvojies,
Un sevi sniedz kā draugu,
Kas ir pierādījis?
Pie tevis ir atnācis
Viņš laikā īpašā,
Tav' dzīvi vadīt sācis,
Lai tā rit svētībā.

Cik tāl' tu ej ar Jēzu,
Kad Viņa ceļš ved tur,
Kur sniedz Viņš visiem mīlu,
Lai ļaudis neciestu?
Kā Jēzus tev' atrada
Un sāpes remdināj',
Tā darīt tev ar' lika,
Lai citus dziedināj'.

Cik tāl' tu ej ar Jēzu,
Kad cīņas karstumā
Spēks tumšais virza tevi
No Jēzus tālumā?
Un tomēr ej ar prieku,
Kaut ceļš iet ciešanās,
Tas virzīs tev' uz augšu
Un slavai tuvinās.

Cik tāl' tu ej ar Jēzu –
Kad pieņemts lēmums sev:
Ka tikai nāve iespēs
Tev' ceļā apturēt.
Iet soļos uzticamos,
Tik vienmēr paklausīgs,
Tev kroni dāvās Jēzus,
Kad Mērķis sasniegts tiks!

121. Man esi vajadzīgs

Man esi vajadzīgs,
Mans Kungs un Dievs,
No Tavas mīļās balss
Man rodams miers.

*Pie Tevis, Kungs, pie Tevis
Mana dvēse 'le steidzas.
Ak, svēti mani tagad,
Mans Pestītāj.*

Man esi vajadzīgs,
Nāc tuvu klāt.
Tad mani neiespēs
Grēks samaitāt.

Man esi vajadzīgs,
Kad sāpes, prieks.
Bez Tevis dzīvē šai
Nav vērts ne nieks.

Man esi vajadzīgs,
Ik stundu man.
Lai Tava griba vien
Man sirdī skan.

Man esi vajadzīgs,
Ak, Dieva Dēls,
Kaut sirdī paliktu
Tavs mīļais tēls.

122. Man vajag Tavus spārnus, Dievs

Man vajag Tavus spārnus, Dievs,
Zem kuriem patvērumu gūt.
Kā putnēns ligzdā piekļaujos,
Lai sirds un prāts tur mieru jūt.

Man vajag Tavu gudrību
Un Tavu žēlastību gūt.
Lai, Tavu nastu nesot, Kungs,
Man soļi tumsā nepazūd.

Man vajag mieru, ko Tu sniedz,
Kad sirds ar vētru cīnās man.
Tās domas, vārdus, darbus liedz,
Kas Tavā Garā neieskan.

Man vajag piedošanu, Kungs,
Jo bieži nācies maldīties.
Bet Tavās dārgās asinīs
No jauna varu šķīstīties.

Kaut nabags esmu, jūtos drošs,
Dievs visu dod, kas vajadzīgs.
Es neprasu neko – Viņš pats
Ir žēlastībā bagātīgs.

123. Vai ir kāds, kas var man līdzēt

Vai ir kāds, kas var man līdzēt,
Kāds, kas sirdi saprast prot,
Kad to dzīves ērkšķi dur līdz asiņo;
Kāds, kurš līdzcieģību rāda,
Mīlestību līdzdalot,
Kas to dzīves ceģā svētģ, aplaimo?

*Jā, ir viens, tikai viens,
Tas mģlais, dārgais Jģzus,
Viņģ ir Tas.
Tad, kad sirds tik grģti cieģ,
Kad grģku nasta spieģ,
Un man vajag ģstu draugu,
Viņģ ir Tas.*

Vai ir kāds, kas var man līdzēt,
Var dot mieru grģc'niekam,
Kad tam sirds cieģ grģtas mokas, vaimanģ;
Kas teic piedoģanas vģrģdu,
Kas dod dģrgģ prieku tam,
Kas ar asinģm to baltģ nomazģģ?

Vai ir kāds, kas var man līdzēt,
Dzģves gals kad tuvosģes,
Kas caur nģves ēnas leģģu pavadģs;
Kas man ceģģu gaiģģu darģs,
Sirds kad ņaubģģ baiģģosģes,
Un kas mani viģģģ pusģ pģrnesģs?

124. Tavas raizes zudīs

Tavas raizes zudīs,
Gurdā, vājā sirds,
Jēzus tevi raisīs;
Ausīs jaunais rīts.

Vai tev ceļā garā
Daudz bij' jācīnās?
Vai tev ļaunā varā
Dvēs'le baiļojās?

Vai tev spēks jau beidzies
Dzīvē grūtajā?
Jēzus brūcēs skaties,
Tur tev dzīvība!

Kam no Viņa nācis
Miers ir dvēselē,
Jaunu dzīvi sācis
Tāds jau pasaulē.

125. Pa pasaules jūru man ceļojot reiz

Pa pasaules jūru man ceļojot reiz,
Grēks dvēseli nospieda grūt',
Tad dzirdēju: "Vari Man uzticēties."
Un sirdsmieru varēju gūt.

*Nu mierā mans enkurs ir noenkurots,
Kur šaubām vairs varas nav;
Lai viņi vēl krāc, mierīgs man vienmēr prāts,
Jo esmu pie Glābēja jau.*

Es atdevu sevi Tā apskāvienos,
Viņš pieviltu – nevar tas būt;
Tad nozuda nasta, kas nospieda man',
Es mierā tad varēju būt.

Es dziedāšu stāstu un stāstīšu vēl,
Kaut vecs tas, sirds jaunu to jūt;
Par Vadoni vienmēr ir Pestītājs mans,
Nu mierā es varu tad būt.

Tavs Pestītājs gaida, pie Viņa jel nāc,
Viņš vēlas būt Vadon's un Gans;
Tam uzticies Tu, Viņš ir varemais Kungs,
Sak': "Jēzus ir Pestītājs mans."

126. Es zinu stipru vietu

Es zinu stipru vietu,
Kur drošs es varu būt.
Viņš vienīgais ir balsts man,
Kur mieru varu gūt.
Es zinu To, kas mūžam
Te valdīs mīlējot,
Kad uzbrūk tumšie spēki,
Vien Viņam uzticos.

Es zinu, kas man rāda
Šeit gaismu tumsībā,
Kas patiesībā vada
Un uztur taisnībā:
Tie ir tā Kunga vārdi,
Nekad tie nepievils,
Tie stāvēs neaizskarti
Kā kalnā stipra pils.

Tas ir mans debesspožums,
Kungs Kristus, mūsu pils,
Viņš ir mans spēks, mans drošums,
Tā klints, kas nepievils.
Viņš mūžībā vēl paliks
Man gaisma, dzīvība,
Man Garu dāvinājis,
Viņš mani svētījis.

127. Dod Jēzum savu nastu

Dod Jēzum savu nastu,
Dvēsele grēcīgā,
Jo Viņš, Tavs Glābējs, vien spēj
Veselu darīt to.
Tā Kunga balss jau sauc mūs,
Asins kam izlieta,
Lai dotu piedošanu
Un Dievam tuvināt'.

*Dod Jēzum savu nastu,
Dvēsele grēcīgā,
Jo Viņš, Tavs Glābējs, vien spēj
Veselu darīt to.*

Pestītājs tev ir devis
Dzīvību svētītu,
Lai pat pie tumšā kapa
Slavēt to nebeigtu.
Kad kārdinātājs viltīgs
Un šaubas tevi māc,
Uzticies tikai Jēzum,
Viņš tevi pieņemt nāks.

Miers augstāks ir par visu,
Kas tavā sirdī mīt.
Vienīgi mierinājums
Strīdus spēj projām dzīt.
Balss Viņam skaista, maiga,
Tā žēlastību dod,
Aicina, ielūdz tevi,
Tev patvērumu rod.

Kad nāve pārsteigs tevi,
Vajadzēs vienam nākt
Ar nepiedotiem grēkiem
Pie Dieva troņa klāt.
Glābēju neatraidi,
Kamēr vēl dzīvo tu,
Jo, kad tev dienas beigsies,
Vairs nebūs cerību.

128. Glābēj, Kungs Jēzu, Tevi piesaucam

Glābēj, Kungs Jēzu, Tevi piesaucam,
Lūgšanās klusās galvas noliecam.
Svētī, mēs lūdzam, vairo ticību
Un vadi mūs ar miera svētību!

Mieru dod savu, nakts kad ceļā krīt,
Esi Tu gaisma, kas mums visiem spīd,
Briesmās mūs visus savās rokās slēdz,
Negaisā bargā saviem spārniem sedz!

Mieru dod savu, ceļš kad izbeigsies,
Mūžības vārti kad mums atvērsies!
Tad nāves straumei pats mūs pāri nes,
Lai Tavā mierā dus mums dvēseles!

129. Klints, kur tveros, Glābēj cēls

Klints, kur tveros, Glābēj cēls,
Krustā sistais Dieva Dēls!
Tavas asinis kad līst,
Visas manas kaites dzīst.
Grēcinieku patvērums,
Tavu spēku rādi mums.

Pasaule kad mani māc,
Sauciens Tavs man' sargāt sāk.
Sirds tad mana ilgojas,
Lai no Tevis nešķiras.
Dvēs'lei manai prieku dod,
Lai tā citus mīlēt prot.

Debess draudzes gaviļēs
Mūžībā Tev slavu nes.
Pieņem, kaut es cilvēks mazs,
Arī manas lūgšanas.
Klints, kur tveros, Glābējs cēls,
Krustā sistais Dieva Dēls!

130. Klints Tu esi mūžīgā

Klints Tu esi mūžīgā,
Ļauj man Tavā drošībā
Patverties, kad vajā grēks,
Tev vien pārvarēt to spēks,
Tev, kas nāvi uzveicis.
Mūs Tu esi pestījis.

Klints Tu esi mūžīgā,
Debess gaismas spožumā.
Ļauj, kad maldu ēnas māc,
Pagurst sirds un šaubās prāts,
Lai uz Tevi raugās acs!
Rādi ceļu man Tu pats.

Maz vien cilvēks darīt spēj,
Ticību man sirdī sēj!
Nespēcīgs var spēcīgs kļūt,
Katra nasta viegla būt.
Debess gaismas spožumā
Klints Tu esi mūžīgā!

131. Glābēja izlietas asinis, Kungs

Glābēja izlietas asinis, Kungs,

Šķīstību dod, šķīstību dod.

No saviem grēkiem es gribu būt tīrs,

Šķīstību dod, šķīstību dod.

Pagātnē laimi man' sirds neatrod,

Neveiksmes, sakāves pārdzīvojot.

Vien padoms Tavs sirdī vietu man rod –

Šķīstību dod, šķīstību dod.

Šaubās, kas mieru man neatļauj just,

Šķīstību dod, šķīstību dod.

Bailes un izmisums tad varēs zust,

Šķīstību dod, šķīstību dod.

Kaut Tevi saprast uzreiz nespējot,

Bet, visu labo, ko dod, pieņemot,

Lūdzos es, rokas kā bērns izstiepjot, –

Šķīstību dod, šķīstību dod.

Ikdienas raizēs, kas cilvēkam rūp,

Šķīstību dod, šķīstību dod.

Bailes kad runāt vai dziedāt, vai lūgt,

Šķīstību dod, šķīstību dod.

Kungs, mīlestībā Tu spēku man nes,

Lai visi zin, ka Tev piederu es.

Piedēvis esi uz šīs pasaules –

Šķīstīts nu es, šķīstīts nu es.

132. Viens vārds skan sirdī manā

Viens vārds skan sirdī manā,
To Jēzus runājis:
Lai nāk pie Labā Gana,
Kas ceļā izslāpis!
Nekad nav velts šis gājums,
No krusta Golgātā
Plūst dzīvā ūdens krājums,
Kas visus spirdzina.

Tu, slāpstošais, ko snaudi,
Aust žēlastības rīts!
No dzīvā straute baudi
Un topi mazgāts tīrs!
Šī ir tā Kunga diena,
Tev Jēzus saule lec,
Tik turies pie Tā viena,
Tavs parāds izdeldēts!

Pie žēlastības straute
Es nāku, Kungs un Dievs,
Lai lāsīte man ļauta,
Ka varu atspirties.
Kā briedis brēc aiz slāpēm
Un valgmi meklē tas,
Tā sirds ar savām sāpēm
Pēc Tevis ilgojas.

133. No grēkiem attīrīts

No grēkiem attīrīts,
No ļaunā atbrīvots,
Šis svētais miers ir apsolīts,
Man, Kungs, no Tevis dots.
No drūmās pagātnes
Tavs vārds lai mani šķir;
Pie Tava krusta lieku es
To visu, kas man ir.

No Tevis neslēpju
Nevienu grēku es,
Prom dzīšu visu lepnumu
No savas dvēseles.
Pie Tevis nākšu pats
Es savā būtībā,
Es, kuram dvēs'le dzīves alkst,
Kam dārga brīvība.

Kad Tavā gaismā es,
Tad redzu, mana sirds
Par velti lika atteikties
No dāvanām, ko sniedz.
Bet zinu es, ka Tu
Ik stundu esi klāt,
Ar savu spēku, gudrību
Spēj mani pasargāt.

Pie altāra, ak, Kungs,
Es lūdzos katru dien',
Lai mana sirds Tavs templis kļūst,
Kur valdīt Tev arvien.
Ļauj uzvaru man drīz
Pār patmīlību gūt;
Tev uzticos, un Tev tik līdz
Es vienmēr vēlos būt.

134. Mazgā, ak, Dieva Jērs

Mazgā, ak, Dieva Jērs,
No grēkiem mūs,
Lai svētās asinīs
Šķīstīti mēs.

No traipiem tīri Tu,
Dod savu līdzību,
Mūs mīlā vadi Tu,
Tavi esam nu!

Mazgā, ak, Dieva Jērs,
No grēkiem mūs,
Vēlamies būt kā Tu
Tīri, skaidri mēs.
Asinis Tavas vien,
Kas plūda tajā dien',
Sirds pieņem to šodien,
Lai tīri mēs.

Mazgā, ak, Dieva Jērs,
No grēkiem mūs,
Tās svētās asinis
Atdzimt mums liek.
Vēlamies dzīvot tā,
Dodot Tev pilnībā,
It visu ticībā,
Lai glābti mēs.

Mazgā, ak, Dieva Jērs,
No grēkiem mūs
Tik uzticoties Tev,
Šķīstību rast.
Tev atdodot, kas dārgs
Lai notiek tik Tavs prāts!
No grēka būšu glābts,
Tevis paliecot.

135. Ir svētīts tas, kas garā tīrs

Ir svētīts tas, kas garā tīrs
Šai zemē, grēku pārpilnā,
Kas dzīvē Dieva ceļu iet –
Ved Tēva roka mīlošā.

*Lai Kristus asins dārgākā
Mūs Dieva sirdij tuvina.*

Ir svētīts tas, kas garā tīrs
Un Dieva gribai paklausīgs,
Iet ticībā viņš Tēvam līdz, –
Tas Dieva spēka atbalstīts.

Ir svētīts tas, kas garā tīrs
Neļaus tas sevi kārdināt,
Tam acu priekšā Kristus tēls,
Kas sekot vienmēr aicina.

Ir svētīts tas, kas garā tīrs,
Redz Dieva vaigu patiesu.
Tam prieks ir Viņu pielūgt vien
Ar sirdi mīlas pārpilnu.

136. Kristus viens mīl uzticīgi

Kristus viens mīl uzticīgi,
Ak, kā Viņš mīl!
Sirsnīgi un pastāvīgi,
Ak, kā Viņš mīl!
Straume aiznes ēkas, tiltus,
Dzīve pārvērš draugus siltus,
Kristus tikai mīl bez viltus,
Ak, kā Viņš mīl!

Mīlēdams Viņš nāvē gājis,
Ak, kā Viņš mīl!
Dārgi par mums samaksājis,
Ak, kā Viņš mīl!
Mūs no grēkiem vaļā raisa,
Svētīb' s rasu dzīvē kaisa,
Debesīs mums vietu taisa.
Ak, kā Viņš mīl!

Ja kas Kristu pazīt sācis,
Ak, kā Viņš mīl!
Tas pie dzīves straumes nācis,
Ak, kā Viņš mīl!
Ja kam Viņš par Labo Ganu,
Tas jūt prieku, atspirgšanu,
Baudot debess dārgo mannu,
Ak, kā Viņš mīl!

Nāciet šurp pie Viņa visi,
Ak, kā Viņš mīl!
Viņš mums atver paradīzi,
Ak, kā Viņš mīl!
Tur, kur miers un laime valda,
Sēdinās Viņš mūs pie galda,
Dos mums dzert no biķer' salda,
Ak, kā Viņš mīl!

137. Tur izkūst sirds, kur mīlestība

Tur izkūst sirds, kur mīlestība,
Jo dvēs'lei prieku atnes tā.
Vien Tevī, Kungs, tā vienmēr dzīva,
Par viņu lūdzu klusībā.

*Vien dzīvā ūdens apmazgāta,
Man sirds var mundri atkal iet;
Pēc Tevis, Kungs, tā ilgām skarta,
Man esi dzīvais pavediens.*

Tavs dārgais vārds, Kungs, man ir vienīgs;
Kad dzirdu to, šurp steidzos es;
Ir vārds Tavs vienmēr jauns, kaut mūžīgs,
Tas dzīves elpu manim nes.

No šaubām atbrīvo, Kungs, mani,
Lai debess ceļu redz mans skats;
Un pacietība, miers ar mani,
Jo pacietīgs Tu esi pats.

Ļauj smelties man no Tava spēka,
Kas manī rada dzīvību,
Ved prom no pasaules un grēka
Ar sava Gara balzamu.

Tu vienīgais dod pestīšanu
Un dvēs'lē raisi cerību;
Nāc, pieņem atklātību manu
Un mīlestību klusi Tu.

138. Liec Svētam Garam manī plūst

Liec Svētam Garam manī plūst,
Lai aizdegas man sirds,
Kad mīlestība stipra kļūst,
Mans luktur's gaiši mirdz!

Ar savu skatu liesmainu
Tu mani pārbaudi,
Un pirms kāds Tev ko sacītu,
It visu atklāji.

Tevis zināms, Kungs, vai cīņā
Es modri stāvējis,
Jeb mīlestībā pirmajā,
Jau remdens palicis.

Ak, mīlestību kvēlošu,
Mans Augstais Priesteri,
Ar savu dāvu mīlīgo
Tu maigi uzpūti.

139. Jēzu, kur ir dzīves laime?

Jēzu, kur ir dzīves laime?
Kur gan citur, kā pie Tev'!
Dzīvot Tavu bērnu saimē,
Tādu laimi lūdzam sev.

*Tevi vien, Tevi vien,
Mīlēšu ikkatru dien'!*

Upes izzūst, bet Tavs ūdens
Tecēšanā nestājas!
Elkon's Tavs nekad nav gurdens,
Kad kāds grūtums pretstājas.

Paši sevi labodami,
Mēs vēl vairāk nogrimstam.
Bet uz Tevi ticēdami,
Mēs kā rozes uzziedam.

Tādēļ savu Svēto Garu,
Lej pār saviem mācekļiem.
Lai tie nelokāmu varu
Parāda iekš cīņiem.

140. Kaut vairāk mīlētu

Kaut vairāk mīlētu
Tevi, mans Dievs!
Kaut vairāk varētu
Pazemoties.
Tik to vien meklēju,

*Kaut vairāk mīlētu
Tevi, mans Dievs,
Tevi, mans Dievs!*

Reiz priekus pasaulē
Es meklēju;
Miers tagad dvēselē
Caur Glābēju;
Vēl tikai kāroju,

Nu cīņā karstākā
Miers man ir dārgs
Un dzīves trūkumā
Klāts pilns ir galds;
Tomēr vēl gribētu,

Kad tikšu pēdīgi
No zemes šķirts,
Tad tomēr priecīgi
Vēl pukstēs sirds;
Aiz prieka dziedāšu,

141. Tā mīla, kas no Jēzus plūst

Tā mīla, kas no Jēzus plūst,
Nevienam nekad nepietrūks.
Kad dzīve izbeigsies, šeit mums
Būs Glābējs mūsu patvērums.

*Uz Ģetsemani aizveda
To mīlestība svētākā;
Par mums Viņš savas asinis
Ir mīlestībā izlējis.*

Kaut Viņa mīlas necienīgs,
Viņš dos man māju debesīs.
Tur mūžīgs miers mūs apņemt spēs
Un Dieva gaisma apspīdēs.

Lai Jēzus priekšā varam stāt
Ar skaidru sirdi cieši klāt,
Kā balvu Viņa vārdu nest
Un šķīstītiem mums dzīvi vest.

Ir Dieva mīla mūžīga,
Tā asaras mums noslauka;
Un troņa priekšā sakām jums,
Ka Jēzus miris ir par mums.

142. Ar maigu mīlu mani

Ar maigu mīlu mani
Šai tumsā Kristus rod,
Kā jēru plecos aiznes
Un ganapulkam dod.
Un eņģeļi tad dziesmā pauž,
Ka dvēsele ir glābta jau.

Ak, šī mīla spīrgtā,

Asinīm tā pirkta.

Ak, šī laipnība, kas pulkā ved,

Brīnums svētīgais, kas pulkā ved.

Viņš ērkšķu ceļu gāja
Un spēja mokas ciest.
Viņš asinis uz krusta
Ir izliet vēlējies.
Viņš sirdī mīlestību smeļ,
Vai tiešām manu grēku dēļ?

Viņš pārsien manas vātis,
Ar eļļu dziedē tās.
Un mīļā balsī teicis:
“Tu mūžīgs esi mans.”
Sirds atkal varēs priecāties,
Un mana dvēs’le augšup ies.

Uz priekšu aiziet dienas,
Iet garām grēka nakts,
Un tuvāk laimes valstij
Mūs vada Viņa takts.
Tur, tālumā, kur mieru rast,
Dievs notrauks mūsu asaras.

143. Dod maigu sirdi, Kungs Jēzu, Tu

Dod maigu sirdi, Kungs Jēzu, Tu
Dod sirdi man ar mīlumu,
Es vēlos Tev vien līdzīgs būt,
Gaišs vārdos, visos darbos kļūt.
Apmaini manu akmens cieto sirdi Tu
Dod mīkstu sirdi, ko no ļauna šķīstītu,
Lai varu saprast, pieņemt citu bēdas sev,
Dod tādu maigu sirdi, kāda Tev.

Dod tīru sirdi, Kungs Jēzu, Tu
Sniedz necienīgam svētību,
Lai mājō sirdī Svētais Gars
Un Tavu gribu vēstī tas.
Lai sāpes visas piedzīvotās aizmirstu
Un piedod ļaunumu ar savu maigumu,
Kā to, ko saglabāji Golgātā Tu sev,
Dod tādu maigu sirdi, kāda Tev.

Dod īstu sirdi, kur viltus nav,
Kas līdzjūtīga vienmēr jau,
Lai draugiem palīdzēt grib sirds,
Lai ienaidnieku bēdas dzird.
Ļauj sajūst vienmēr man, ka sāpes citi nes,
Ar citiem ļauj, lai tās draudzībā nesu es.
Un visos dzīves ceļos, kurus rodu sev,
Dod tādu maigu sirdi, kāda Tev.

144. Viņš mīlas pilns

Viņš mīlas pilns.
Pie Dieva klāt lai tiec,
Draugs, smago nastu nes,
Pie Kristus kājām liec.

Viņš mīlas pilns.
No svētās ticības
Lai sirds tev atveras
Un grēki notīrās!

Viņš mīlas pilns.
Tā priekšā bailes klīst;
Šurp steidzies, jo Viņš dos
Tev mieru debesīs.

Viņš mīlas pilns.
Ar Viņu kopā būt
Šai dzīvē labi ir
Un mieru mūžam gūt.

145. Lai, Kungs, Tava mīla skauj

Lai, Kungs, Tava mīla skauj,
Lai kvēli sirdī jūt!
Ak, ļauj mums patiesībā vien
No grēka tālāk būt.

*Ak, mīlestībai liec
Man spoži sirdī degt,
Lai ceļš mans tik pie Tevis iet
Un uzticīgs Tev es.*

Lai, Kungs, Tava mīla skauj,
Dod iedvesmu ik dien?
Lai tikai prāts Tavs notikt var,
Dod žēlastību vien.

Kad, Kungs, Tava mīla skauj
Un pastāvīgi deg,
Par to, ka cieti Tu par mums,
Ar Tevi lepni mēs.

Lai, Kungs, Tava mīla skauj
Un svētos apvieno;
Lai vienojas tie kopā būt,
Vien Tevi paklausot.

146. Mīlestība, ak, žēlsirdīga tā

Mīlestība, ak, žēlsirdīga tā,
Pazemīga un ir bez ļaunuma.
Nav tā skaudīga, staro laipnībā,
Apklāj visu, nav – ļaunatminīga.

*Te, kā caur stiklu – noslēpumaini,
Redzēt dots mīlestības skaistumu,
Diena nāks un aptversim tās dziļumu.*

Mīlestība tev melus nepateiks,
Bet ar prieku, tā patiesību sveiks.
Apvainojumus – mīla neizteiks,
Cerēt, uzticēties tev neizbeigs.

Mīlas gars dzīvo sirdī godīgā,
Vieno mūs Viņa saimē draudzīgā.
Dzīvot dots ticībā un cerībā,
Mīla mums – Dieva balva lielākā.

147. Kaut valodas visas es pasaulē protu

Kaut valodas visas es pasaulē protu,
Kaut dārgumus visus Kungs iedevis man,
Bet, ja savā sirdī es nejutu mīlu,
Es – zvārgulis šķindošs, kas tukšumā skan.

*Ja ticība, cerība, mīla man sirdī,
Tad ticībā svētā pie Tevis man iet.
Ar cerību svētu Tu stiprini mani
Un mīlā tik svētītā noturi ciet.*

Ja patiesa Mīla, tā grūtības iztur,
Tā samelot nespēj, nav skaudīga ar'.
Lai zinību nav, visi gaišreģi izzūd –
Vien Mīla, vien Mīla būt mūžīga var!

Es kādreiz patiesi tik bērnišķīgs biju,
Tik sekli un bērnišķi domāju, bet
Nu esmu jau vīrs – man šī pasaule lieka,
Ja Kungs mani pareizā virzienā ved.

Es kādreiz, šķiet, raudzījies spogulī blāvā
Un nespēju vienkāršas atbildes rast,
Bet tagad es zinu, kas skaidrību dāvā,
Man zināms būs viss – Jēzus Kristus ir tas!

148. Nāc pie krusta savās bēdās

Nāc pie krusta savās bēdās,
Gurdais ceļiniek!
Ejot krustā sistā pēdās,
Miers tev tiek.

Redzi Jēzus krusta mokās.
Liels tā sāpju mērs!
Tevis dēļ tur izstiepj rokas
Dieva Jērs.

Tavu grēku dēļ Viņš sevi
Nāvē nodevis.
Dieva Dēls tik ļoti tevi
Mīlējis.

Tur Viņš tavas sāpes remdēs,
Prieks tev atmirdzēs.
Viņa mierā droši dusēs
Gurdā sirds.

Spēks un grēku piedošana
Tev no krusta nāk.
Sirdī miers un atspirgšana
Mājot sāk.

149. Par mani Jēzus nomira

Par mani Jēzus nomira
Reiz tumšā Golgātā;
Tur rūgto kausu izdzēra,
Viens grūti izcieta.

*Viņš viens, Viņš viens,
Par mani izcieta;
Viņš nodevās par savējiem
Un, grūtas mokās ciezdams, nomira.*

Kā varons viens, Viņš stāvēja
Pie soģa Pilāta;
Tam ērķšķu kroni uzlika,
Viens apsmieklus nesa.

Pie krusta koka tika sists,
Lai visus pestītu,
Kur atstāts, ciešanās aizmirsts,
Viņš mirst par grēcnieku.

Kāpēc tu atstum Glābēju,
Kāpēc Tam aizliedzies?
Nāc, pielūdz To ar cienību
Un Viņam nododies.

150. Nakts sērīga un baiga

Nakts sērīga un baiga,
Tas Kungs ir noskumis
Un grūtiem soļiem staigā
Pa dārzu vientulis.

Šeit visas pasaul's grēki
Uz Viņu velties sāk;
Tam nogurst visi spēki,
Pār Viņu bailes nāk.

Tur, dvēs'les sāpju lauzīts,
Viņš debess Tēvu lūdz
Un Dieva dusmu daudz,
Viņš mūsu grēkus sūdz.
Viņš lūgšanā tik centās
Tad rūgto biķeri,
Kur iekšā mūsu mokas,
Viņš izdzer pilnīgi.

Tad piecēlies Viņš droši
Tur stāv kā varonis,
Jo šajā cīņā spoži
Viņš elli pārspējis.
Nu apņēmies Viņš cieši
To grēku lāstu nest
Un mūs, kas tajā cieta,
No bailēm priekā vest.

Šis brīdis tiešām dārgāks
Par tūkstoš pasaulēm;
Te sods par nāvi bargāks
Ņemts mūsu dvēselēm.
Ak, teiciet, brāļi, Viņu,
Par mīlestību šo,
Kas gājusi tik tālu,
Ka sirds mums lūst par to!

151. Ak, ja nebūtu tas Kungs

Ak, ja nebūtu tas Kungs,
Kas man dvēs'li izglābtu?
Tad bez Kristus skumjā sirds
Bezcerībā nomirtu.

Ak, ja nebūtu tas Kungs,
Aplokā kas atnestu?
Avs es apmaldījusies
Aukstumā tad pazustu.

Ak, ja nebūtu tas Kungs,
Kas par mani gādātu?
Pasargātu, izglābtu,
Ienaidnieks ja uzbruktu?

Tas ir Viņš, kas mūs var glābt,
Tikai Viņš var pasargāt,
Avis, kas Tam uzticas,
Sargās rokas spēcīgās.

152. Ņem savu krustu, teica Kungs

Ņem savu krustu, teica Kungs,
Pasaules priekus noliedzam, –
Mācekļi man ja gribi būt.
Tad pazemīgi seko man.

Ņem savu krustu, lai tā svars
Neatstāj dvēs'li nemierā,
Tad spēkā pacelsies tavš gars,
Bet sirds un rokas – stiprumā.

Ņem savu krustu, nekaunies.
Lepnība lai tev' nepārņem.
Reiz Kristus ļoti izcieta,
Glābdams no nāves dvēseles.

Ņem savu krustu, lai tā spēks
Palīdz tev briesmas godam veikt,
Mūžībai vārtus atverot,
Par nāvi uzvaru reiz sveikt.

153. Uz Golgātu reiz krustu nesa

Uz Golgātu reiz krustu nesa,
Pa moku ceļu Pestītājs
Un dzēra rūgto nāves kausu,
No draugiem atstāts viens un vājš.

Kad savas acis turpu metu,
Par savu krustu tad man kauns:
Cikniecīgs tas, es skaidri redzu
Un dziļāk jūtu, cik es ļauns.

Un krustu, ko man plecos lika,
Es negribu vairs projām mest,
Kaut pleci liktu, sviedri lītu,
Es gribu to līdz galam nest.

Es Viņa rokās mieru jūtu,
Es ticu tam, kas sirdī skan:
Reiz aiz Jordānas nogurušam
Būs viegli, viegli dusēt man.

154. Prieks, nesot krustu, Tev sekot būs man

Prieks, nesot krustu, Tev sekot būs man,
Brīnišķais Glābēj, ak, esi mans Gans!
Pasaulē šajā es svētceļinieks,
Ved mani tuvāk sev, tuvāk ikdien.

Krustu šo nesot, es Tev sekodams,
Tuvāk būt vēlos, ak, Pestītāj, mans.
Noliedzot dzīvi, reiz atdzimšu es
Kopā ar Kungu, kas svētlaimi nes.

Nesot šo krustu, es vairs nebaidos
Atstāt šo dzīvi, kur reiz maldījos,
Lai naidnieks smeļ, lai tik piedraud man kāds,
Debesīs augstu mīt Kungs, kas mūs glābs.

Kungs, dod man spēku, lai nekristu es,
Dāvā man mīlu, kas visu spēj nest.
Ticot līdz nāvei, tiks ceļš vainagots
Uzvarā beidzot, kad krusts nomests nost.

155. Balsi dzirdēju es brīnišķo

Balsi dzirdēju es brīnišķo,
Tēvs no debesīm man sūta to:
“Dievam esi vajadzīgs kā dēls –
Sirdī paties, mērķī cēls.”

*Jēzu, Glābēj, nāc ar mani,
Kamēr dzīves ceļš man iet,
Sirdi patiesībā vadi,
Lai var cīņās uzvarēt!*

Sirds kad bailēs bija
pārņemta,
Ienaidnieka varas noņemta,
Dvēsele to bieži vaicāja:
“Mana sirds vai patiesa?”

Dod man ticību, lai staigātu
Tavā gaismā, kas dod cerību,
Mīlestību, mērķa skaidrību,
Dvēseli, kas šķīstītu.

Tavas mīlestības pasargāts,
Varu Tevī dzīvi turpināt;
Tavas gribas nastu varu nest,
Uzticīgs Tev vienmēr es.

156. Gaisma pēc tumsas

Gaisma pēc tumsas,
Guvums, ne posts;
Stiprums pēc vājuma
No Jēzus dots.

Laime pēc asarām,
Prieks, cerības,
Patvērums, drošība –
No Jēzus tas.

Saule pēc lietus,
Miers, atpūta;
Pļauja pēc sējas mums
Tiek dāvāta.

Prieks, sāpes uzvarēs,
Nebūs, kas skums,
Vienmēr pie Jēzus būs
Mans patvērums.

Tālais būs tuvu –
Mīlestība.
Nespēs vairs nomākt mūs
Vientulība.

Mūžīga dzīvība
Pēc ciešanām –
Pareizais vada ceļš
Pie Jēzus tā.

157. Glābēj, sargā uzticīgu

Glābēj, sargā uzticīgu
Mani katru dienu Tev,
Lai es Tavā prātā ietu
Mierīgs, rāms un pazemīgs.

*Glabā šķīstu sirdi man,
Dod, ka Tev vien uzticos.
Rādi savu prātu ar',
Lai tas manī pildītos.*

Katru ienaidnieku veikšu
Tavā lielā spēkā es,
Uzvarēšu velna gribu,
Kad Tu mani rokās nes.

Kad pret mani ļaunums vēršas,
Glabā savā paspārnē,
Lej Tu savu mīlestību
Nogurušā dvēselē.

Vienmēr lielā žēlastībā
Tu, Kungs, mani apgādā,
Stāšos pretī dienas bēdām
Tavā lielā nopelnā.

158. Liec pārdomāt mums, Jēzu

Liec pārdomāt mums, Jēzu,
Kas bijī kārdināts,
Par mūsu grēkiem, Dieva Jērs,
Tad tiki krustā kārts.

*Dod, ka mēs vienmēr būtu
Tik patiesi kā Kungs,
Ka vienmēr uzticībā
Mēs Viņam sekotu.*

Gan dažreiz ceļš ir vientuļš,
Tur vada mūs Dievs pats,
Mums sirdi šķīsta, pārbauda
Un par mums rūpējas.

Kad ceļš ir pilns ar briesmām,
Ļauj skatīties un lūgt
Kā Ģetzemanes dārzā Kungs,
Pie Tavām kājām slīgt.

Ir apsolīta zeme
Mums tuvu, vai gan mēs
Tur ieiesim, vai nomirsim
Zem saviem grēkiem šeit?

159. Kas paliek Dievam uzticībā

Kas paliek Dievam uzticībā
Un Viņa svētos baušļus tur,
To apsargā Viņš mīlestībā,
Kaut dzīves vētras briesmas kur.
Kas stipri Viņam tic ik dien',
Tas drošs var Viņā būt arvien.

Tu arī atmet šaubas savas
Un dzīves krustu nes labprāt,
Lai Viņš, kam rūp ikviena bēdas,
Tad vienmēr būt pie tevis klāt.
Dievs visus mīl un vienmēr rod,
Kas mūsu dvēselei veldzi dod.

Tad kalpo Viņam patiesībā,
Lai ko tu teiktu, darītu.
Pie tevis nāks Viņš mīlestībā,
Lai miera vārdiem apbērtu.
Viņš tad, kad, tumsa apņemts sāks,
Mūs glābt un skumjas remdēt nāks.

Pa Viņa ceļiem vienmēr staigā,
Tad cīņā gars tavs stiprāks kļūs.
Un tici – liels Viņš žēlastībā
Pār tevi vienmēr droši būs.
Kas paļaujas uz Viņu –viss,
Tas ieraudzīs tad debesis.

160. Kungs, solījumu devu es

Kungs, solījumu devu es,
Sirds apņēmību mana nes.
Kā upur's dzīvais gribu būt,
Tik Tev vien uzticīgs.

*Tev būšu uzticīgs,
Līdz galam uzticīgs,
Jo, Kungs, Tev esmu solījis:
Tev būšu uzticīgs.*

Es eju, kur mans Glābējs sauc,
Tu vienīgais mans labais draugs,
Tev visu atdošu, es Tavs,
Tev būšu uzticīgs.

Tik Tev vien dzīvot ilgojos,
Tev pilnībā es nododos,
Kur gan bez Tevis apmestos?
Tev būšu uzticīgs.

Lai gan man nākas upurēt,
Es steidzos balvu paturēt.
Kungs, dod man spēku izturēt.
Līdz galam uzticīgs.

161. Patīkams Dievam, ko vēl vēlētis?

Patīkams Dievam, ko vēl vēlētis?
Vai doma šī liek sirdīm pildīties?
Vai varam mēs ar prieku sevi dot
Par upuri, kas Tevī mīlu rod.

Patīkams Dievam Jēzus Kristus bij',
Dzīvoja Tēvam vienmēr uzticīgs,
Sasniedza mērķi, visu izpildīj's,
Nomira, uzcēlās, ir debesīs.

Patīkams Dievam, Jēzum līdzīgs es,
Vēlos būt gatavs Viņa sāpes nest.
Uzticīgie reiz visu atdeva,
Pēc Dieva gribas Jēzum sekoja.

Patīkams Dievam, esmu svētīts es.
Cilvēku gods var zust uz pasaules,
Kungs, sirdi ņem, to varu vienmēr lūgt
Būt tā kā Jēzus, dzīvē nesagrūt.

162. Priecīgi darbu turpini

Priecīgi darbu turpini,
Augstākā gribu izpildi,
Šai ceļā gāja Dieva Dēls,
Tad arī tev tas ejams cēls.

Darbs uz šīs zemes tavš nav velts,
Kaut slavas saulē neiecelts
Un ļaužu runās tikai pelts –
Tu Dieva acīs augšup celts.

Ar drūmu tumsu nāve nāk,
Ticības lāpa lai degt sāk;
Mūžību izzinās vien tas,
Kas ieraudzīs tās gaismu pats.

Darbs Tavs ar lūgšnām paveiksies,
Palīgā daudziem atsteigsies,
Pasaules zemes aptveri
Un Kristus ceļu norādi.

163. Nevaru es šai brīdī redzēt

Nevaru es šai brīdī redzēt,
To spēku, ko man prasīs rīt,
Bet Kunga tuvumā es ceru
Ik soli godam sagaidīt.

*Ak, Jēzus, palīdzi spert soli
Tai ceļā, ko man devis Tu.
Pie sevis noturi, mans Glābēj –
Vien Tevī redzu cerību.*

Ja kārdinājums dzīvē gadās,
Tu žēlastībā dari tā,
Lai tomēr glābiņš man vēl būtu
No katra slazda viltīgā.

Neveiksmes visas var jau aizmirst,
Grēks pagātnē man deldēts nu.
Es tagad skatīšos uz priekšu
Un iešu tur, kur iesi Tu.

No vētrām, kas man ceļā plosās,
Var kādreiz apmigloties skats,
Bet, Dievam ticot, iet var tumsā –
Viņš īsto ceļu rādīs pats.

164. Visuaugstā Kunga ēnā patvērums no bailēm mums

Visuaugstā Kunga ēnā patvērums no bailēm mums,
Kur vien esam Viņa rokās, bēdu asaras žūst mums.
Kad mums dzīvē iet visgrūtāk, klāt ir Jēzus Kristus – Kungs
Tiem, kas rāmi, pacietīgi krustu nes.

*Vai gan mūsu sirdis atsaucas, kad Viņš mūs uzrunā?
Vai mums sāp, kad Viņa gribu nepildām?
Cauri ciešanām un dzīves lielām sāpēm pārtopam,
Tie, kas rāmi, pacietīgi krustu nes.*

Neredz cauri gadiem labo dvēš'ļu skaitu sarūkam,
Gatavas tās upurēties, nodot sevi ciešanās,
Pašas mierā iegājušas, bet to nestā vēsts vēl skan
Tiem, kas rāmi, pacietīgi krustu nes.

Dvēseles šīs varam atrast visur tur, kur mūri grūst,
Ciešanas visgrūtākās un bēdu asaras kur līst.
Tiem, kas satriekti un skumji, debess gaisma vienmēr spīd,
Tiem, kas rāmi, pacietīgi krustu nes.

165. Tev es uzticos, Kungs Jēzu

Tev es uzticos, Kungs Jēzu,
Tev vien uzticos.
Droši zinu, mani glābsi,
Uzticos.

Uzticos, ka piedod spēsi,
Cieņā paklanos.
Žēlastību maigu dosi,
Uzticos.

Tev es uzticos. Tu mani
Pavadi ikbrīd.
Katru dienu to, ko vēlos,
Dāvini.

Uzticos es Tavam spēkam,
Spēku gūšu es.
Tavis teiktie vārdi pazust
Nevarēs.

Tev es uzticos, Kungs Jēzus.
Neļauj man vairs krist.
Tev es uzticos līdz galam –
Tevī viss.

166. Saldi Jēzum uzticēties

Saldi Jēzum uzticēties,
Dārgi Viņam pakļauties;
Viņa mīlestībā dusot,
Zinu to, "Tā saka Dievs!"

*Jēzum, Jēzum, uzticoties,
Tādu mieru jūtu es!
Jēzum, manam Pestītājam,
Tik uz Viņu paļaujies.*

Ak, tik saldi uzticēties,
Jēzus dārgām asinīm!
Bērnišķīgā pašāvībā,
Ceļoju uz debesīm.

Saldi Jēzum uzticēties,
Mani grēks vairs nebiedē;
Jo caur Viņu šeit jau baudu
Mieru, prieku dvēselē.

Esmu laimīgs, uzticoties
Jēzum, jo Viņš ir mans Draugs;
Zinu, Viņš pie manis paliks,
Kamēr mājās mani sauks.

167. Lūkojos ticībā

Lūkojos ticībā
Uz Tevi Golgātā,
Mans Pestītājs!
Ņem manu sirdi Tu
Un šķīsti sniegbaltu,
Lai Tev vien piederu,
Mans Žēlotājs!

Ar spēku apbalvo,
Kungs, sirdi bailīgo,
Dod iepriecū;
Tu mani pestīji,
No soda izglābi,
Lai Tevi mūžīgi
Es mīlēju.

Kamēr vēl ceļoju
Caur bēdu tumsību,
Esi mans sargs;
Liec tumsai izbeigties,
Lai sirds var līksmoties
Un Tevī patverties,
Kad negaiss bargs.

Kad ceļš reiz izbeigsies,
Kad nāve tuvosies
Un mājās sauks,
Man šaubas izk liedē,
Ar mieru piepildi,
Pie sevis pieņemi,
Mans dvēš'les Draugs!

168. Vairo mums ticību!

Vairo mums ticību!
Mēs lūdzamies
Uz īsto dzīvību,
Mums ceļš tad ies!
Un laikiem mainoties,
Pie Dieva turoties,
Mēs stipri paliksim
Ja ticēsim!

Vairo mums ticību,
Kad dvēš'le skumst
Pār skarbo ikdienu,
Kad debess tumst.
Tad visās grūtībās,
Pat bēdās, ciešanās,
Mēs gaismu redzēsim,
Ja ticēsim!

Vairo mums ticību,
Kad biedē grēks,
Liec meklēt skaidrību,
Kaut vājš mums
spēks!
Tad, augot pilnībai
Un Dieva valstībai,
Mēs mērķi sasniegsim,
Ja ticēsim!

Vairo mums ticību,
Kad saule riet
Uz tālo mūžību,
Kad ceļš jau iet!
Tad nāvē dzīvību
Caur krusta uzvaru
Mēs beidzot
mantosim,
Ja ticēsim!

169. Uzticos es tikai Jēzum

Uzticos es tikai Jēzum,
Visu Viņam uzticu;
Viņa mīlestībā dusot,
Saldu mieru sajūtu.

*Tikai Jēzus, dārgais Jēzus!
Viņam slavu dziedāšu;
Uzticēšos tikai Jēzum,
Līdz reiz sniegšu tēvijū.*

Mīlēju es tikai Jēzu,
Jo Viņš mani mīlēja,
Deva sirdij īstu mieru
Un no grēkiem pestīja.

Dārgais Jēzu, mani sargā!
Dzīves ceļā pavadi;
Lai, kad bēdu vilņi draud man,
Glaužos Tevim tuvāki.

170. Ir mūžīga klints, kur sirds mieru var gūt

Ir mūžīga klints, kur sirds mieru var gūt,
Kur dvēsele brīva no bēdām var būt;
Tur Glābēja balss maigi sirdī man skan,
Šai mūžīgā klintī ir Patvērums man.

Man Patvērums,

Man Patvērums,

Šai mūžīgā klintī ir man Patvērums.

Kad vientuļi brīži un skumjas kad māc,
Kad sātans man uzbrūk, un kārdināts prāts;
Tad steidzos pie Jēzus, kur viss man ir gan,
Šai mūžīgā klintī ir Patvērums man.

Cik daudzreiz šī klints man var atdusu dot,
No sātana valgiem tā pasargāt prot;
Vēl daudzreiz šai dzīvē sirds mana turp trauks
Un patversies Tevī, mans dvēseles Draugs!

171. Tad, kad smagums manā sirdī

Tad, kad smagums manā sirdī
Nesaprotu vairs neko.
To, ko nevaru es mainīt,
Jēzus rokās dodu to.

*Visu atdošu es Jēzum,
Jo Viņš mani saprast var.
To, ko nespēju es mainīt,
Viņam nesu tīcībā.*

Saprāts dažreiz vēlas vaicāt,
Pasaulē kas ļauns, kas labs.
Atbilde ir tikai Jēzū,
Viņa gribā mērots tas.

Katru dienu savu Kungu
Redzu laipnu, mīlīgu.
Visas pasaulīgas lietas
Atstāsim, kad nāksi Tu.

Zinu, pienāks reiz tā diena,
Dieva vaigā raugoties,
Katra liela pasaul's tauta
Dieva priekšā zemosies.

172. Tik ar liesmām attīrīt var zeltu

Tik ar liesmām attīrīt var zeltu;
Mākoņi – nest lietu svētīgo.
Dimantu – no klinšu dzīlēm celtu –
Arī dzīve sāpes iemanto.

*Manu dzīvi ņēmi rokās Tu –
Tukšu un bezveidīgu.
Vadi to caur liesmām, lai tā rūdās,
Dienā Lielajā lai spīdētu.*

Rūdu attīrīt, kur zemes sāņņi,
Var, ja traukā liesmojošā liek;
Pīšļos aiziet tas, kas paliek pāri –
Arī zelts caur liesmām radīts tiek.

Dievs, ja gribi atļaut, tad to dari,
Kas gan ceļā šķēršļus radīt spēs!
Rūdītiem caur grūtibām likt vari –
Kas ar Tevi būs, tas uzvarēs.

173. Dod, Svētais Gars, ka ticīgie

Dod, Svētais Gars, ka ticīgie,
Cits citu mīl šē sirsniģi,
Ka visi, lai kur pasaulē,
Ir viena sirds un dvēsele!

Pēc vārda Gans mūs visus sauc,
Mums Vīņa balsi dzirdēt ļauts.
Viņš maigi pulkā vada mūs,
Kur valda Gars pār visiem mums.

Lai vienā prātā paliekam,
Cits citu mīļi panesam,
Kā vienas miesas locekļi,
Kas kopā dzīvos mūžīgi!

Jo Viens ir visiem Galva mums,
Viens visiem Draugs un Patvērums,
Viens Glābējs un viens Vidutājs,
Viens Pestītājs, viens Mīļotājs.

174. Ne austrumu, ne rietumu

Ne austrumu, ne rietumu
Nav Kristus kopībā,
Ne dienvidu, ne ziemeļu
Nav Viņa godībā.

To vienprātīgā lūgšanā
Svēts, vienots pavediens,
Ar kuru sirdis saistītas,
Un visi top kā viens.

Valodu, tautu kaut ir daudz,
Tie brāļi, māsas kļūst,
Jo viena viņu ticība,
Un mīlestība plūst.

No visas plašās pasaules,
Kad taures atskanēs,
Nāks Kristus tauta – līgava,
Kas Viņam piederēs.

175. “Lai tie visi kā viens būtu!”

“Lai tie visi kā viens būtu!” –
Lūdzot teica maigā balss
Savam Tēvam tad, kad tuvu
Bij’ tam zemes dzīves gals.

*Garā vienotiem mums būt,
Ar ko bijām līdz šīm tā,
Ar ko esam kopā tagad
Un vēl būsīm mūžībā.*

“Lai tie visi kā viens būtu,
Tā kā esam Tu un es!
Maz, kas nav ar mums vēl kopā” –
Jēzus liecinieki – mēs.

“Lai tie visi kā viens būtu!
Ticību kas glabājis.
Lai caur gadsimtiem tie vēsta,
Ka Tu mani sūtījis.”

“Lai tie visi kā viens būtu!” –
Glābējs lūdz par mums ikdien;
Redzēt saastus mūs kopā
Grib Viņš mīlestībā vien.

176. Kungs, cik jauki tas un labi

Kungs, cik jauki tas un labi,
Ka var visi būt kā viens;
Tā mūs Dēlam, Tēvam saista
Mīlestības pavediens.
Zemojamies Tavā priekšā,
Alkdami pēc brīvības,
Mūsu sirdis saplūst kopā –
Vienotības ceļš ir tas.

*Kamēr Tava troņa priekšā
Pazemīgi lūdzam tā –
Dod mums svētību no sevis,
Dzīvība kas mūžīgā.*

Kungs, cik jauki tas un labi,
Ka var visi būt kā viens;
Kaut mēs šķirti, tomēr kopā
Sasien mūs Tavs pavediens.
Lai Tavs Gars, Kungs, visus saista,
Debess mieru nesot mums –
Tā kā Izraēlas kalnos
Skaidras rasas atspīdums.

Kungs, cik jauki tas un labi,
Ka var visi būt kā viens;
Cīņā ejot roku rokā,
Tā var uzvarēt ikdien.
Arvien ciešāk mīlestībā
Sirds pēc Tava tēla alkst,
Nebeidzot vien Tevi slavēt,
Jo Tu dzīves dāsnais malks.

177. Pateicos Tev par ceļu, Dievs

Pateicos Tev par ceļu, Dievs,
Ko Tu man atvēris.
No tumsas gaismu rādīji,
Ar ausmu nakti pieveici,
Tev pieder mana sirds,
Tev pieder mana sirds.

Tev mana dvēš'le slavu dzied,
Sirds pateicību jūt
Par svētībām, ko devi mums,
Un katru brīdi māci mūs
Pie Tavām kājām būt,
Pie Tavām kājām būt.

Kungs, zinu, esmu grēcinieks,
Pēc Tevis dvēš'le klieudz.
Man grēkus uzveikt palīdzi,
Sev līdzīgu man pārvērti,
Tad brīva būs man sirds,
Tad brīva būs man sirds.

Iet šauro ceļu ilgojos
Ar sirdi patiesu,
Lai citi manī redzētu,
Ka Tu man dodī brīvību,
Tu manas dzīves prieks,
Tu manas dzīves prieks.

178. Tu, Tēvs – mans aizsegs stiprākais

Tu, Tēvs – mans aizsegs stiprākais,
Mans gaismeklis,
Tu – pamats mans visdrošākais,
Kad sabrūk viss.
Ja vientulībā jābūt man –
Kā nolīcis,
“Es mīlā izraudzījis tev’ ” –
Tu pateicis.

Sav’ sirdi atdodu labprāt,
Kā Jēzus teic’,
Jo Viņa mīlas – upurstāsts
Ir manim sveikts.
Un stājos pretim tumšajam,
Tēvs palīdzēs,
Jo Viņa prātam tīkams tāds,
Kas uzvarēs.

Es redzu augsto Priesteri,
Kas ir Tavs Dēls.
Viņš vedīs mūs uz virsotni
Pie troņa – cēls.
Pēc tā ar’ tiecos, vēlme tā
Man mūžīga:
Ar Jēzu gūtā uzvara
Mums kopīga.

179. Tev pretī izejam

Tev pretī izejam,
Tu valdnieks cēls
Un dziesmās sveicinām,
Vissvētā Dēls,
Kas mūsu vidū nāc,
Kā cilvēks dzīvot sāc,
Nes mieru pasaulei
Un dvēselei.

Plūst silta prieka šalts,
Kur parādies,
Viss vēršas tīrs un balts,
Kur iegriezies.
Sirds durvīm atvērtām,
Jel garām neej tām,
Kad pretī izejam
Tev, Glābējam.

Kur zilas tāles māj,
Gan ilgas trauc,
Bet ēnas ceļā stāj,
Grēks soļus jauc.
Vien Tu mums Glābējs svēts,
No Tēva novēlēts.
Tev pretī izejam
Un pielūdzam.

180. Reiz grēkos biju nomiris

Reiz grēkos biju nomiris,
Man zuda cerības:
Caur Kristus nāvi uzmodos, –
Nu es pie dzīvības.

Tu augstums, kas nav aizsniedzams,
Tu mani mīlēji;
Tu dziļums, kas nav mērojams,
Tu mani dziedēji.

Tā sirds ir nepateicīga,
Kas Jēzu neatzīst,
Kad zemīgi tai vajaga
Pie Jēzus kājām krist.

Es dzīvoju, bet es vairs ne,
Nu manī Kristus dzīvs;
Tam pieder mana dvēsele;
Caur Viņu esmu brīvs.

Vai tas var būt, ka Jēzus gan
Dēļ manis nāvē iet?
Mans Pestītājs, tam jātic man:
Ak turi mani ciet!

181. Sirds mana Dievu slavē katru dien'

Sirds mana Dievu slavē katru dien'
Par žēlastību, ko man dod aizvien.
Ar to man pietiek, lai es varētu
Pasaules cīņā gūt uzvaru.
Tad manu sirdi pārņem atkal miers,
Jo žēlastību vienmēr dāvā Dievs.

Bet grūtos dzīves pārbaudījumos
Un stipros gara kārdinājumos
Viņš norāda uz klusu vietīgu,
Kur žēlastībā var rast izeju,
Lai, gaidot tur, no grēka kļūtu šķīsts,
Ar jaunu spēku tiktu piepildīts.

Dzīvojot pasaulē, var saredzēt,
Ka daudzas lietas var tik aizkavēt,
Tad vēlos ciešāk Dievam tuvoties
Un žēlastībā mieru izlūgties,
Lai es no pasaulīgā būtu brīvs,
Un dzīvotu es garā šķīsts un tīrs.

Kaut es ar savu dzīvi rādītu
Un Tavu žēlsirdību darītu,
Lai katra nogurusi dvēsele,
Kas daudzreiz cietusi ir pasaulē,
Caur bēdām, asarām var saskatīt
Un žēlsirdīgo Dievu ieraudzīt.

Dievs zina mūsu kārdinājumus,
Dod spēku uzveikt pārdzīvojumus,
Kāds miers ir dzirdēt, kad Viņš saka man:
"Ne spēks – lai žēlastība sirdī skan!"
Kāds miers ir dzirdēt, kad Viņš saka man:
"Ne spēks – lai žēlastība sirdī skan!"

182. Man pielūgt Dieva Gribu šo

Man pielūgt Dieva Gribu šo
Un ceļu, ko Tu ej.
Ar katru dienu mana sirds
Vēl vairāk mīlēt spēj.

Es Tavas pēdas ieraugu,
Kas neredzamas šķiet.
Tik dārga Tava valstība –
Nav bail' man tajā iet.

Ak, svētā Griba, rūpju nav,
It visu vari Tu,
Jo savas uzvaras man dod,
Lai arī uzvaru.

Kad grūtības, kas dzīvē ir,
Kā cietumsienas māc.
Es kādu nieku paveicu,
Un Tu man talkā nāc.

Ja Dieva pusē nostāsies,
Tas uzvaru tev dos.
Šī Dieva Griba dārgākā
Ar sevi apbalvos.

183. Kungs, ar Tavu mīlestību

Kungs, ar Tavu mīlestību
Mūsu sirdis pārpilnas.
Dārgums, kas no Tevis nācis –
Evanģēlijs mums ir tas:
Pazemīga mīlestība,
Kristus krusta ciešanas,
Augšāmcelšanās tai rītā,
Mūsu dzīvā cerība.

Tava dārgā sadraudzība,
Žēlastība, kas mums ir,
Kļūs tā pilnīga un stipra,
Kaut ar' attālums mūs šķir.
Tuvini mūs, Kungs, ar sevi,
Lai par vienu kļūtu mēs.
Mīlestība mūsu vidū
Tik ar Tevi pastāvēs.

Cauri šaubām, tumsai drūmai
Spoža gaisma atspīdēs.
Mūsu dzīves darīt gaišas
Tava mīlestība spēs.
Māci, Kungs, mūs, ceļiniekus,
Smagas nastas nebīties,
Jo, ar Tevi kopā ejot,
Ceļš uz debesīm mums ies.

Svētceļojumā kad ejam,
Vairo mūsu ticību.
Un, kad trompetskaņas atskan,
Aicini uz mūžību.
Mūs no tālām zemēm kopā
Pulcinājis esi Tu;
Nāc, Kungs Jēzu, pieņem savu
Izredzēto līgavu.

184. Paldies Tev, Dievs, par visu

Paldies Tev, Dievs, par visu;
Par žēlsirdīgo mīl',
Tu šķīsti manu garu
Un grēkus nepiemin'.

*Dievs, uzvaru dod tādu,
Lai piedot man nav grūt',
Lai Tavu slavu atspīdu
Tur, kur man nolikts būt.*

Paldies, ka liec Tu ciest man
Par visu, ko Tu dod,
Jo tik caur to patiesi
Tu taisnu tiesu rod'.

Paldies, par domu gudru
No vēlmēm atteikties,
Jo brīvību tad rodu
Ar Tevi satikties.

Tev dodu savu dzīvi,
To Tavas rokas tur.
Lai Tu ar mīlestību
Veic brīnumdarbus tur.

185. Esmu baudījis debesu maizi

Esmu baudījis debesu maizi,
Arī dzirdējis patieso vēsti,
Dieva sūtītās dvēseles veltes –
Manu sirdi tās piepildīja.
Evaņģēlijā stāstīts par Jēzu,
Pestītāju no Dieva, kas sūtīts, –
Tas ir dārgums, kas augstāks par visu,
Ko šī pasaule piedāvā man.

Tik caur Jēzu vien glābts, pacelts būšu,
Gara barību diendienā lūgšu:
No tā Kunga visbagātā galda
Katrai dvēselei mieru tā dod.
Nāvi, grēku mans Pestītājs veicis,
Dod Viņš spēku mums ikdienas cīņās.
Mīlestībā mūs audzina, vada,
Paklausot svētlaimīgs būšu reiz.

Dienā pēdējā debesu zvani
Skaidri skanēs pār jūrām un zemi,
Un no austrumiem, rietumiem ļaudis
Steigsies kopā ar Jēzu tad būt.
Tie, kas ticēja vēstij par Jēzu,
Sanāks, ietērpti greznumā, priekā.
Tur būs mūžīga līksmība, laime,
Ak, kā vēlētos arī tur būt.

186. Mīlestību dod mums Tu

Mīlestību dod mums Tu,
Ticību un cerību,
Stundā, kurā esam te
Tavas rokas paspārnē.

Tev par visām dāvanām,
Ko te šodien saņemam,
Pateicības ziedu mēs
Nesam savās dvēselēs.

Kad šai brīdī šķiramies,
To no sirds mēs lūdzamies:
Dod, lai drīz mēs tiekamies
Atkal Tavā priekšā, Dievs.

187. Tuvāk pie Dieva kļūt

Tuvāk pie Dieva kļūt
Sirds ilgojas!
Kad spēks un spirtums zūd,
Birst asaras,
Tad viena cerība
Vēl mani mierina:
Tuvāk pie Tevis, Dievs,
Tuvāk aizvien!

Uz debess tēviju
Ceļš ērkšķiem sēts,
Bet man par svētību
Tas izredzēts.
Tur svēto biedrībā
Man vieta solīta:
Tuvāk pie Tevis, Dievs,
Tuvāk aizvien!

Pēc nakts, kad diena klāt
Un saule mirdz,
Tad Dievu godināt
Steidz mana sirds.
Tā Viņam priecīgi
Ceļ svēto altāri:
Tuvāk pie Tevis, Dievs,
Tuvāk aizvien!

Ja dažreiz izprotams
Man nav Tavs prāts,
Tad ļaujies pielūdzams,
Man tuvāk nāc,
Un aizved ceļ'nieku
Uz debess tēviju:
Tuvāk pie Tevis, Dievs,
Tuvāk aizvien!

188. Nāciet, lai atpūstos šeit, klusumā

“Nāciet, lai atpūstos šeit, klusumā,
Zinu, ka dvēs'les nogurumu jūt.
Aizmirstiet pūles, savas ciešanas,
Atspirdzinājums Manā spēkā būs.”

“Atstājiet visu, kas šai pasaulē,
Lai tikai gara pavediens mūs sien;
Būs sadraudzība Viņa klātbūtnē
Kopā ar Mani un ar Tēvu vien.”

“Stāstiet, kā kalpot man jūs cenšaties:
Uzvaras, neveiksmes un cerības,
Zinu, ka grūti dvēs'les pie Man' nest;
Lielākas balvas – as'rām slacītas.”

Atspirdzināti atgriezīsieties,
Līdz krēslas stundai darba laiks jums īss,
Stundas, ko pavadījāt mācoties
Par savu Kungu, nekad nezudīs.

189. Pie troņa pakrītu

Pie troņa pakrītu,
Mans Kungs un Dievs,
Un zemīgs pielūdzu,
Ak, uzklausi!
Sāc darbu svētīgo,
Kas mani izdaiļo,
Līdz būsi palicis,
Mans viens un viss.

Tev grēkus izsūdzi
Ar asarām,
Dod dzīvo ticību
Man nabagam.
Tu miri, Pestītāj,
Lai miers Tavs svētīgais,
Ko grūti pelnījis,
Mans viens un viss.

Klau! Balss man sirdī skan
Kā vēsmiņa,
Ka paklausīta gan
Ir lūgšana.
Nu šaubu migla zūd,
Sirds pilnu prieku jūt,
Viņš mājot ienācis,
Mans viens un viss.

Bet troņa priekšā es
Vēl kavējos:
Kaut spēks no augšienes
Man vairotos!
Kaut mīlēt pilnīgāk
Un strādāt svētīgāk,
Vien Tev es varētu,
Mans viens un viss.

190. Dzīvības maizi man, Kungs dārgais, lauz

Dzīvības maizi man, Kungs dārgais, lauz,
Kā reiz Tu devi jūras krastā daudz.
Pēc Tevis ilgojos, meklēju es
Tevi, jo vārds Tavs dzīvais mieru nes.

Dzīvības maizi lauz, Kungs dārgais, man,
Lai vārds Tavs dievišķais man sirdī skan.
Liec gudrus soļus spert, māci man tos,
Pēc Tavas vadības es ilgojos.

Teic vārdus patiesos, lai redzu es,
Ko Tava uzrakstītā vēsts man nes.
Tad ciešā draudzībā ar Tevi svēts,
Tavs attēls dzīvē man tiks iegravēts.

Lūdzu, lai svēti Tu patiesību,
Kā reiz to darīji pie jūras Tu.
Važas tad nokritīs, jūgs apstāsies,
Mans miers un viss būs Tevī, Tu, mans Dievs.

191. Ak, svētīts Kungs, mēs vēlamies

Ak, svētīts Kungs, mēs vēlamies
Pie Tava troņa lūgt.
Lai piedot vari tā kā reiz
Un laipnību mums sūt'.
Kungs, nāc kā zemi rasa sedz,
Kā lietus atjauno,
Un zeme zālē ietērpsies
Tā atspirdzini Tu.
Mūs maini, Kungs.

Atzīstam savus trūkumus
Un jūtam vājības,
Mums Svēto Garu atsūti,
Kas palīdz lūgšanās
Un sātānu, kas kārdina,
No mūsu skata slēdz.
Bet Priesteri mūs' tuvumā,
Kas aizstāv mūs, lai redz.
Mums redzi dod.

Kaut daudzi esam, palīdzi
Mums vienotībā lūgt.
Kad ceļas strīdi, mierini
Un aizdzen skaudību.
Liec pastāvēt par kaimiņu
Un saticīgiem kļūt.
Mūs visus garā savieno,
Ļauj svēto mieru gūt.
Kungs, vieno mūs.

Lai ceļas mūsu lūgšanas
Ar degsmi, vienotas
Un saskaņa lai sirdīs skan
Ar lūgsnu sirsnībā.
Kā parādniekiem piedodam,
Tā piedodi Tu mums,
Tavs prāts lai notiek svētībā,
Tik Tavai gribai būt'.
Kā vēlies Tu.

192. Kungs, Jēzu, Tavā vārdā

Kungs, Jēzu, Tavā vārdā
Mēs atkal sanākam,
No avota šī tīrā
Nu baudīt kārojam.

Ak, Jēzu, dod mums manīt,
Ka esi tuvumā,
Ka atkal gribi ganīt
Mūs savās ganībās.

Un svētī savu vārdu
Šai klusā stundiņā,
Lai to kā mantu dārgu
Slēdz visi sirsnīņā.

No sirds Tev pateicamies
Par laipno vadību,
Joprojām izlūdzamies,
Tēvs, Tavu svētību.

193. Debestēvs, mēs lūdzam Tevi

Debestēvs, mēs lūdzam Tevi,
Dod mums spēku pastāvēt.
Vieglas dienas sev nelūdzam,
Palīdzi tik izturēt.

Neprasām, lai zaļās pļavās
Vienmēr tikai staigātu;
Arī stāvās klinšu takās
Lūdzam Tavu tuvumu.

Neprasām pie ūdens klusa
Vienmēr mierā kavēties.
Spēku dod šķelt klinti cietu,
Un tur straumes izliesies.

Esi mūsu spēks un stiprums,
Vadītājs mums tuksnesī.
Briesmās, bailēs, bēdu gaitās
Lūdzam, Tēvs, mums palīdzi!

Ceļš vai gaišs, vai tumsas aizsegts;
Saulains laiks vai vētrains, bargs,
Dod, lai katrā dzīves brīdī
Tuvums Tavs mums vienmēr dārgs.

194. Kad te, sapulcē

Kad te, sapulcē,
Cieņā, bijībā,
Tava klātbūtne
Sirdis pacilā.

Māci pielūdzot
Izprast, kas Tavs prāts,
Lai, Tev sekojot,
Pildīts tik Tavs vārds!

Vārds, ko runājam,
Ir, ko Tu mums teic,
Domas izteiktas,
Dievišķību sveic.

Maize ir Tavs vārds,
Tevis lauzīta,
Un kā upurs dārgs
Brīvi ziedota.

Tēvs, kad aizejam,
Lai ik sirdī vēl
Mērķi glabājam, –
Dzīvot tikai Tev!

Tā, Tev dzīvojot,
Vadi, māci nu,
Lai mēs kalpojot
Mīlētu kā Tu!

195. Tik dziļā pateicībā

Tik dziļā pateicībā
Tēvs, Tavā priekšā mēs,
Lai visiem nelaimīgiem
Tu mieru nes.
Mums sabiedrībā Tavā
Vairs nevajadzēs ciest.
Par Tavu piedošanu
Vien teikt paldies.

*Šeit, Tevis priekšā,
Sirds mieru jūt
Tēvs mūsu, prasām –
Parādies Tu!*

Mums vaigu vaigā stāvēt,
Ar Tevi kopā būt.
Tu mīlestībā savā
Dod svētību.
Tad atskan Tavi vārdi
Un sirdīs vēsti nes –
Un ļaudis mūsos Jēzu
Jau saredzēs.

Tu savu tēlu veido,
Tev mūsos vienmēr būt.
Tā slavināsim Tevi,
Jo Valdnieks Tu.
Lai kas mums līdzās dzīvo,
Redz Kristus garu ar,
Un jūt, cik lielā priekā
Tam kalpot var.

196. Lūdzam mēs visi kopā

Lūdzam mēs visi kopā
Kā avju pulks, tik vājš,
Cīņā ar ienaidniekiem
Tu – spēka radītājs.
Mēs solām uzticību,
Ved mūs ar žēlastību
Tai dzīvē mūžīgā.

Apskaidrība mums nāca
Par to, ko darīji:
Kad paklausīgi Tēva
Gribu Tu pildīji.
Mācekļus atbalstīji
Un mūs tāpat varēji
Kā viņus – mierināt.

Un, ja vest gribi liesmās:
Kur svelmē lai sadeg –
Visas tās saites tumšās,
Kas prom no Tevis velk.
Drīz tēls Tavs spoži mirdzēs,
Mūs liecības tad skanēs
Tavā patiesībā.

Ak, nāc, jel, Kungs, Tu atkal –
Tā mūsu vēlme ir.
Laiks paskrien arvien ātrāk,
Drīz tas būs apstājies.
Tad bēdas pāries priekā,
Cīņas mums norims mierā,
Kas valda mūžībā.

197. Ak, cik jauki, svētīgi

Ak, cik jauki, svētīgi,
Kad še Kristū vienoti
Brāļi, māšas sastopas,
Viņa vārdā priecājas!

Ienaid, skaudība lai zūd,
Sirdīs mīlestību jūt,
Zinot to, ka visiem mums
Ir viens Gans un patvērums.

Lai viens otram roku dod,
Vienus mērķus sirdis rod,
Un lai vienprātībā lūdz,
Priekus teic un bēdas sūdz!

Jēzus, mūsu vidutājs,
Savu bērnu vienotājs,
Viņus laimē redzēdams,
Ir starp tiem, tos svētīdams.

198. Pestītāj, vai būs Tu

Pestītāj, vai būs Tu,
Man par draugu, palīgu?
Jo es bērns, kas klūp un krīt,
Bet Tu vari atbalsīt.

Man trūkst spēka, bet Tu man
Dodi žēlastību gan;
Kad man bēdas, vaimanas,
Tu man žāvē asaras.

Kad es gurstu nespēcīgs,
Esi Tu man palīdzīgs.
Ja es visu zaudētu,
Taču Tu man paliktu.

Rādi tad man pēdīgi
Debess ceļu žēlīgi.
Vadi mani, panākts viss
Mūžam būt man debesīs.

199. Paliec pie mums, jo vakars tuvojas

Paliec pie mums, jo vakars tuvojas,
Kungs, paliec šē, drīz tumsa zemi klās;
Mums prieku dot var Tava klātbūtne,
Un tādēļ lūdzam mēs, Kungs, paliec šē.

Tik ātri, ātri dzīves saule riet,
Un zemes prieks un slava kapā iet;
Un maiņas, trūdi pārņem pasauli,
Bet Tu, ak, Kungs, tāds paliec mūžīgi.

Kungs, vienumēr mums Tevis vajaga,
Bez Tevis nav mums cita palīga;
Bet ja Tu paliec mums par Vadoni,
Vai nakts, vai diena, tad mēs laimīgi.

Kad acis skatīt beigs, tad spīdi Tu,
Ved mūs līdz sniegsim debess godību;
Kur lielais rīts sāks ēnas klīdināt,
Bet arī tur, ak, Kungs, jel paliec klāt.

200. Tu neatstāj man', Pestītāj

Tu neatstāj man', Pestītāj,
Tur' manu roku savējā.
Tav' mīlas spārnu ēna sedz,
Jo vienmēr Tev piederu es,
Nav varas man pār sev'.

Man vajag Tavu klātbūtni –
Tad šaubas paliek pagātnē.
Man dvēselē balss Tava skan,
Es drošs, ka mērķi sasniegt var',
Uzmundrini Tu man'.

Kungs, sargā manu dvēseli,
Lai tuvu man Tu mūžīgi.
Un kaut ar' nakts pār dvēs'li krīt,
Nav baiļu man par cīņu rīt,
Jo drosme pār man' līst!

Tavs Gars tik maigi pieskaras,
Man Dieva atpūtu dod Tas.
To debess līksmi piedzīvot,
Un, Tavā mīlā dzīvojot,
Kungs, mūžīgi es Tavs!

201. Palīdzi acis man

Palīdzi acis man,
Kungs, atdarīt,
Tevi pie krusta lai
Var saskatīt.
Pareizu ceļu iet,
Sirds prātu Tavu veikt,
Uzvaru galā sveikt,
Jēzu, mans Kungs.

Atļauj man piekļauties
Tev grūtībās,
Lai žēlastība līdz
Pārvarēt tās.
Tā mana izvēle,
Tāds ceļš man jāiet te –
Būt Tavā paspārnē,
Jēzu, mans Kungs.

Palīdzi atpūsties
No raizēm Tu,
Pie Tava troņa
Gūt žēlastību;
Nakts beigsies, diena būs,
Asaras ātri žūs,
Pestītāj, izglāb mūs,
Jēzu, mans Kungs.

202. Ar miera vārdiem saviem

Ar miera vārdiem saviem
Pie mums nāc, mūsu Sargs!
Tie maize bērniem Taviem
Un spēka avots dārgs.
Nāc, nāc ar svētīšanu,
Pie mums, Tu bagāts Dievs,
Ka sirdī prieku manu,
Kaut te būs cīnīties,
Kaut te būs cīnīties!

Ar savu žēlastību,
Kungs, paliec visiem klāt,
Ka grēks un netaisnība
Mūs nevar samaitāt!
Nāc, Kungs, ar savu gaismu
Pie mums Tu, spožums, svēts,
Tad iesim ceļu taisnu,
Kas mums ir novēlēts,
Kas mums ir novēlēts!

Nāc, Kungs ar savu spēku,
Tu, Labais Gans, pie mums
Pret pasauli un grēku,
Mums drošais patvērums!
Lai uzticība Tava
Mums visiem līdzī iet,
Tad dvēs'lei baiļu nava,
Un prieks Tavs nenoriet,
Un prieks Tavs nenoriet!

203. Uzticams Dievs saviem bērniem

Uzticams Dievs saviem bērniem
Palīdzot tiem katru dien',
Tiesu dod un žēlastību
Svētceļojumā aizvien.

*Viņš ik rītu atkal jaunu
Uzticību piedāvā, –
Viņš ir līdzjūtīgs un žēlīgs
Tiem, kas meklē lūgšanā.*

Dievs mūs uzticīgi sargā
Viltus kārdinājumos,
Spēku dod, lai izturētu
Lielos pārbaudījumos.

Pildīdams Viņš savu vardu,
Nemainot tur it nekā,
Kamēr turamies Tam tuvu,
Viņš no ļauna pasargā.

Visas dvēseles Dievs pieņem,
Dzīvot Viņa tuvumā,
Pārpilnībā dāvā mieru
Līdz ar Viņu mūžībā.

204. Dien' no dienas un tā katru mirkli

Dien' no dienas un tā katru mirkli
Dievs dod dzīves cīņās spēku man.
Dieva atklāsmēm uzticos stipri,
Liktenis pavērsieni neaizskar.
Dievs mūs mīl patiesi, bezgalīgi,
Dzīvē dāvā veltes labākās,
Prieku, bēdas piešķir patiesīgi,
Miers dots rūpju ielokā.

Katru dienu Glābējs man ir blakus,
Viņš ar brīnumainu laipnību
Rūpes aizslauka no dzīves takas,
Saviem bērniem dod Viņš padomu.
Rokas Visuaugstākā mūs apsedz,
Gan dod pājunti, gan iztiku,
“Tā ikviens lai sevī spēku saredz!”
Solījumu devis Viņš.

Pārbaudījumā Tu atbalstīsi,
Uzticos Tev, Kungs mans, visā tā.
Apsolījumi ir nezūdīgi,
Ko mēs dzirdam Tavā uzrunā.
Palīdz' mums, lai spējam dzīves ceļā
Pieņemt to, ko Tavas rokas sniedz.
Dien' no dienas iet, lai skatiens augšā
Apsolīto zemi redz.

205. Vēl nedaudz gadu ies

Vēl nedaudz gadu ies,
Ar ziemām, vasarām,
Un tad mums kopā būt ar tiem,
Ar zemē guldītiem.

Vēl nedaudz saulrietu
Uz tumšiem pakalniem.
Mums nebūs dienu, vakaru,
Kur miers un klusums vien.

Vēl nedaudz vētru būs
Uz dzīves krasta klints,
Mēs būsīm, vēji kur nepūš,
Kur neplūst vilnis rimts.

Kungs, dvēs'li manu šķīst',
Tai Dienai Lielai nes,
Lai slacīts Tavās asinīs
Un tīrs no grēka es.

206. Jēzu, mīlais Pestītāj

Jēzu, mīlais Pestītāj,
Mani vienu neatstāj!
Kad visapkārt vētra kauc,
Viļņi tumšās dzelmes jauc,
Sargi mani, Pestītāj,
Apsauc vētru, lai tā stāj!
Tavā drošā vadībā
Tikšu debess godībā.

Tikai Tevi meklēju,
Tevī visu atrodu,
Garā slimo dziedini,
Aklam acis atveri,
To, ko nospiež tumsa, grēks,
Paceļ Tava Gara spēks.
Tavā drošā vadībā
Tikšu debess godībā.

Jēzu, mīlais Pestītāj,
Mani vienu neatstāj,
Ietērp mani taisnībā,
Manus grēkus nomazgā.
Jēzu, Jēzu, esi mans,
Kamēr skanēs miera zvans.
Tavā drošā vadībā
Tikšu debess godībā.

207. Dievs ir mans patvērums un sargs

Dievs ir mans patvērums un sargs,
Klints siena vētrā briesmīgā.
Jo stiprāk plosās negaiss bargs,
Jo drošāk Viņš man' pasargā.

Pret saules stariem pavēnis,
Dzīvs ūdens sirdij tvīkstošai,
Nakts tumsā īstais Vadonis,
Kas ved līdz debess tēvijai.

Mans Glābējs tikai vārdu teic,
Un vēji rimst, un viss top kluss,
Un nemiers sirdī valdīt beidz,
Kad dārgais Pestītājs tur dus.

Ak, stiprā klints, mans
Kungs un Dievs,
Pie Tevis vēlos es nokļūt,
Pie Tevis varu paglābties,
Pie Tevis beidzot ceru būt.

208. Man sirds prieka pilna, ka varu šeit būt

Man sirds prieka pilna, ka varu šeit būt –
Uz vienīgā ceļa, kur mīlu jūt.
Tā mani no tumsas un vētrām prom nes,
Ar žēlastību Tavu eju es.

*Negaisam cauri man vīd Tavs skats,
Vienmēr es būšu, kur būsi pats.
Jo Tu esi Glābējs un uzticams draugs,
Pat līdz mūža galam – mans acuraugs.*

Tavs darbs, tavas sāpes un mīlestība –
Tie ceļu uz troni man pavēra;
Un patiesa mīla, kas dvēseli skar –
Tā aizvest uz augstāko mērķi var.

Es zinu, ka sirds Tava pieder ar' tiem,
Kas maldoties kļuva par grēc'niekiem;
Tos vētra nost gāza, kaut gaišs likās skats,
Bet sirdī tiem nebija Jēzus pats.

209. Kad bēdas māc, Kungs uzklausi Tu mani

Kad bēdas māc, Kungs uzklausi Tu mani,
Lai pagaist izmisums un as'ras žūst;
Ved mani, Kungs, kad cerības man vājas,
Pie Klints, kur patvērums man vienmēr būs.

Kad bezcerība mani māc, es dzirdu:
"Ja iesākt spēsi, nebūs sakāves!"
Lai cīņā varu iet ar visu sirdi
Pie Klints, kur patvērums man, turos es.

Vēl stūrgalvība manā sirdī mājo,
Gan lepnums, viltība un savtīgums.
Pie sevis sauc un rādi ceļu vājam
Pie Klints, kur vienmēr būs man patvērums.

Kad bēdas māc un skumstu es pārlieku,
To saprast liec, lai mani vārdi skan –
"Bez Tevis niecība es, ļauj lai tieku
Pie Klints, kur patvērums būs vienmēr man."

Kad vājos brīžos kārdināts es esmu,
Lai Kungu noliedzu – tā pūlis dūc;
Tad liec, lai pārlicību atgūt varu
Pie Klints, kur patvērums man vienmēr būs.

210. Pestītāj, Jēzu

Pestītāj, Jēzu,
Paliec manā tuvumā,
Ceļot tik gribu
Tavā vadībā!
Un, kad vētra trako,
Viļņi augsti saceļās,
Tavas rokas ēna
Mani pasargā.

*Pestītāj, Jēzu,
Mani vienu neatstāj;
Vienumēr mani,
Kungs, ar savām rokām klaj!*

Ieprieca bēdās,
Pārbaudījumos, mans Draugs,
Vadi, līdz mani
Kādreiz mājās sauks!
Kaut ar' mani nievā,
Tevis dēļ man draugi zūd,
Pietiek, ka tik varu
Tur, kur Tu reiz būt.

Saulītei rietot,
Neliec vienam man, Kungs, mirt!
Jordānas plūdus
Sāc Tu laivu irt.
Kā mazs bērns es lūdzos,
Dusēt ļauj pie Tavas krūts!
Esmu Tavs arvienu,
Brīdis labs vai grūts.

211. Kad Jēzus savus atstāja

Kad Jēzus savus atstāja,
Viņš Garu solīja,
Kas vada mūs un mierina
Pat nestundā.

Kā viesis mīļš Viņš atnāca
Pie mums šis Svētais Gars,
Lai pazemīgās sirdīs tad
Viņš dusēt var.

Kad Viņa balss mūs uzrunā,
Tik maiga, mīlīga,
Tā mūsu domas vedina
Pie mūžīgā.

Tās vērtības, kas mūsos mīt,
Viņš vienīgais spēj sēt;
Likt Svēto Garu uzklausīt
Un uzvarēt.

Tu, šķīstais, cēlais, Svētais Gars,
Nāc, sirdī iemājo,
Lai Tavas žēlsirdības stars
Mūs apgaismo.

212. Svētais žēlastības Gars, ar

Svētais žēlastības Gars, ar
Svēto mīlestību nāc
Pie mums šeit nu, Tevi gaidot,
Sirdis dziesmā vienot sāc!
Māci dziedāt mums to dziesmu,
Kura eņģ'ļu korī skan;
Debess augstībā par godu
Kristum – mūsu Glābējam.

Tik ar Tevi dzīvot varam,
Tavā žēlastībā, Kungs,
Vienmēr kopā ar mums esi,
Savu Garu atdod mums!
Klīdām pasaulē šai ilgi,
Līdz mūs Glābējs atrada –
Debess gaismā apspīdēja,
Attaisnoja Golgātā.

Apzinām no visas sirds mēs –
Parādnieki esam Tev.
Tu ar savu labestību
Vienmēr piesaisti mūs sev.
Negribam vairs aizmaldīties
Prom no Tava ceļa mēs;
Mūsu sirdīs, mūsu jūtās
Tik vien Tevi paturot.

213. No rīta gaisma ataust

No rīta gaisma ataust,
Jau vaicā Svētais Gars.
Man viena doma prātā –
Vien Dievu lūgt un atskārst.
Un laimīga ir dvēs'le
No rīta Tēvu rast,
Un gatava caur dienu
Vairs neatšķirties no Tā .

Tik augstu debesjumā,
Vēl tālāk diena mirdz.
Un spožām zvaigznēm garām
Klīst lūgšanas pārņemta sirds.
No pīšļiem gars ceļ augšup
Un Tēvu meklēt sāk,
Pie debess durvīm klauvē,
Sirds vairs nevar savādāk.

Tik šaura pasaul's telpa,
Viss tajā vājš un sīks,
Vien debess atļauj elpot
Ik dvēselei, kura nīkst.
Tad sirds taps lūgšanā skaidra,
Spēs domas sakārtot.
Un grēks mūs nesamaitās,
Nakts šausmas – vairs nebūs to.

Ik bērņus lūgšana uztur
Un dvēs'lēm spēku rod.
Ar ticību caur krustu
Mums mūžību iemantot.
Ticēsim, vien ticēsim,
Jo Dievs ir solījums.
Viņš mums dos to, ko lūdzam,
Un paliks allaž ar mums.

214. Svētais Gars, nāc, apņem, vieno

Svētais Gars, nāc, apņem, vieno,
Nolaidies pār mums
Līdz pat pestīšanas dienai,
Aicinās kad Kungs.
Šķīsti mūs no visiem traipiem,
Svēto Garu sūti, Kungs;
Lai, no debess nolaižoties,
Mieru nes Viņš mums.

Svētais Gars, pie Tēva dārgā
Palīdzi mums tikt;
Nespēkā un gribā vārgā
Lai mums nepalikt.

Svētais Gars, mums Dieva gribu
Māci saredzēt;
Kā ar Kristus mīlestību
Esam glābti mēs.

Svētais Gars, nāc sirdis pildi
Tik ar sevi vien,
Dzīvē lai ir redzams skaidri
Tuvums Tavs arvien.

215. Kad esmu nakts un tumsas tīts

Kad esmu nakts un tumsas tīts,
Bez Tevis nevar ataust rīts;
Kungs, Glābēj, Tu, kas krustā sists,
Man neliedz savu Svēto Garu.

Man pasaul's gaisma esi Tu
Un sirdī modin' cerību;
No Tevis šķirties nevaru,
Man neliedz savu Svēto Garu.

Bez Tevis dvēs'le nomirtu,
Tikt Debesīs es nespētu;
Uzklausī manu lūgšanu –
Man neliedz savu Svēto Garu.

216. Mierinātājs Svētais

Mierinātājs Svētais,
Sāpes atvieglo.
Dieva mīlestība,
Sirdi atbrīvo.

Lūgsnās Tevi saukšu:
Vāji esam mēs.
Jūtas vērs uz augšu,
Tad Dievs sadzirdēs.

Jēzus gaitas rādi
Tu tik skaidri mums.
Taisnībā Tu vadi,
Kurā bija Kungs.

Dieva zīmogs esi,
Kā apsolījums.
Glābšanu mums nesi,
Kas Diev' mantojums.

Mēs pret darbiem Taviem
Nebūsim nekad,
Lai ar bērniem Saviem,
Dievs ir redzams tad.

217. Dzīvo citiem katru dien'

Dzīvo citiem katru dien',
Aizmirsti par sevi vien!
Tāds ir ceļš, ko Dieva Dēls
Staigāja te tevis dēļ!

*Dzīvo citiem katru dien,
Labestībā staro vien,
Vienmēr mīļš un labestīgs,
Jēzum kļūsti tu līdzīgs.*

Dzīvo citiem kā tas Viens,
Dieva mīļots Dēls arvien,
Mūsu dēļ Viņš mocīts tā,
Ka to krustā piesita.

Dzīvo citiem, dāsni dod,
Kur tik vajadzību rod,
Tā to Meistars domāja,
Cilvēk' bērņus mīlēja.

Dzīvo citiem, tev būs prieks,
Mājās aicinās tad Dievs,
Tu ar Viņu tiksies tur,
Balvu dos Viņš kā nekur!

218. Palīdzi man, Dievs, būt taisnam

Palīdzi man, Dievs, būt taisnam,
Kamēr dzīvoju vēl es.
Palīdzi Tev godam kalpot,
Jo caur Jēzu grēks mans dzēsts.

*Palīdzi man, Dievs, būt taisnam,
Kalpot mīlā dedzīgā.
Dzīvi dāvināt kā Jēzus
Tavā gribā spēcīgā.*

Palīdzi man, Dievs, būt taisnam,
Tev ir dzīvē veltīts viss.
Tev es visu upurēju,
Kamēr sniegšu debesis.

Palīdzi man, Dievs, būt taisnam,
Tavu balsi saklausīt,
Lai es teiktu īstos vārdus
Tiem, kas maldu ceļos mīt.

Lieka cita palīdzība.
Manā dzīvē esi Tu.
Kalpot Tev – patiesi dāvāt
Sirdī mierinājumu.

219. Pasaulē šai sirdi vajag

Pasaulē šai sirdi vajag,
Kura atvērta ikbrīd'.
Pareizajā ceļā vajag
Jēzum līdzās taku mīt.
Bija ļaudis senās dienās,
Kuri Jēzu mīlēja.
Saskatīja Viņā vienā
To, kas glābj un pasargā.

*Sirdī ticīb's karogs jāceļ
Cīņas laukā smagākā.
Arī tad, ja nāve smacē,
Dieva spēks mūs pasargā.*

Jēzu vārdā uzvarēsim,
Ja mums cietēju būs žēl,
Ja būs sirds, kas viltu nezin,
Sirds, kas debess mīlā kvēl.
Pasaulē šai sirdi vajag,
Kurā Dievs tiek sumināts.
Kura, ciešot dzīvē šajā,
Teic, lai notiek Viņa prāts.

Pasaulē šai sirdi vajag,
Kura ļaudis nešķiro –
Nabagam un bagātajam
Jēzus žēlsirdību dod.
Vēsas sirdis nevar pestīt.
Jēzus sirds vien izglābs mūs.
Upuri tiek ļaudīm nesti –
Viņa ciešanas un krusts.

220. Lai kalpojam Jēzum – tas svētību nes

Lai kalpojam Jēzum – tas svētību nes,
No sirds varu sacīt šo vēsti jums es.
Vien drudzainu rosību pasaule dod,
Bet, kalpojot Kungam, sirds prieku sev rod.

No debesu dārgumiem svētība plūst,
Vien kopā ar Jēzu tos cilvēki gūst,
Ne rūsa, ne kodes tos maitājot skar,
Šos dārgumus saglabāt Jēzus mums var.

Būt Kungam par upuri svētīgi kļūs,
Ja dzīve tam pilnīgi atdota būs.
Lai veicam, ko veikdami, Jēzum viss dots,
Un lūgšanā sirsnīgā gars aplaimots.

Vien, noliedzot sevi, nāk gandarījums.
Lai Viņš vada mūs, Viņš, kas miris par mums.
Mēs redzēsim Viņu, kad stunda būs klāt.
Bet vai būsime gatavi priekšā tam stāt?

221. Reiz kalna virsotnē

Reiz kalna virsotnē
Tēvs dēlu atnesa.
Nav savam Dievam upurēt
Vairs mīļāka nekā.

*Visu gribam dot
Mīlestībā mēs,
Nepiederam paši sev,
Viss mūsu pieder Tev.*

Reiz mājā vienkāršā
Bij sirds, kas svētīta ,
Tā eļļas trauku sasīta,
Lai Kristus pretī nāk.

Caur Svēto Garu mēs
Tev gribam pateikties.
Tu nomiri, lai svētītu
Un neļautu mums ciest.

Pie troņa slavēsīm
Un dziedāsim arvien.
Tu slavas esi cienīgs, Kungs,
Uz mūžu katru dien'.

222. Visu, draugs, veltīsim Jēzum

Visu, draugs, veltīsim Jēzum,
Jaunības spēku nav žēl.
Ticība dzīva ja sirdī,
Gars tad par patieso kvēl.
Dieva Dēls paraugu devis,
Vienmēr uz priekšu tas sauks,
Cerību, ticību, prieku
Viņam mēs veltīsim, draugs.

*Visu, draugs, veltīsim Jēzum,
Īstenā ticībā nāc!
Ietērpies glābšanas bruņās,
Cīņu par taisnību sāc!*

Visu, draugs, veltīsim Jēzum,
Sirdi ar prieku tam ver,
Lai tevī ienāk un dzīvo
Viņš, kas par vadoni der.
Ziedojis sevi, tu mierīgs
Ērkšķaino taciņu min,
Lai tavus sapņus un ilgas
Jēzus tik vienīgais zin.

Visu, draugu, veltīsim Jēzum,
Viņš ir tavs Kungs varemais,
Tevis dēļ nācis uz zemes,
Grūtdieņiem bēdas lai gaist.
Pamētis debesu mājas,
Steidzies no grēka mūs glābt.
Pielūgsmē pateikties klājas,
Sirdsdegsmi tam dāvināt.

223. Dievs ir manu miesu devis

Dievs ir manu miesu devis.
Viņš līdz galam manī būs,
Tāpēc mīlestībā lielā
Man nekad To neatgrūst.

*Man ir gods ar pazemīgo
Nācarieti kopā būt,
Lai mēs uzticībā spētu
Jaunus apvēršņus sev gūt.*

Esmu devis Jēzum visu,
Prieks Tā gribu izpildīt.
Lai Viņš manu dzīvi vada,
Mūžam manā sirdī mīt.

It neviens vairs nespēs kavēt
Visu labo Dievam rast,
Iegūt Viņa labvēlību
Svarīgāks man nav nekas.

Man ir gods būt Viņam līdzās,
Atstumšanas sāpes ciest,
Pacietīgi nest to krustu,
Viņa slavā dalīties.

224. Pirms mums tagad jāšķiras

Pirms mums tagad jāšķiras,
Gribam slavēt Tevi, Kungs,
Jo Tu lielā mīlestībā
Devi žēlastību mums.

*Ciešāk altārim, Kungs, Tavam,
Labprātīgi Tu mūs sien.
Mūsu dāvējumu smarža
Nestu prieku Tev aizvien.*

Un, ja kādreiz nākotnē vēl
Pārbaudījumi mums būs,
Tad, lai Tavā žēlastībā
Varam uzvaru gūt, Kungs.

Pasaulē, kur tumsa valda,
Pazudušie mirstot vaid,
Kungs, mums palīdzi dot gaismu
Tiem, kas mīlestību gaid'.

Noguruša brāļa dvēs'lei
Vajadzīgs ir mūsu miers;
Lai Tavs mīlestības likums
Ienāk mūsu sirdīs, Dievs.

225. Kungs, nest Tev gribu upuri

Kungs, nest Tev gribu upuri,
Mans Praviēt, Ķēniņ, Priesteri.
Un manas dzīves dāvanu,
Es lūdzu, visu paņem Tu,
Es lūdzu, visu paņem Tu.

*Ak, Kungs, ņem sev!
Šo dzīvi savu dodu Tev.
Tik Tev ir tā,
Tev mūžam teikšu tikai "Jā."*

Tu, labāko reiz atdevi
Un Golgātu pat izcieti,
Tu bēdu kausu tukšoji
Un Dievu Tu man rādīji,
Un Dievu Tu man rādīji.

Viss, kas es turpmāk gribu kļūt,
Ir kalpojot Tev tīkams būt,
Kas visu sevi atdotu
Un mīlestībā ziedotu,
Un mīlestībā ziedotu.

Kungs, izmanto šo dzīvi Tu,
Lai noklīdušos atvestu.
Lai debess prieku atstaro
Par katru avi atrasto,
Par katru avi atrasto.

226. Kas šai dzīvē sēj ar as'rām

Kas šai dzīvē sēj ar as'rām,
Nākotnē vien prieku gūs.
Šeit ir nelaiimes ar sērām,
Tur – vien miers, no rūpēm brīvs.

Ciet ar Kristu pacietīgi,
Līdzinies Tam darbos pats.
Prieks pēc ciešanām svētīgi,
Nabags šeit – Tur bagāts taps.

Neprasi tu uzstājīgi
Savu vēlmju izpildi,
Ej aiz Viņa pazemīgi,
Prieka pilnu dvēseli.

Sirdī tici nešaubīgi:
Balva tev no Dieva tiks –
Mīl viņš tevi bezgalīgi,
Esi Viņam uzticīgs.

227. Kaut lūgt es mācētu

Kaut lūgt es mācētu,
Kad dvēs'le cieš,
Un jaunu spēku gūt,
Kad nasta spiež,
Un dzīvot ticībā
Kā kādreiz bērnbā:
Dievs mani neatstās
Nekad, nekad!

Lai grēkos nekristu,
Kad gadi skries,
Dod spēku lūgšanā
Man paciesties,
Jo vainags piederēs
Tik tam, kas pastāvēs,
Dievs mani neatstās
Nekad, nekad!

Kas mani atraut spēs
No Tēva krūts?
Vai nāve, izbailes,
Vai cīņiņš grūts?
Viss, viss kaut bojā ies,
Sirds Dievā patversies.
Dievs mani neatstās
Nekad, nekad!

228. Kad dzīves vētrām pretim stāvu

Kad dzīves vētrām pretim stāvu,
Kad ērkšķains ceļš iet ciešanās,
Es lūgšanās pie Dieva nāku –
Tās mani veldzē vienīgās.

*Par visu aizmirst tad es spēju –
Ar Tevi, Kungs mans, vienatnē,
Kad mani sedz pret dzīves vēju –
Kā bērnu savā azotē.*

Kaut mācas mākoņi virs manis,
Kaut reizēm sodīts tieku es;
Mans Kungs, es redzu Tavās acīs –
Tā griba Tavā pasaulē.

Tu atjauno man dvēš'les spēku,
Un dzīves posmu noiet man.
Es skaidri Jēzu redzu skaistu,
Kad Tava balss man sirdī skan.

Man dvēsele pie Tevis steigšies,
Kad dzīves smagums nomests tiks,
Kad zemes gaitas kādreiz beigsies –
Ar Tevi būt man kopā likts.

229. Māci man ticēt, Kungs!

Māci man ticēt, Kungs!

Māci man lūgt!

Bērnišķi ticēt un

Bērnišķi lūgt!

Vai dienas saulainas,

Vai dzīvē prieka maz,

Sirds lai Tev uzticas:

Māci man lūgt!

Māci man ticēt, Kungs!

Māci man lūgt!

Mūžīgu svētību

Dvēselei gūt.

Kungs, Tu mans Pestītājs,

Vienīgais žēlotājs

Un ceļa rādītājs:

Māci man lūgt!

Māci man ticēt, Kungs!

Māci man lūgt!

Dzīvot, kā vēlies Tu:

Māci man lūgt!

Dod gaismu tumsībā,

Ved ceļā pareizā,

Sniedz roku palīgā:

Māci man lūgt!

Māci man ticēt, Kungs!

Māci man lūgt!

Ticēt kā bērnišķ tic,

Bērnišķi lūgt!

Kā bērns Tev pieglaužos

Un droši paļaujos,

Tev vienam uzticos:

Māci man lūgt!

230. Pie manis liecies, Tu

Pie manis liecies, Tu.
Es mieru gribu gūt.
Ak, Dieva Jērs, pie Tevis klāt
Es allaž vēlos būt.

Pie manis liecies Tu.
Sirds sāpju slogā sten.
Tev savus grēkus izsūdzu,
Lai piedotu Tu man.

Reiz patika man klīst
Pa taku grēcīgu,
Bet tagad vien uz mājām iet,
Kur priekšā esi Tu.

Viss jaukais zemes prieks
Kā dzirkstis naktī skumst,
Es maizi atrast gribēju,
Bet priekšā akmens drūms.

Nakts tumsa zemi klāj.
Jel, dzirdi, izglāb mūs!
No sirds ja gribam Tevi rast,
Kungs, neatstumsi Tu.

231. Kāds brīnumains uzausis svētdienas rīts

Kāds brīnumains uzausis svētdienas rīts:

Mūs' Glābējs ir atdzimis, no nāves brīvs!

Caur viņu mēs drosmīgi un dvēs'lē šķīst',

Mēs liecinām patiesi – Kristus ir dzīvs!

Kam līdzinās brīnišķais svētdienas rīts?

Nav šaubu un sirds bailēs vairs nenotrīs,

Pēc sērām nāk prieks, sirdī gaismu liedams,

Jo Dieva Jērs kapā vairs nav atrodams.

Kaut varētu iegūt šo spēku, kas var

Mūs augšup celt, meklēt, kas būs mūžībā,

Lai grēkam nav varas, kas biedēja tā,

Būs dzīve vēl mums Kristus labklājībā.

Ja cerībā tiecamies dzīvot mēs tā,

Lai varētu atdzimt, kā Viņš solīja:

Tad mainīs sev līdzīgus Viņš pilnībā,

Un kopā mēs dzīvosim tur – mūžībā.

232. Eņģel's ausmā nolaidies no debess

Eņģel's ausmā nolaidies no debess,
Akmeņus no kapa vēlis ir,
Jēzus dzīvs! Viņš rītā augšāmcēlies,
Kapā tikai drānas atstājis.

Dzīvs, Viņš dzīvs! Ak, uzvara šī liela!

Jēzus augšāmcēlies ir.

Slavēta lai atdzimšana Viņa –

Uzvara caur nāvi gūta ir.

Tur, pie kapa, nākušas bij' sievas
Svaidīt Dieva Dēla ķermeni,
Taču kapā bij' tik drānas vienas –
Jēzus atdzimis, Tā gars ir brīvs.

Uzticīgās sievas, nemeklējiet
Dzīvo Kristu tur, starp mirušiem,
Nebaidieties, Labo Vēsti nesiet
Visiem – arī tiem, prom bēgušiem.

Ļaudis līksmo: uzvara šī beidzot
Dos caur Jēzu jaunu cerību,
Viņš mums uzticīgs, šo cīņu veicot:
Kristus vienmēr būs, kāds bij' un ir.

233. Dievs, žēlastību dod

Dievs, žēlastību dod,
Ak, grēkus mums piedod,
Uzvaru mierā rod,
Līdz ausīs gaismas rīts.

Liec stipriem garā dzimt,
Kungs, sirdij neļauj rimt,
Lai avis nenoklīst,
Līdz ausīs gaismas rīts.

Lai stiprā ticībā,
Mēs augam kopībā,
Tev augstā godībā,
Līdz ausīs gaismas rīts.

Ak, esi žēlīgs mums,
Kaut apkārt vēl ir tumšs,
Tu esi patvērums,
Līdz ausīs gaismas rīts.

234. Priekos, neveiksmēs uzceļam namu mēs šo

Priekos, neveiksmēs uzceļam namu mēs šo;
Tas – templis ir vissvētākais,
Jo mēs zinām – tas turēsies stipri tā kā klints
Cauri gadsimtiem un mūžībai.

*Ceļam dienu, nakti to – mūsu templi svētāko,
Kaut neredzams tas šai pasaulē.
Katrai gūtai uzvarai vietu jāatrod ir tai
Mūsu templī – mūža pajumtē.*

Mūsu darbs lai ir teikts, Jēzus vārdā kas veikts,
Jo templi ir jāuzceļ mums.
Balva lielākā būs tas, ka cieši apņems mūs
Jēzus mīlestības starojums.

Kungs ir mācījis mūs, mūža templi kā celt –
Mums gudriem un vērīgiem būt;
Lai tas spēcīgs kā klints.
Vētrām, aukām spītējot,
Mūsu templim nekad nesagrūt!

235. Kaut taka šaura, stāva

Kaut taka šaura, stāva,
Ko gurdie soļi šķir,
Sirds mana saka klusi,
Kungs vienmēr priekšā ir.
Kad grēks man apkārt plosās
Un pretī naidnieks stāj,
Man cerība un vairogs
Ir Jēzus – sargātājs.

*Stiprākais no visiem – Kungs,
Uzvaru kas atnes mums.
Viņš mūs vienmēr sargā
Dzīves vētrā bargā;
Stiprākais no visiem – Kungs.*

Caur nemieru un vētrām
Es balsi saklausu;
Tā dvēs'lei mieru atnes
Un drošs es aizeju.
Vien Jēzus dārgā roka
Ir tā, kas pasargā;
Ar Jēzu soli solī
Man kopā jāstaigā.

Ja smags ir pārbaudījums,
Tad balva – dārgāka.
Bet uzvara, kas gūta, –
Tā paliks mūžīga.
Man vienmēr līdzās Jēzus,
Kad bēdas, sāpes skar.
Viņš ir mans mierinātājs,
Lai tālāk doties var.

236. Esmu veicis pasauli

Esmu veicis pasauli.
Spēka nepietrūka.
Jēzus vārdi patiesie
Atbrīvo no jūga.

*Iešu es ceļu šo,
Nešķirams no Kristus.
Mīlu nāvei neuzveikt–
Viņam piederēšu.*

Glābējs savām asinīm
Mazgā grēku manu.
Ja vien ticu, Viņš man sniedz
Piedošanu savu.

Mīla mana dievišķā
Uzveiks dienas grūtās.
Slavas dziesmās paudīšu
Savas prieka jūtas.

Žēlastībā patiesā
Viņš mums vēsti dāvā.
Kurš līdz galam mīlēs To,
Dalīsies Tā slavā.

237. Lai uzvaru mēs gūtu

Lai uzvaru mēs gūtu,
Mums Kungu slavināt,
Lai svētas dienas būtu
Un nebeigtos nekad.
Šī uzvara ir pirktā
Ar Tavu Golgātu.
Nav grēkam vairāk varas,
Caur Dēlu pestīts tu.

Vai noslēpumu zini,
Kas visu uzveikt spēs?
Ver durvis – uzvarētājs
Pats nāks un uzvarēs.
Tavs laužtais gars būs saistīts
Un pateiksies ikbrīd
Par uzvaru, ko guva,
Ko varēs sadalīt.

Kaut ceļā tumsas spēki,
Dzīvs Tēva solījums.
Mēs visu paveikt spēsīm,
Un uzvara būs mums.
Jo ticība redz spēku,
Bet šaubas naidniekus.
Kad cīnīties tai nākas –
Tā stiprāka vēl kļūst.

Būs cīņa nežēlīga,
Līdz Ķēniņš atkal nāks.
Tad izšķiršanās brīdī
Viņš prasīt neiesāks,
Bet tiem, kas durvis atver
Un iekšā ielaiž To,
It visiem, kuri notic,
Viņš uzvaru spēs dot.

238. Lai Kristus prāts man nāk

Lai Kristus prāts man nāk –
Šis skaidrais, svētais prāts;
Lai visa mana būtība
Tā gribai kalpot sāk.

*Tu, Gars Vissvētākais,
Dod spēku balvu gūt,
Lai Dieva Dēlam augstākam
Reiz līdzīgam man kļūt.*

Lai Kristus prāts man nāk,
Kā Dieva gribu veikt
Un mīlestības likumu
Ar Gara spēku sveikt.

Lai Kristus prāts man nāk
Tā mīlā, dedzībā;
Lai žēlastībā pieaugtu
Es Gara stiprumā.

Lai Kristus prāts man nāk,
Ka kļūstu pilnīgāks
Un Viņa soļiem sekotu
Es stiprā ticībā.

239. Kungs, mēs stāvam Tavā priekšā

Kungs, mēs stāvam Tavā priekšā,
Pazemībā liecoties,
Redzot biķeri un maizi,
Golgātu atceramies.

*Golgātā, Golgātā,
Golgātā Tavs upuris –
Redzam maizē Tavu miesu,
Vīnā – Tavas asinis.*

Tajā bēdu tumšā naktī
Palicis viens lūgšanās,
Dzer Viņš savu rūgto kausu,
Piere lāso ciešanās.

Nosodīts un visu atstāts,
Mūsu grēku nastu nes,
Cieš Viņš moku pilnu nāvi,
Pestīti lai būtu mēs.

Viņš mūs attīra un šķīsta
Savām svētām asinīm,
Sirsnībā un pateicībā
Viņu vienmēr mīlēsim.

240. Dievs, Tavs bērns es pazemīgs

Dievs, Tavs bērns es pazemīgs,
Kristus mani pestījis,
Jo Viņš grēkus izpircis
Un pie sevis pieņēmis.
Vēlos visu nākotni,
Tev, Kungs, veltīt pilnīgi!

Svētais žēlastības Gars
Lai ir manas dvēš'les gans.
Dievišķīgā godībā
Svētīs mani pilnībā.
Dzīvi, garu, dvēseli
Nododu Tev pilnīgi.

Māci, Kungs, ik dienu mirt,
Lai es sevi var' aizmirst.
Liec, lai miesīgs prāts man zūd
Un lai dvēš'le to vien jūt.
Manā sirdī plūst Tavs miers,
Nāc un mājo manī, Dievs!

Dod man ausis dzirdīgas,
Dvēš'les stīgas jūtīgas.
Lai Tev pretī necīnos,
Savām vēlmēm neļaujos.
Tavu gribu svētīgo
Dzīvē manā īsteno.

Pazemībā ietērpjos,
Un pie Tevis patveros,
Atņem manu lepību,
Vairo Jēzus līdzību.
Pabeidz darbu iesākto,
Kā Tav' Dēlu izveido.

241. Mūsu grēkus Kristus nesa

Mūsu grēkus Kristus nesa
Krusta kalnā Golgātā;
Asinis par mums tur lēja –
Izpirkuma cena tā.

*Par mums dzīvoja,
Mira, atdzima.
Viņš – kā Kungs, ja mūsos mājo,
Ir mums cerība.*

Tik par mums Viņš augšām cēlās
Tur, kur dārzā bija kaps,
Nu no nāves bailēm visi,
Kas ar viņu, brīvi taps.

Kristus dzīvo un mūs aizstāv,
Par mums tronī aizlūdzot;
Mīlestību, žēlastību,
To mums visiem Viņš var dot.

Mūsu cerība ir Kristus,
Ja viņš mājo sirdīs mums;
Pasaulē, kur kārdinājums,
Mūs var glābt vien Jēzus – Kungs.

242. Vien redzēt Jēzu – mūžīgi to vēlas

Vien redzēt Jēzu – mūžīgi to vēlas

Šīs sirdis ticīgās, jo ceļu rod.

Vien redzēt Jēzu – mūsu ilgas kvēlas,

Jo Kristus ticībā mēs spēsim to.

Vien redzēt Jēzu – mūsu dzīves pamats,

Un Dieva klints mūs pasargās vienmēr.

Pat nāvē ejam paļāvībā rāmā,

Tā Kunga svētība mums lieti der.

Vien redzēt Jēzu – visu redzēt spoži.

Ik dzīves labumi lai garām slīd.

It visu atstājam, jo zinām droši,

Kā Viņā dzīvot, Viņa takas mīt.

Vien redzēt Jēzu – debešķīga spēja.

Viņš stiprina un arī spēku dod,

Un Viņa dzīve, nāve, augšupeja

Ļauj mūžību mums visiem iemantot.

243. Kā vienkāršs bērniņš Glābējs šeit,

Kā vienkāršs bērniņš Glābējs šeit,
Uz zemes nāca mums,
Lai Dieva dzīvi rādītu,
Kāds ir tās noslēpums.
Tad, visu nīsts, Viņš nomira
Par katru cilvēku,
Viņš krustu nesa pacietīgs,
Lai mani izglābtu.

Nu ticībā Viņš sirdī mīt
Un dod man dzīvību,
Ar savu spēku pasargā,
Lai nekad nekrītu.
“Mans Kungs, mans Augstais Priesteri,
Pie Tēva rokas Tu
Aizlūdz par mani, aizsargā,
Lai vājums neskartu.”

Viņš nomira šeit manis dēļ,
Dievs modināja drīz.
Nu sēž Viņš Dieva tuvumā
Un valda visredzīgs.
“Es gaidu, ka Tu, Jēzu Krist’,
Pie manis nolaistos
Un savās mājās aizvestu,
Lai priekā dalītos.”

244. Cienīgs esi, cienīgs esi

Cienīgs esi, cienīgs esi,
Svētais Jēzus – mūsu Kungs.
Savu labāko Tev dodam,
Tevi pielūgt gods ir mums.
Ļauj mums vienmēr Tevi piesaukt,
Šķēršļus ceļā pārvarot,
Debess dziesmu liego skaņu
Atbalsīm šeit atskanot.

*Izpirki, Kungs Jēzu,
Mūs no grēka sev Tu
Golģātā un Ģetzemanē
Savām asinīm.*

Cienīgs esi, cienīgs esi, –
Dieva Jērs un Pestītājs.
Šeit un mūžībā Tu esi
Mūsu dzīves vadītājs.
Saņem pielūgsmi un slavu,
Mīlestību, godu, Kungs,
Cienīgs esi mūžu mūžos –
Debess gaisma esi mums.

245. Vai tu gaidi dienu to

Vai tu gaidi dienu to –
Kunga atnākšanu –
Apsolīto, ilgoto
Pestīšanas dienu.

*Pacel galvu, tūlīt nāks,
Atnākšanas diena klāt;
Sirds lai modra, godīga,
Lūdzot pacietībā.*

Visās zemēs pasaulē,
Kuras lepnas bija,
Apsolītā stundā te
Kritis Kunga priekšā.

Lai tev dzīves rūpes zūd
Pazūd mantkāriba,
Vien lai Kunga vēlmes rūp,
Tikai Viņa griba.

Svētīts tas, kas pastāvēs
Kristus mīlestībā;
Garā naktī gaidīt spēš
Uzticībā kvēlā.

246. Kristus, Pestītājs, ir tuvu!

Kristus, Pestītājs, ir tuvu!
Celiet skatus debesīs!
Lielais piepildījums beidzot
Pāri visam klāt būs drīz.
Drīz Viņš augstībā būs nācis,
Prieka vēsti sludināt,
Tos, kas svētu tur šo brīdi,
Jaunai dzīvei modināt.

Kristus, Pestītājs, ir tuvu!
Visi tie, kas stipri tic,
Šajā patvērumā svētā
Slavināti mūžam tiks.
Stīprai brālībai uz mūžu
Dzīve priekā iesāksies.
Visuvarenajam Kungam
Slavas dziesmas nebeigsies.

Kristus, Pestītājs, ir tuvu!
Savu tautu atpazīs.
Tie kas, dzimuši no Dieva,
Tagad slavu iepazīs.
Pasaul's priekus projām raidām,
Līdz nāks diena pēdējā,
Kad Viņš varenībā savā
Parādīsies godībā.

247. Kungs, dod, ka varu būt

Kungs, dod, ka varu būt
Kā kviešu grauds,
Kas zemē apslēpts būs,
Līdz uzdīgt ļauts,
Nest augļu pilnību,
Kas saldu prieku dod,
Ar Tavu svētību
Tev kalpojot.

Un mīlestību dot,
Lai kvēlo sirds,
Tās lietas meklējot,
Kas neiznīkst.
Lai sirds man sāpēs lūst,
Kad Tevi noliedz tā
Un savu dzīvi gūt
Grib savtībā.

Šīs zemes priekus man
Sirds nevēlas;
Pie Tavām ciešanām
Prāts kavējas,
Ar sirdi grēcīgo
Es tajās ieskatos
Un daļu labāko
Sev izvēlos.

Tā visu atstāju
Es Tevis dēļ,
Laicīgo noliedzu
Kaut miesā vēl.
Tik lietas mūžīgās
Es tagad meklēšu,
Vai prieks, vai sāpes nāks –
Tev kalpošu.

248. Bez pasaul's slavas man Jēzum iet līdz

Bez pasaul's slavas man Jēzum iet līdz,
Ļaudīs sēt vārdus, kas dzīvot palīdz,
Kas palīdz debesis augstākās sniegt
Un slavas laurkoka galotni liekt.

Bez pasaul's slavas, un Jēzus bij' tāds;
Kādēļ gan vairoš no sāpēm, kas māc?
Vai tādēļ bailes no krusta bēgt liek ?
Lūgšos, lai Viņš savā Garā celts tiek.

Bez pasaul's slavas, mans Dievs – žēlsirdīgs,
Aiz nāves plīvura – gars nemirstīgs,
Tur nemirstību kā balvu pasniedz,
Un ļaunās nievas mani nesasniedz.

Bez pasaul's slavas, es atstāts un viens,
Nesniedz man sapratnes roku neviens,
Taču Dievs augšā, Viņš visu redz, zin',
Ir prieks man sirdī, to krusts nesamin.

Bez pasaul's slavas, bet apmierināts,
Lai manu dzīvi Dievs ņem pilnībā:
Dzīve vai nāve – viss pieņemams man,
Dievs nevar melot – Viņš dos atdzimšan'.

249. Vēl mazu brīdi krustu ciest

Vēl mazu brīdi krustu ciest,
Ar Kristu kaunā dalīties,
Cilvēku nievas pārdzīvot,
Tad priekā bruņas noliekot.

*Vēl nedaudz laika palicis,
Neesi mērķi sasniedzis;
Lūdz tā, lai mūžs piepildīts tiek,
Kā Jēzus centies augšup iet.*

Vēl nedaudz cīņas palicis,
Dievs ir ar mums, mūs aptvēris
Ar savu spēku dievišķo,
Dos uzvaru mums garīgo.

Vēl nedaudz gaidīt vajag mums,
Svētlaimi gūt kā dāvājums.
Ikvienam, kas Tam Kungam tic,
Kas slavas kroni saņēmis.

Vēl nedaudz meklēt ticībā
Dvēs'les, kas dzīvo tumsībā,
Vēl labo vēsti sludināt
Un Jēzus vārdu slavināt.

250. Tas darbs, Kungs Jēzu, viss ir Tavs

Tas darbs, Kungs Jēzu, viss ir Tavs,
Tas darbs, ko darām mēs;
Un tādēļ, ka šis darbs ir Tavs,
Tas zels un pastāvēs.
Bet kviešu graudam, pirms sāk tas
Zelt, plaukt un augot pieņemas,
Ir jāgrimst, jāmirst tīrumā,
Lai celtos jaunā dzīvībā.
Grauds zemē grimst,
Tad jaunā tēlā dzimst.

Caur sāpēm debess godībā
Mans Jēzus iegājis.
Kas tic, to savā valstībā
Viņš arī ievedīs.
Mūs, Kungs, Tu kaunā nepamet,
Bet liec mums ciest un uzvarēt,
Ved mūs caur nāves ieleju
Uz savu debess valstību!
Caur tumsību
Uz debess Ciānu!

Kā dārga sēkla tīrumā
Tu kapā nogrimi.
Un, plaukdams jaunā dzīvībā,
Mūs līdzī modini.
Kungs, visas tautas aicini,
Lai Tevi atzīst pilnīgi,
Un sūti savus vēstnešus.
Ja gribi, raidi arī mūs,
Jā, arī mūs
Kā gaismas vēstnešus!

251. Tā vārdā kristīts es

Tā vārdā kristīts es –
Man Jēzus taku iet,
Un pazemībā zemīgi
Tā priekšā noliekties.

Tā vārdā kristīts es –
Ar Viņu apglabāts.
No savas gribas atteikties,
Jo guvums – Jēzus dārgs.

Tā vārdā kristīts es –
Tā augšāmcēlies jau
Viņš manī dzīvo, mani vad'
Un uzvarēt man ļauj.

Tā vārdā kristīts es –
Uz augšu tiecos iet,
Un dzīvo dienas, kalpojot
Tam Kungam mūsu vien.

252. Ar prieku ejam mēs

Ar prieku ejam mēs
Šo ceļu vienkāršo;
Skan Kunga vārds mums dvēselēs,
Un paklausām mēs to.
Mēs esam kristīti
Un varam liecināt—
No grēka esam pestīti,
Kungs dzīvs ir mūsos klāt.

Bij' ilgi tumsā klīsts,
Kad balsi dzirdējām,
Kas sauca mūs, kur ceļš ved īsts,
Šai balsij klausījām.
Mēs esam kristīti
Un varam liecināt —
Kā svētlaimē mēs ievesti
Un Viņa taisnībā.

Vien Dieva gribu mēs
Nu ejam īstenot;
Viņš mūsu sirdīm spēku spēs
Un patiesību dot.
Mēs esam kristīti
Un varam liecināt —
No nāves esam izglābti,
Nāks Jēzus modināt.

Pie rokas ved Viņš mūs,
Mēs dzirdam pavēli,
Ka tagad jāatstāj mums būs
Šo cīņu pasauli.
Mēs esam kristīti
Un varam liecināt —
Mēs Viņa Garā vadīti,
Šo ceļu nostaigāt.

253. Tais debesīs saukts, kur ir īstās mājas

Tais debesīs saukts, kur ir īstās mājas,
Kur bēdu laiks nekad nav ienācis –
Tā balva mūžīgā, ko saņemt klājas
Vien tam, kas Dievam godam kalpojis.

Kas pasaulē šai cietis nevainīgi,
Tāpat kā Jēzus, kas bij' krustā sistis,
Tas iegūs to, ko gribēt var mūžīgi –
Tas prieks un miers, tā – slava, gods – it viss.

Kaut mūsu sirdis pašlaik sērās tērpjas,
Tu skumjās dvēs'les mīļi mierini,
Skan Tava balss, kaut grūtais ceļš vēl vērpjas,
Bet galā tam – Tu gaismu spīdini.

Tur, mājup, eņģeļi, kur dzied par laimi,
Mūs Jēzus sauc, lai līdzi nākam drīz:
Tur nāves nav, vien mūžs ar svēto saimi,
Tur miers un Dieva gaisma nedzisīs.

254. Reiz dienā brīnišķā es devu sirdi

Reiz dienā brīnišķā es devu sirdi,
Uz mūžu Jēzum padevīgs un kluss.
Jau ticībā man baiļu nav no nāves,
Tu Glābējs mans un gars man mierā dus.
Tu apskaidroji debesis un mani
Un devi cerību, kas dvēs'lē mīt.
Pie Jēzus aicinot, skan tālie zvani
Uz mūžību, kur būšu es jau rīt.

Man tagad pieder brīnišķā šī diena,
Tai solos kalpot es un centīgs būt.
No tā, kas būs, es nebaidos. Tik viena
Man prātā doma – Jēzu līdzās just.
Jo Viņa rētās redzu dzīves jēgu,
Es visu sniegšu, visu gribu prast.
Un palīdzēt ar dvēseli un spēku
Tās debess bagātības meklēt, rast.

Ak, diena brīnišķā, man dzīve beidzas,
Un visi pulksteņi, pat smilšu, stāj.
Un ceļā pēdējā es priecīgs steidzos
Uz Dieva valstību, kur Jēzus gaid'.
Es Viņu skatīšu, kam sirdi devu,
Kā draugi tiksīmies mēs debesīs.
No nāves glābts, es palikšu pie Jēzus,
Ar visiem svētiem būšu mūžīgi.

255. Dzīves ceļā es gāju ar Jēzu, lai gan

Dzīves ceļā es gāju ar Jēzu, lai gan
Cauri grūtībām bij` jāiet man.
Un pat tumsā un gaismā Viņš ved mūžībā,
Viņš kā vienmēr ir man tuvumā.

*Varu augstumu, plašumu, dziļumu just,
Jēzum sekojot vien ticībā.
Kāda laime, kāds prieks Dieva mierā man būt,
Viņš kā vienmēr ir man tuvumā.*

Dzīves ceļā es gāju ar Jēzu, lai gan
Šķīta bēdās Viņš pametis man`,
“Draugs, es esmu Tev klāt,” teica Viņš klusumā,
“Es kā vienmēr Tev pats tuvumā.”

Dzīves ceļā es gāju ar Jēzu, kad tas
Cauri ērkšķiem un bij` asarās,
Jēzus teica, lai ceļš atspīd man gaišumā,
Viņš kā vienmēr ir man tuvumā.

Droši eju uz priekšu ar Jēzu, tiklīdz
Debess vārtos es ieiešu drīz,
Slavēt Jēzu tad varēšu es mūžībā,
Ka Viņš vienmēr bij` man tuvumā.

256. Atstāsim pagātni ar rūpēm, raizēm

Atstāsim pagātni ar rūpēm, raizēm
Un steigsimies pie mērķa patiesā,
Ar Viņu iesim droši mēs uz mājām,
Ar mīlestību ved Viņš ceļā šai.

Atstāsim grēku, turēja kas gūstā,
Tā mīlā dzīvosim ar ticību,
Lai sirdī vienmēr uzvaras skan dziesma,
Lai neaizmirstu Dieva laipnību.

Atstāsim godkārtību tukšo, lēto,
Lai pasaul` s gudrība mūs netur ciet,
Tad iesim mēs ar Kristus vārdu tīro
Pa ceļu to, ko Jēzus liek mums iet.

Dievs grib mūs attīrīt no zemes grēka
Un iemest to pat jūras dziļumā,
Viņš sola dot mums mūžību un spēku
Caur Jēzu katram mīļā sirsnībā.

Vairs acis nevērsim uz to, kas bija,
Ko aizmetām mēs jūras dzelmē tai,
Mēs prieku smeļam mūžīgo no Viņa,
Viņš balvu dos par godu uzvarai.

257. Šo Dieva patiesību

Šo Dieva patiesību
Es augsti vērtēju.
Ar pazemīgu sirdi,
Ar Jēzu ceļoju.
Šai pieticīgā ceļā
Uz Jēzu skatos es,
Viņš vienmēr iet pa priekšu –
Mans dzīves prieks.

Šis dzīves ceļš, kas Jēzū,
Ir pilnīgs tas un svēts,
Kaut miglas klāts un vētrains,
Tai ceļā iet ir vērts.
Ir paša Dieva radīts
Šis jaunais, dzīvais ceļš.
Man prieks ir Viņam sekot,
Lai kur Tas ved.

Es priecājos, ka manī
Viņš vietu atradis,
No nāves mani glābis,
No grēkiem pestījis;
Tā rodu dzīvo ceļu
Un sāku paklausīt,
Šis Dieva ceļš caur Jēzu
Ir atvērts, īsts.

Mans Labais Gans tik maigi
Ved pļavās, pasargā,
Balss Viņa – mierinājums.
Tā roka stiprina,
Es vēlos Viņam sekot,
Būt tuvu katru brīd'.
Mans ceļvedis, Kungs, esi,
Tev iešu līdz.

258. Kungs, dzirdu balsi Tavējo

Kungs, dzirdu balsi Tavējo,
Tā sirdi mani ielīksmo:
“Es nākšu drīz uz zemi šo,
Vien lūdz un tici, gaidot to.”

*Šis ceļš ir svēts, to eju es,
Uz Viņu vienmēr skatoties.
Tik vēlos derīgs Viņam būt
Un Viņa atzinību gūt.*

Kad Kristus valdīt atkal nāks
Un ticīgos pie sevis sauks,
Tik tie, kas gaida, lūdz un tic,
Spēs pilnībā iet Kristum līdz.

Kaut daudzi dzīvo ļaunumā
Un tumsā maldās neziņā.
Tik vēlos vienmēr gatavs būt
Un debess patvērumu gūt.

Mums Dieva mīla mieru dod,
Vien žēlastībā sargājot,
Un ceļā Viņš mūs vada tā,
Ka kopā būsīm mūžībā.

259. Glābēj, priecīgs Tavās pēdās

Glābēj, priecīgs Tavās pēdās
Sekoju, kur gājis Tu.
Beigsies tumsā citas takas,
Šī pie Dieva aizvestu.

*Vadi mani vienmēr, Kungs,
Pats kur esi gājis Tu,
Lai pie Dieva nonāktu.*

Kā es mīlu Viņam sekot
Jaukās dienās, grūtībās,
Pakļauties tik Tēva gribai.
Tas ir prieks un svētība.

Kaut nezinu, kas uz priekšu –
Padomdevējs esi gan.
Nākotnē iet man nav bailes,
Atklāj savu prātu man.

Tava vadība man dārga,
Nezinu, kas rītā būs.
Zinu, Tēva sirds man plāno,
Lai labāko dāvātu.

260. Kamēr dzīve uz priekšu steidzas

Kamēr dzīve uz priekšu steidzas
Un diena pēc dienas mums skrien,
Gribam gaidīt pie Glābēja kājām
Un Tā padomu sadzirdēt vien.

*Ja zināt mums vien, kad sirds pukstēt stās,
Meklētu Dievu ikviens ticībā,
Cienītu balvu no debesīm,
Gaida, kas būs mūžībā.*

Ikviens solis ved arvien tuvāk
Tam brīdim, kad ceļš noiets būs.
Gribam paturēt prātā mēs vienmēr
Dārgo balvu, kas sagaidīs mūs.

Daudzi gaidīja pārāk ilgi,
Dievam neticot, nomira tie.
Likās viņiem, ka ceļš bij' pa šauru
Un ka daudz bija prasīts no tiem.

Katra diena vēl tuvāk ved mūs,
Kad Ķēniņu redzēt būs ļauts,
Rokā turēs Viņš scepteri savu,
Visus ticībā gājušos sauks.

261. Stiprini mūsu ticību

Stiprini mūsu ticību,
Lai šaubas projām aizdzītu.
Noņem no acīm plīvuru,
Lai Tavu prātu redzētu.

Stiprini mūsu ticību,
Kad ienaidnieks biedēt sāk mūs,
Ticības dod mums vairogu,
Kas ļauna bultas varēs dzēst.

Stiprini mūsu ticību,
Kad bezcerību dvēš'les rod,
Gurušu sirdi iedvesmo,
Jo Tava roka drosmi dod.

Stiprini mūsu ticību,
Kad rūpes, bēdas nospiež mūs,
Tu mūsu sāpes dziedini,
Ar Tevi vienmēr drošāk būs.

Stiprini mūsu ticību,
Kad nāves stundā iesim mēs,
Esi mums klāt, lai zinātu,
Caur Jēzu vien mēs glābsimies.

262. Redzi, Jēzus līdzjūtībā

Redzi, Jēzus līdzjūtībā,
Mira nievāts, nicināts.
Mīlestības vadīts nāca,
Debess mājas atstādams.
Nāca pestīt grēciniekus,
Nogurušas sirdis skart,
Vai šo mīlestību augsto
Saprast var? Saprast var?
Vai šo mīlestību augsto
Saprast var? Saprast var?

Redzi Jēzus, Galilejā,
Jūras malā nonākdam'.
Klausies, kā Viņš zvejas vīrus
Aicināja: "Seko man!
Nāc ar mani, dzīvot, strādāt,
Kamēr dienas nebeidzas.
Palīdz' dvēseles man meklēt,
Kas bez manis maldījās.
Palīdz' dvēseles man meklēt,
Kas bez manis maldījās."

Ceļos krīt un lūdz Viņš Tēvu,
Tajā dārzā, atstāts viens.
Nāves priekšā, dziļās mokās
Mūsu dēļ Tam nākas ciest.
Paguris no bēdām, skumjām,
Viņam lemts ir izturēt.
Redzi, kā Viņš izcieš visu,
Rūgto kausu gatavs dzert.
Redzi, kā Viņš izcieš visu,
Rūgto kausu gatavs dzert.

263. Pacietībā ej tu ceļu šo ar Jēzu

Pacietībā ej tu ceļu šo ar Jēzu,
Paklausot ar prieku, tik Tēva gribu veic,
Cauri grēka bangām seko Jēzus balsij,
Vēju un jūru klusināt Viņš steigs.

“Tevi neatstāšu,” Jēzus vārdus dzirdu,
Viņš pa dzīves vētraiņiem viļņiem gāja gan,
“Neesi tu pamests, Es ar tevi līdzās,
Tumsā vai gaismā, vienmēr seko Man.”

Kas vēl maigāks, cēlāks ir par mūsu Jēzu,
Atturēt no pasaules maldiņiem Viņš tik spēs.
Mantot debess slavu, bagātību lielu,
Mūžīgo dzīvi Viņš tev dāvinās.

Pacietībā ej tu, uzvaru līdz gūsi,
Izturot līdz galam, pat lielās grūtībās.
Būt starp Viņa kalpiem, izvēlētiem, taisniem,
Tādiem, kam Jēzus vienmēr uzticas.

264. Debesīs Tas Kungs ir bagāts

Debesīs Tas Kungs ir bagāts:
Kristus, mīlais Dēls, ar To!
Un nevienam prātam lemts nav
Bagātību apjaust šo.
Arī šeit uz zemes bagāts,
Debess griba piepildās:
Kristus, Dieva bērnos atklāts,
Viņam prieku sagādā.

Māla trauks ir pilns līdz malām,
Kristus gaismu atspīdot,
Tiem, kas skumjās, vientulībā,
Mieru, prieku tas var dot.
Brīnišķs spēks nav pašā mālā,
Mālam trausla būtība.
Noslēpts tas ir Dieva Dēlā,
Mīlas velte mūžībā.

Lai gan nākas gurt un paciest,
Savu vietu atceries,
Svētas mīlestības pildīts
Tiks tavs trauks, ja glabāts tīrs,
Trauki vāji šeit uz zemes,
Nicināmi, trūcīgi.
Taču tie, kam Dievs ir sirdī,
Dieva priekšā vērtīgi!

Ļauj man visas mūža dienas
Palikt mazam, necilam.
Būt man traukam skaidram, tīram,
Pieticīgam, vienkāršam!
Savā zemes dzīves ceļā
Dēla slavaļ pieskarties.
Atteikties no iznīcīgā,
Un ar Kristu pildīties!

265. Nāc, sekosim mēs Kristum

Nāc, sekosim mēs Kristum,
Šis ceļš ved mūžībā.
Daudz ticībā tur gāja,
Caur cīņām, uzvarām.
Svētceļnieki uz zemes,
Tie kopā iegāja
Caur grūtībām, ar prieku
Tai debess valstībā.

Šo ceļu izredzēto
Ir gājuši jau sen:
Gan apustuļi cēli,
Gan pravieši arvien.
Tas iezīmēts ar soļiem,
Daudz sāpēm, asarām.
Bet droši gāja tālāk
Vien Dieva stiprumā.

Šo ceļu sāka, beidza,
Un kroni mantoja,
Tie aicina mūs arī
Iet dzīves ceļā tā.
Šīs pasaulīgās lietas
Mūs nedrīkst vilināt,
Jo mūžīgs mērķis sirdī
Un dzīves beigās nāks.

Kas dzīvi ziedo Kristum,
To iegūs mūžīgi.
Kas krāj tik sev, tas zaudēs
Gan šeit, gan debesīs.
Tik turot Kristu prātā,
Veic Dieva gribu vien!
Un ej, kur tie vien gāja
Caur daudziem gadsimtiem!

266. Mūžs mums tik viens, tas ļoti ātri pāiet

Mūžs mums tik viens, tas ļoti ātri pāiet,
Viss top un mainās, izgaist putekļos,
Daudz ļaužu ir, kas, baudot zemes priekus,
Tik savu dārgo dzīvi iznieko.

Mūžs mums tik viens, šis ceļojums drīz beigsies,
Bet kāds būs gals šai dzīvei tev un man?
Mūžs mums tik viens, tas nepieder man pašam,
Šis dārgums man vien Tevis dots ir gan.

Mūžs mums tik viens, tik daži gadi kalpot,
Draugs, mosties tu un esi uzmanīgs,
Dvēseļu daudz iet bojā nelaimīgas.
Sauc tevi Dievs, tu esi vajadzīgs.

Mūžs mums tik viens, jūs Kunga kalpi ejiet
Pa ceļu šo, kaut akmeņains ir tas,
Jau saules riets, drīz vadīs tevi mājās
Pie Dieva tur, kur atpūtu tev rast.

267. Dievs mani vārdā piesauca

Dievs mani vārdā piesauca
Un dvēs'lei vēsti sūtīja,
Un, nezinādams to, kas būs,
Es priekā teicu: "Kungs, man' sūt'!"

*Vien mīlestības mudināts,
Es meklēt eju avis tās,
Jo manā sirdī koši kvēl
Tā mīlestības uguns vēl.*

Es dzirdu aitu saucienu
Un redzu viņu nespēku,
Kad grēcinieka lūgsna skan,
Es saku atkal: "Kungs, sūt' man'!"

Negribu vaicāt: "Vai tas es,
Kas dārgo sēklu zemē sēs?"
Bet lūdzu, lai kas gadītos,
Es vienmēr teiktu: "Gatavs es!"

Tā dārgo vārdu turu ciet,
Jo mīl Viņš mani, lai kā iet,
Un līdzīgs Jēzum gribu būt,
Viņš paraugs man, kāds vēlos kļūt.

268. Es nezin', kāpēc Dievs tik dziļi

Es nezin', kāpēc Dievs tik dziļi
Mani mīlējis,
Ne arī kāpēc vienmēr ir
Tik ļoti žēlsirdīgs.

*Bet es zinu, kam vien es ticu,
Un nav man šaubu, ka Viņš ir spēcīgs
To, ko Tam es uzticējis,
Līdz tai dienai pasargāt.*

Es nezin', kā šo ticību
Viņš licis sirdī man,
Ne arī kā sirds mieru gūst,
Kad Dieva vārdi skan.

Es nezin', kā man grēc'niekam
Tavs Gars dod svētību,
Un, rādot Jēzu Glābēju,
Rod sirdī ticību.

Es nezin', kad mans Kungs var nākt,
Vai naktī, dienās šīs,
Ne arī kad būs tikties man
Ar Viņu debesīs.

269. Kad raugos es uz vietu to

Kad raugos es uz vietu to,
Kur Dieva dēls bij` krustā sists,
Mans guvums kļūst par zaudēto,
Un lepnums mans tiek kaunā likts.

Kungs, sargi mani, lai te es
Šīs zemes slavu nemeklēj`,
Kas man ir dārgs uz pasaules,
Kaut visu Tev, Dievs, ziedot spēj`.

Vien mīlestībā degot, Tu
Par visiem devi dzīvību,
Lai mēs ik brīdi redzētu,
Tās mīlestības lielumu.

Ja visu atdotu es Tev,
Mans devums būtu pārāk mazs.
Ko gan es varu dāvāt Tev?
Neko! Es Tavs uz mūžiem pats.

270. Jēzu, mans Glābējs, Kungs

Jēzu, mans Glābējs, Kungs,

Es būšu Tavs!

Tik Tevī vēlos būt,

Es būšu Tavs!

Man pasaul' s prieki šķiet

Tik tukšas skaņas vien.

Man zemes gods ir lieks,

Es būšu Tavs.

Citi sev dzīvo vien,

Es būšu Tavs!

Dzīvot tik Tev man prieks,

Es būšu Tavs.

Kaut spētu pateikt: "Nē,"

Es mērķiem savtīgiem,

Palikt ar Tevi vien,

Es būšu Tavs.

Ko gribi, steigšu veikt,

Es būšu Tavs!

Ar Tevi viegli iet,

Es būšu Tavs!

Lai Tev tik pieder sirds,

Zūd bailes, nemāc grēks,

Tev kalpot man ir prieks,

Es būšu Tavs.

271. Lai karogs plīvo vējā

Lai karogs plīvo vējā,
Tas mīlestību pauž.
Pāri pār cīņas lauku
Tur, kur dvēs`les sauc.
Lai ar' mums nāve uzbrūk,
Celsim mēs karogu
Cerībā lielā, stiprā
Kā sav` vairogu.

Lai karogs plīvo vējā,
Tad ļaudis zinās teikt,
Jēzus ir nācis dzīvot
Dieva bērnos šeit.
Mācot mūs mīlēt citus
Un dzīvot vienotiem.
Valstību svēto rādīt
Tavā spēkā vien.

Ziniet, ka ļaunie spēki
Karogu gribēs raut,
Bet, ja mēs mīlam, ticam,
Jēzum uzvarēt!
Spirgta kā rasa rītā
Nāks tad mums svētība.
Viņš, kas mūs mīl un sargā,
Mīlēs mūžībā.

272. Mēs nezinām, ko nesīs jaunais rīts

Mēs nezinām, ko nesīs jaunais rīts,
Bet šodien ejam mēs,
Tik uzticoties Tēva rokai, jo
Tā vadīt mūs vien spēs.

*Tēvs mīlestībā apklāj nākamību,
Neļauj redzēt to, kas būs,
Viņš zin', ka mūsu nastas šodien ir
Tik daudz, lai nestu es un jūs.*

Kaut acīm Dieva ceļš ir neredzams,
Mūs Viņa mīla sien.
Mēs sekot gribam lielā ticībā,
Kas ved mūs augšup vien.

Dievs zin, ka ceļš, pa kuru jāiet mums,
Daudz briesmu ieskaus ir.
Bet Viņš tik mūsu kājas atturēt
No slazdu valgiem var.

Kad drūma, mākoņaina diena nāk,
Tad dzirdi balsi vien:
"Ir cerība, ka gaiša diena būs,
Ka debess skaidrosies."

273. Caur pagātnes līkločiem iziet ir spēts

Caur pagātnes līkločiem iziet ir spēts,
Ar līksmi un as' rām daudz sēklu ir sēts.
Kaut apkārt ir bēdas, pļaut vienmēr būs prieks,
Tiem, kas ticībā turpina iet.

*Ar godu mums jāpabeidz šis Dieva darbs,
Un visu tik Viņa dēļ veikt.
Tad zeltainus kūļus ar prieku vien pļaus
Tie, kas ticībā turpina iet.*

Šai cīņā mūs iedvesmo doma vien tā,
Kaut aizmaldās draugi un krīt nespēkā:
Ka aizstāv mūs Kungs mīlā tik brīnišķā
Tos, kas ticībā turpina iet.

Viņš atjauno katru, kas patiesi lūdz.
Ir balzams ik brūcei, un bailes tad zūd.
Jo gudrību dāvāt un žēlot nav grūt'
Tos, kas ticībā turpina iet.

Ja paklausot Dievam vien dzīvojam mēs,
Ko nožēlot nebūs, kad viss izbeigsies,
Jo balva tad sagaidīs mūs debesīs:
Tos, kas ticībā turpinās iet.

274. Ak, Tava mīļā griba, Dievs

Ak, Tava mīļā griba, Dievs,
Man enkurs stiprais, drošais krasts,
Pie Tevis klusais patvērums,
Kur mana sirds var mieru rast.

Ak, Tava griba, laipnums Tavs!
Vadi šai ceļā mani Tu.
Sekot es vēlos tā kā bērns,
Dot roku Tev es gribētu.

Ak, Tava dārgā griba, Dievs,
Tur mani cieši ieskautu.
No savas gribas atteicos,
Lai Tavējo tik pieņemtu.

Kā nasta viegla, tīkams jūgs,
Tā uznes mani augstumos,
Bēdīgai dvēš'lei spārnus dod,
Lai tā virs zemes paceltos.

Ak, Tava griba brīnišķā,
Sirdī to savā pieņemšu,
Un priecīgs "jā" tad atskanēs,
Ik vārdam Tavam klausīšu.

275. Tā diena paliks atmiņā

Tā diena paliks atmiņā,
Kad Jēzus mani atrada
Un manu sirdi pildīja,
Ar debess gaismu sildīja.

*Man neaizmirst vien dienu to,
Kad Glābējs teica vēsti šo:
“Ja būsi māceklis tu mans,
Ņem savu krustu, seko man.”*

Man neaizmirst vien mīlu to,
Uz zemi Viņu veda šo,
Es redzu Viņa skatienu,
Ar mīlestību pildītu.

Cel debess gaismā mani Tu,
Lai Dieva gribu saskatu,
Lai Viņa patiesība man
Kā jauka skaņa ausīs skan.

Man neaizmirst vien dienu to,
Iet sāku ceļu brīnišķo,
Dievs spēku soļiem iedeva
Un jaunā dzīvē vadīja.